Ova je knjiga drugačija od svih koje ste do sada čitali. Naravno, sadrži prirodne dramatične situacije...

Oko njega je škripala kuća dok se naginjala da se sruši. Sa plafona je padao malter kao kiša, a sa zidova prštao poput kokica. Hodnikom je odjeknuo glasan zvuk lomljave. Pod se zaljuljao kada se kuća pomakla, zbog čega je Bill udario u vrata ormara. Ubrzo nakon prvog, čuo se joj jedan zvuk lomljave i pucanja drveta. Zgrada se odlomila od svoga temelja.

Trčeći hodnikom, Bill je, ne znajući da se veranda upravo u potpunosti odvojila od kuće, kroz prednja vrata upao i završio u hladnoj vodi...

Ali te su dramatične situacije samo početak. Zatim dolaze natprirodne – i više ništa nije isto.

NATPRIRODAN

Život Williama Branhama

Knjiga 2:

Mladić i
njegovo očajanje

(1933. – 1946.)

Autor:
Owen Jorgensen

Prevod:
www.nevesta-hristova.com

IZDAO:

Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
SAD

PREVOD:

www.nevesta-hristova.com

Posveta

Negde na svetu iskreni tinejdžer traži odgovore na pitanja poput:

Postoji li zaista Bog? Ako postoji, ko je On? I gde je? I je li tom Bogu stalo do mog života?

Tebi, mladi istraživaču, posvećujem ovu knjigu.

Jer sam nekad to bio ja.

Sadržaj

Posveta V
Predgovor autora IX
Sažetak prve knjige XIII

KNJIGA 2: Mladić i njegovo očajanje

12. Lebdenje u vazduhu 3
13. Ponovo se pojavljuje tajanstvena zvezda 17
14. Pokazan njegov budući šator 31
15. Spetljana prošnja 37
16. Nalik šišmišu iz pakla 46
17. Brak pun nade 52
18. Greška nakon Mishawakae 59
19. Spuštanje crne zavese 73
20. Katastrofalna poplava 85
21. Hope umire 92
22. Najvarljiviji trenutak njegovog života 103
23. Pokušaj povratka 114
24. Isceljenje uvijenih nogu 125
25. Čudo u M–i–i–i–lltownu 140
26. Izgubljen na planini Hurricane 154
27. Smrtonosni bik 166

28. Anđeo i pećina 181
29. Znak u njegovoj ruci 197
30. Robovi oslobođeni 205
Autorovo objašnjenje 217
Izvori i literatura 221
Indeks 225
Informacije o knjigama 233
Narudžba knjige 237

Predgovor autora

NEVOLJE MOGU IMATI RAZLOG. Apostol Pavle kaže: *"... znamo da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji Ga ljube; onih koji su odlukom Božijom pozvani."* Ponekad Bog dopusti da prođemo kroz teške kušnje kako bi nas usmerio prema Svome višem cilju. Tako je to bilo u životu Williama Branhama, a tako je to bilo i u mom životu.

O Williamu Branhamu sam prvi put čuo 1970., pet godina nakon njegove smrti. Bio sam zadivljen onim što sam čuo. To nije zvučalo kao priča o običnom propovedniku, već kao da je Bog ponovo izravno i otvoreno kontrolisao situacije ljudi. Zaintrigiran, brzo sam pročitao dve kratke biografije o njemu – od Gordona Lindsaya (1950.) *William Branham, čovek poslan od Boga* i Pearrya Greena (1969.) *Prorokova dela*. Željan saznati više, tražio sam sve što sam mogao naći o ovom izuzetnom čoveku. Našao sam pregršt dostupnih informacija, ali je većina detalja o njegovim neobičnim iskustvima bila raspršena po njegovim propovedima snimljenim na kasetama. Palo mi je na pamet da bi bilo nadahnjujuće kad bi se sva ta iskustva skupila i hronološki

poređala. Tada sam prvi put počeo sanjati da sam napišem biografiju.

Ali pisanje iscrpne biografije zahteva angažovanost i zrelost što ja, u svojim ranim dvadesetim godinama, još nisam imao. Stoga, umesto iscrpne biografije, 1973. napisao sam podužu brošuru o Williamu Branhamu. Sam sam je štampao i poslao nekolicini propovednika i poznanika za koje sam mislio da će ih interesovati. Njihov me odgovor oduševio. Ljudi su počeli naručivati hiljade kopija. Ubrzo sam dobijao pisma iz zemalja po celom svetu u kojima je traženo više informacija o životu i službi Williama Branhama. Nemajući vremena niti sredstava odgovoriti na sve te molbe, prepustio sam nekolicini hrišćanskih misionarskih grupa da preuzmu štampanje i slanje brošura. U sledećih 20 godina, po celom je svetu distribuirano stotine hiljada kopija u nekoliko desetaka jezika.

Zbog potražnje za ovom brošurom shvatio sam potrebu za iscrpnom, detaljnom biografijom o Williamu Branhamu. Ali činilo se da je zadatak istraživanja i skupljanja velike hrpe informacija potrebnih za pisanje takve biografije izvan mojih mogućnosti. Radio sam puno radno vreme na porodičnoj farmi – pšenična zadruga s preko 16 000 hektara. Takođe sam radio i honorarno kao pastor male crkve; sve to uz odgajanje četvoro dece. Kako da nađem vremena za pisanje? Činilo se nemogućim.

Ali ako Bog želi nešto učiniti, On zna kako nas staviti u situaciju da to učinimo. U martu 1986., moju je porodicu zadesilo nekoliko nevolja. Prvo, moja se žena morala podvrći riskantnoj operaciji leđa. Drugo, ja sam se teško povredio u nesreći na skijanju. Treće, izgubio sam svoj honorarni posao i, četvrto, zbog spora s vladom oko ugovora, mojoj je porodici pretio gubitak cele naše farme. Činilo se da je to previše problema odjednom. S

problemima u životu, preispitao sam svoje ciljeve i molio se za svoju budućnost. Šta mi je Bog pokušavao reći? Jedina misao koja mi se neprestano vraćala bio je raniji san o pisanju detaljne životne priče Williama Branhama. Napokon, u strahu i strepnji, posvetio sam se tom zadatku.

Milošću Božijom, moja žena i ja smo se oporavili. Takođe smo s vremenom rešili spor s vladom bez da smo izgubili farmu. Kroz sve to, moja angažovanost u pisanju biografije Williama Branhama nije minula. Dve sam godine provodio 12 sati nedeljno istražujući za ovaj projekat. Čitao sam novinske članke o njemu, proučavao fotografije i gledao filmske trake sa čudesima koja su se dogodila na njegovim skupovima isceljenja. Obišao sam i neka mesta gde su se pojavili natprirodni fenomeni u njegovom životu, te sam razgovarao sa svedocima. Ali većinu sam vremena proveo slušajući stotine snimljenih propovedi Williama Branhama. Do 1988. kada sam počeo pisati, već sam kategorizovao preko hiljadu stranica beleški.

Ako išta dokazuje da nevolje mogu imati razlog, to je upravo ovaj deo života Williama Branhama. Kušnje i tragedije koje je doživeo između 1933. i 1946. bile su instrument oblikovanja njegovog karaktera, čineći ga voljnim učiniti šta god je Bog tražio. A Bog je od njega nameravao tražiti mnogo. Nakon mnogo godina, William Branham je rekao: "Karakter je pobeda, a ne dar." Govorio je iz iskustva. Nadam se da će vas priča o pobedi Williama Branhama nadahnuti za vaše pobede. Moja je molitva da nakon ove knjige budete svesni sile i blizine Isusa Hrista danas, te osetite Božiju ljubav i brigu za svu Njegovu decu.

Owen Jorgensen, 1995.

Sažetak prve knjige

U SVOM SE DETINJSTVU William Branham borio za opstanak. Njegov je otac, Charles, bio nepismen zbog čega je bio slabo plaćen i jedva je uspevao prehraniti sve veći broj svoje dece. Da stvari budu gore, Charles je voleo alkohol koji mu je s vremenom narušio zdravlje i onesposobio ga za bilo kakav rad. Zato je uloga brige za porodicu pala na Billya, najstarijeg od desetoro dece u porodici Branham, još dok je bio jako mlad.

Billy Branham je bio nervozno dete koje se nije najbolje uklopilo među svoje vršnjake. Događale su mu se neobične stvari, mistične i duhovne stvari koje su ga činile razdražljivim i zbunjenim. Često mu je njegova mama, Ella, govorila o čudnom svetlu koje se spustilo u njihovu planinsku kolibu u trenutku njegovog rođenja – bilo je pet sati ujutro, 6. aprila 1909. Koliko je ta priča bila fascinantna toliko je doprinosila Billyevoj zbunjenosti. Zašto je njegov život toliko drugačiji od života ljudi oko njega? Zašto mu je glas iz vihora u stablu rekao da nikad ne pije, ne puši, niti okalja svoje telo na bilo koji način, jer za njega postoji posao kad odraste? Zašto se vihor pojavljivo svaki put kad je pokušao biti neposlušan toj zapovesti? I zašto je ona gatara Romkinja na karnevalu

rekla da zna da je rođen pod znakom jer je videla da ga prati svetlo?

Usprkos tim i drugim znacima, Billy nije obratio pažnju na Boga do onog dana 1931. kada je skoro umro nakon operacije slepog creva. Dok mu je srce kucalo sve sporije i sporije, bolnička je soba postajala sve maglovitija dok nije u potpunosti nestala. Odjednom je stajao na putu ispod velike topole. Bilo je to isto mesto gde ga je prepao glas iz vihora kada je bio mali dečak. Sada je među granama video vrtloženje istog vihora; ali ovaj je put glas iz vihora rekao: *"Nikada nemoj piti, ni pušiti niti okaljati svoje telo na bilo koji način. Zvao sam te, a ti nisi hteo ići."* Izbezumljen, Billy je pitao: "Ko je zvao? Ko si ti? I šta si želio da radim?" Glas je samo odgovorio: *"Zvao sam te, a ti nisi hteo ići."* Billy je povikao: Isuse, ako si to Ti, pusti me da se ponovo vratim na zemlju i ja ću propovedati Tvoje Evanđelje s krovova kuća i na uglovima ulica. Svima ću reći o tome." Odjednom se vratio u svoju bolničku sobu. Čudom je preživeo.

Tada je započeo iskrenu potragu za Bogom. Mesecima je u mnogim denominacijskim crkvama tražio spasenje. Jednog je dana kleknuo u šupi iza kuće svojih roditelja da se pomoli. U očajanju duše ispovedio je svoje grehe kao i svoju veliku potrebu. Odjednom se u vazduhu ispred njega pojavio krst svetlosti i glas mu je progovorio jezikom koji nije razumeo. Umesto da je uplašen, osećao se smireno i slobodno, kao da mu je s ramena palo sto kilograma. Najzad je našao spasenje u krstu Isusa Hrista.

Nedugo nakon ovog iskustva upoznao je mladu ženu, Ameliu Hope Brumach, koja ga je pozvala da poseti Misionarsku baptističku crkvu u Jeffersonvillu. Bill je tamo počeo odlaziti redovno. Pastor, dr. Roy Davis, bio je impresioniran iskrenošću i predanosti ovog mladića. Nakon što ga je posmatrao nekoliko meseci, dr. Davis je

predložio Billu da postane propovednik. Bill nije zaboravio svoju zakletvu koju je dao kada je smrt pokucala – ako samo dobije još jednu priliku u životu, propovedaće Evanđelje Isusa Hrista s krovova kuća i na uglovima ulica. Bio je presretan što sada ima tu mogućnost.

Knjiga 2:

Mladić i njegovo očajanje

(1933. – 1946.)

William Branham kao mladić
(skicirao James Weeden)

Poglavlje 12
Lebdenje u vazduhu
1933.

WILLIAMU BRANHAMU novo otkrivena vera nije bila nešto propratno, nekakav prilog, kao maslac i marmelada na komadu hleba. To je bio njegov hleb. 24 godine je lutao vlastitom duhovnom pustinjom, izgladneo do granice iznemoglosti – u duhovnom je smislu jeo koru drveća, lišće i travu kako bi preživeo. A sada je, po prvi put u svom životu, jeo pravu hranu punu duhovnih vitamina, hranio se Isusom Hristom, Hlebom Života koji je sišao s neba podariti večni život čoveku na samrti. Bill je osećao kako njegova duhovna snaga raste iz nedelje u nedelju. Odjednom je svet imao više smisla od samo znoja, žuljeva, odbačenosti i zbunjenost. Billy je sada imao trajnu nadu, ljubav i cilj. Njegova je vera u Isusa Hrista ubrzo postala središte njegovog postojanja oko kojeg su se vrtele sve njegove misli i dela.

Billy je čuo svog pastora kako propoveda da je Svemogući Bog uneo Svoje misli u Bibliju da bi svaki hrišćanin mogao znati Božiju volju za svoj život – samo treba čitati Bibliju i moliti se. To je Billu imalo smisla i on

je nezasito čitao Bibliju sa željom povećati znanje o Reči kako bi to znanje mogao primeniti u vlastitom životu. Njemu se Biblija činila kao kućae puna blaga koju je odjednom nasledio. Hteo je ući u svaku prostoriju, pogledati u svaku fioku, pretražiti sve ormare i videti šta to on sada poseduje.

Od kad je završio sedmi razred pre deset godina nije pročitao puno knjiga, tako da je čitao loše i sporo. Razumeo je dosta dobro, ali nije mogao izgovoriti ona nezgodna imena Starog zaveta kao što su Artakserkso, Nabukodonozor, Zerubabel i Benaja, a često se mučio i s neobičnom sintaksom engleskog jezika Kinga Jamesa koja je bila poprilično drugačija od njegovog Kentucky dijalekta. Kad je propovedao svoju prvu propoved 1933. godine, Bill nije ima poverenja u svoj izgovor da bi čitao Bibliju na glas. Zato je nagovorio Hope da sedne na binu iza njega i umesto njega pročita tekst kad joj on da znak. Njegova je tema bila Božija milost i briga u Samsonovom buntovnom životu. Hope je pročitala Billov tekst iz Knjige o sudijama i Bill je počeo propovedati. Ubrzo je želeo pročitati zajednici šta je Isus rekao u Jovanu 14. Dao je Hope znak i ona je počela: *"Neka se ne uznemiruje vaše srce,"* Bill ju je prekinuo i rekao: "Čuli ste šta je rekao, nemojte se uznemirivati." Ponovo je klimnuo Hope i ona je nastavila čitati: *"Verujte u Boga i u mene verujte,"* Bill ju je ponovo prekinuo rekavši: "Činite li to? Verujete li zaista?" I tako su se nastavili njegovi spetljani pokušaji propovedanja. Bili su to nespretni i isprekidani pokušaji, ali sve je to nadoknadila iskrenost koja ga je činila razumljivim.

Dok je slušala u publici, Ella Branham je pomno razmišljala o rečima svoga sina. Dramatična promena u Billyjevom životu, kao i njegovo čudesno ozdravljenje, probudila je nešto duhovno duboko u njenoj duši. Na to je

ona odgovorila predajući svoj život Isusu u 39. godini života. Presretan, Bill je krstio svoju majku u Ime Gospoda Isusa Hrista.

Ohrabren reakcijom svoje majke, Billy je počeo nagovarati oca da dođe u crkvu. Charles Branham je odbio i, uprkos svim Billovim naporima, nije krenuo u tom pravcu. To je mučilo Billyja. Nije se mogao oteti osećaju brige za izgubljene zbog onog strašnog iskustva u 14. godini kad izgleda da je za vreme operacije utonuo u područje izgubljenih duša. Često se molio: "Dragi Bože, nemoj pustiti da tata ode na takvo mesto, molim Te dopusti mu videti Tvoju milost i prihvatiti Tvoj oproštaj."

Jedne noći nakon što je većina njegove porodice otišla na spavanje, Billy je legao na krevet u predsoblju, moleći se za oca koji je bio u obližnjoj kafani i pio. Dok se molio, imao je utisak da mu je glas rekao: *"Ustani."* Ustao je, i ne znajući zašto, izašao napolje – kao da ga je nešto vuklo napolje.

Iza kuće je puteljak prelazio preko nekoliko neobrađenih parcela prekrivenih žalfijom, što je crvenkasta trava visoka do kolena koja je vrlo česta na tom području. Billy je hodao puteljkom po mesečini. Kada je došao do sredine polja, kleknuo je, pognuo glavu, sklopio ruke i nastavio se moliti za svog oca. Odjednom je otvorio oči i prestrašio se kad je tri metra ispred sebe video čoveka – bio je to vrlo neobičan čovek: nizak i sitne građe, s kosom do ramena, neobrijane brade, obučen u belu haljinu koja se isticala na mesečini. Čovek je stajao bočno gledajući na istok. Bio je miran. Ruke su mu bile skupljene, a noge razmaknute – jedna je noga bila malo ispred druge. Bill je još jednom pogledao noge. Neverovatno, nisu doticale zemlju!

"Čekaj malo," pomislio je Bill dok se grizao za zglob toliko da ga je zabolelo. "Ne spavam. Ne, bio sam

unutra i molio se za tatu i nešto mi je reklo da izađem ovde… a tu je ovaj čovek."

Sve se činilo vrlo stvarnim; od istog povetarca koji je ljuljao visoku travu viorila se odeća tog čoveka. Bill je otkinuo komadić žalfije i stavio ga u usta kao čačkalicu. Razmišljao je: "On izgleda kao Gospod Isus. Pitam se je li to On?"

Skrenuvši s puteljka, Bill se pomakao da bi mogao bolje videti lice tog čoveka. Pročistio je grlo: "Uh–uh." Čovek se nije pomakao. Bill je pomislio: "Ma, pozvaću ga." Rekao je na glas: "Isuse?"

Čovek se okrenuo i pružio ruke.

To je bila poslednja stvar koje se Billy sećao. Izgubio je svest i pao prema napred, ali ne pre nego li se to lice zauvek urezalo u njegovo pamćenje: lice koje je odsijavalo karakter koji niti jedan umetnik na svetu ne može naslikati. Bilo je to lice odlučnog autoriteta. Činilo se da bi, kad bi progovorio, svetu došao kraj, a ipak su Njegove oči odisale tolikom milošću, saosećanjem i ljubavlju.

U zoru je, nasred polja, Bill došao k sebi drhteći zbog hladnoće jutarnjeg vazduha i mokrog gornjeg dela pidžame od vlastitih suza. Otišao je kući, obukao se i pun uzbuđenja krenuo prema kući svog pastora pitati ga za njegovo mišljenje.

Na Dr. Davisa taj događaj nije ni malo ostavio utisak: "Billy, to će te izluditi. To je đavo. Nemoj se zezati s takvim stvarima."

To su bile obeshrabrujuće reči čoveka kojeg je Bill zaista cenio. Otišao je zbunjen i prestrašen, te je želeo drugo mišljenje. Nakon toga je posetio svog prijatelja, starijeg propovednika McKinneya, kojem je rekao sve što

se dogodilo. "Recite mi sada, brate McKinney, šta ti misliš o tome?"

McKinney se zamišljeno uhvatio za bradu. "Pa, Billy, reći ću ti nešto. Mislim da će ti biti bolje da živiš hrišćanskim životom i samo propovedaš ono što je u Bibliji – o milosti Božijoj i tako dalje. Da sam na tvom mestu, ne bih išao za nečim ekscentričnim."

"Gospodine, ali ja ne pokušavam ići za nečim ekscentričnim. Samo pokušavam shvatiti šta je ovo."

Propovednik je klimnuo. "Billy, pre su u crkvi postojala takva iskustva. Ali nakon što su apostoli otišli sa scene, te su stvari prestale. Jedino što sada pokazuje takvu vrstu fenomena su demoni i spiritisti."

"O, brate McKinney, zar zaista tako mislite?"

"Da."

Billy je zadrhtao na samu pomisao. "O, Bože, smiluj mi se! Brate McKinney, hoćete li mi se pridružiti u molitvi da Bog ne dopusti da mi se opet dogode takve stvari. Znate da Ga volim i ne želim biti na pogrešnom putu što se tiče tih stvari."

"Hoću, brate Billy."

Njih su dvojica kleknuli na pod u propovednikovoj kući. McKinney se pomolio: "Nebeski Oče, molim Te da zaustaviš ove demonske pojave koje opsedaju ovaj mladi hrišćanski život."

"Da, nebeski Oče," složio se Billy u molitvi, "molim Te, nemoj dopustiti da mi se to ikada ponovo dogodi."

Ali to se svejedno nastavilo događati – i to redovno. Ponekad bi osetio čudan pritisak po koži, kao da nešto (ili neko) nevidljivo stoji pored njega i duva u njega. Naježio bi se. Osećaj je bio jeziv. Ponekad bi radio i odjednom bi stajao na nekom drugom mestu i posmatrao nešto što se događa toliko stvarno i jasno kao da sedi u prvom redu

pozorišta i gleda dramu. Nakon toga bi se našao na mestu gde je bio pre, trans bi prošao, a život se nastavio kao da se nikada ništa nije dogodilo. Ali slika bi ostala u njegovoj glavi. Bio je tamo, video je nešto i to nije mogao zaboraviti ili zanemariti, čak iako nije znao šta to znači.

Ponovo se setio reči svoga pastora: "Ako želiš znati volju Božiju za svoj život, čitaj Bibliju i moli se." Bill je pronašao mesto ispod jednog starog hrasta i molio se za svoj problem do kasno u noć. Nešto posle ponoći stresao je sa sebe prašinu i krenuo kući. Njegova ga je majka čula kako dolazi i pozvala ga govoreći mu da mu je sestra bolesna. Bill je zastao pored sobe gde je Delores spavala, kleknuo i pomolio se za trogodišnju sestru, a zatim se popeo na sprat u svoju sobu. Čim je zalupio vratima, čuo je pucketanje kao da varniči između dve električne žice. Da se nije u sobi dogodio kratak spoj? Posmatrao je zidne utičnice kada se soba ispunila čudnim žućkasto–zelenim svetlom. Trenutak posle, soba je u potpunosti nestala.

Billu se činilo da lebdi u vazduhu. Od straha mu se steglo srce. Šta se događa? Umire li? Ili je već umro? To je svetlo, koje je još uvek sijalo svugde oko njega, isijavalo iz izvora negde iznad njega. Pogledao je prema gore otvorenih usta i široko otvorenih očiju dok se prema njemu kovitlala ogromna blistava zvezda. Billovo je srce tuklo kao bubanj. Prsa su mu se stisnula i nije mogao disati. Pokušao je vikati, ali nije mogao izbaciti vazduh iz pluća. Začudo, dok se približavala, plamena se kugla smanjivala, te sad nije bila veća od njegove šake. Udarila mu je u prsa bez ikakve vidljive sile i ušla u njegovo srce.

U tom se trenutku scena promenila. Billy se nalazio na brežuljku prekrivenom travom. Ispred njega je na zemlji stajala starinska tegla za slatkiše s kvadratnim dnom i okruglim poklopcem. Ali umesto slatkih štapića i peperminta, u tegli je bio veliki moljac koji je besno

udarao o staklo pokušavajući se osloboditi. Želeći pogledati okruženje, Billy se okrenuo nadesno. Tamo je stajao anđeo. Izgledao je ozbiljno i moćno. Bio je obučen u belu haljinu koja je isijavala vlastitu svetlost. Billy je žmirkao pokušavajući videti lice anđela, ali ga nije mogao razabrati. Crte anđelovog lica su bile nejasne od svetla.

Anđeo je rekao: *"Budi oprezan. Pogledaj šta ti imam pokazati,"* i upro je prstom u teglu.

Billy je pogledao nazad na teglu i taman je ugledao ruku kako baca kamen koji je pogodio staklo i razbio moljčev zatvor. Debeli je moljac pokušao uzleteti, ali se nije mogao dići sa zemlje – telo mu je bilo preteško za njegova zdepasta krila. Moljac je otvorio usta i izleteo je roj muva koje su ispunile vazduh svojim ljutim zujanjem. Muve su se raspršile na sve strane. Jedna je uletela u Billyjevo uho, a on se trgnuo.

Anđeo je rekao: *"Budi oprezan. Muve predstavljaju zle duhove, kao što su duhovi gatanja i vračanja. Budi oprezan."*

Billy nije znao kako se vratio nazad kući. U jednom je trenutku stajao na travnatom brežuljku, a već je u sledećem trenutku bio nazad u tami svoje sobe. U međuvremenu nije niti trepnuo. Gde je bio? Kako je došao tamo i kako se vratio? To ga je iskustvo uznemirilo, pa je otpuzao do kreveta, ali nije mogao zaspati. Neprestano je mislio na upozorenje anđela pitajući se šta ono znači?

Sledeći je dan na poslu Bill bio vrlo oprezan, čak i nervozan. Očekivao je da će se dogoditi nešto drastično.

Za vreme njegove podnevne marende zaustavio se u radnji gde su zajedno radili George DeArk i njegov brat Ed. Bill je bio iza prepričavajući Georgeu viziju kada je na ulazna vrata ušla jedna žena. Billa je obuzeo neobičan osećaj, isti osećaj koji je doživeo u autobusu Greyhounda

kada mu se obratila astrologinja. Spomenuo je to svom prijatelju. "George, nešto je čudno s tom ženom."

Zaustavljajući se kod blagajne, žena je rekla Edu DeArku: "Tražim čoveka koji se zove Branham. Rekli su mi da je on čovek Božiji."

"Pa, posrećilo vam se. On je u radnji." Ed je povikao: "Bill. Tu je neko ko te želi videti."

Kad je Billy došao, žena ga je pitala: "Jesi li ti William Branham, prorok Božiji?"

"Ja sam William Branham."

"Jesi li ti taj koji je učinio ono čudo na gospodinu Williamu Merrilu u bolnici i iscelio Mary Der Ohanion nakon što je 17 godina bila invalid?"

Billy je odmahnuo glavom. "Gospođo, pogrešno ste shvatili. Ja sam William Branham i bio sam tamo kada se to dogodilo, ali nisam ih ja iscelio. Isus Hrist je to učinio."

To ju je zadovoljilo. "Izgubila sam neku nekretninu i želim da je locirate."

Billy nije razumeo šta je ona s time htela reći, ali je znao da je ova situacija ono na šta ga je upozorila sinoćnja vizija. Rekao je: "Gospođo, došli ste pogrešnoj osobi, sigurno tražite gataru ili medija."

Činila se iznenađenom. "Niste li vi medij?"

"Nisam. Mediji su od đavola. Ja sam hrišćanin i imam Duha Božijeg."

Njeno se lice sledilo. Billy je odjednom shvatio da je i ona sama bila medij. Rekao je: "Sinoć mi je Gospod poslao anđela da me upozori na vaš dolazak i da mi kaže da budem oprezan. Posao kojim se bavite je od đavola i žalosti Duha Božijeg."

Žena se uhvatila za srce. "Trebam lek."

"Gospođo, nemojte činite te stvari i vaše će srce biti u redu."

Okrenula se na svojim petama i udarajući nogama izašla iz radnje. Još je uvek bila u vidokrugu kada se ponovo zaustavila i uhvatila za srce. Vrisnula je i zgrčila se na trotoaru. Kad su Bill i Ed došli do nje, već je bila mrtva.

Vizijom su dolazile i druge poruke iako nisu uvek bile jasno definisane. U jednoj se Bill našao kako skakuće po putu u sumraku. Osećao se bezbrižno i sretno – onako kako se osećao onog dana kad je predao svoje srce Bogu. U toj je viziji poskakivao i boksao u prazno izražavajući svoju sreću. Odjednom je prema njemu potrčala velika mračna sena, kao pas koji ga je hteo ugristi. Preplašen, Bill ju je udario nogom i povikao: "Miči se, pseto!"

Sena se podigla. Na Billovo iznenađenje, video je da to uopšte nije pas, već visoki čovek obučen u crno. Čovek je rekao ljutim glasom: "Nazvao si me psom."

"Izvinjavam se gospodine," rekao je Bill, "mislio sam da ste pas jer ste hodali na sve četiri."

Čovek je rekao, i dalje ljutim glasom: "Želiš reći da sam pas? Zbog toga ću te ubiti." Iz svog je pojasa izvukao dugačku sablju i prilazio Billu sporim, odlučnim korakom, a oči su mu bile pune mržnje.

"Molim vas, gospodine," molio je Bill dok je uzmicao, "molim vas, shvatite me. Nisam znao da ste čovek. Zaista sam mislio da ste pas."

Izbezumljeni čovek se nije zaustavljao, svakim je korakom sve više nalikovao demonu. "Ti ćeš mene nazvati psom… Ubiću te."

Odjednom se iza Billyja pojavio ponor. Našao se u zamci. "Gospodine, ne bojim se umreti jer imam Isusa u srcu. Samo želim da znate da sam vas greškom nazvao psom."

Mračna je figura samo bezumno zarežala: "Ubiću te." Podigao je visoko zakrivljenu sablju i namestio se za udarac.

Billy je povikao. U tom je trenutku čuo buku odozgo i pogledao prema gore. S neba je u naletu sišao čovek obučen u belo. Odlučno je stao pored Billa, okrenuo se prema napadaču i oštro ga pogledao. Neprijatelj se povukao – njegova je sablja, koja je još uvek bila visoko u vazduhu, zadrhtala i ispala mu iz ruku. Mračan se lik okrenuo i pobegao što je brže mogao.

Čovek u belom se okrenuo prema Billu i nasmešio – ili je barem Bill pretpostavio da je to bio osmeh. Bill je, kao i pre, pokušao malo bolje videti lice anđela, ali izgled anđela nije bio jasan niti prepoznatljiv. Zategnuo je svoj beli ogrtač oko sebe i vratio se u nebesa. Zatim je vizija završila.

Šta je to moglo značiti? Bill nije bio siguran, ali dok se ne pojavi nešto konkretnije, pretpostavio je da to znači da će Bog poslati anđela da ga zaštiti od svake zamke koju đavo stavi pred njega.

WILLIAM BRANHAM je ozbiljno shvatao svoju službu. Ostao je veran svojoj zakletvi i propovedao je Evanđelje u svakoj prilici, iznoseći svoju veru u ljubav i dobrotu Isusa starim prijateljima, poznanicima i strancima. Jedna od prvih osoba koju je priveo Gospodu bio je gospodin Short, zamenik šerifa koji je otrovao Billovog lovačkog psa Fritza. Sledili su mnogi. Bill je konstantno svedočio o Isusu. Nije se bojao govoriti ni na neobičnim mestima kao što su autobuske stanice, garaže mehaničara, ulična raskršća i gradski parkovi – gde god bi mogao naći grupu ljudi koji bi zastali dovoljno dugo i poslušali. Kao posledica toga njegova je vera neprekidno kušana.

Jedne je nedelje Bill propovedao u parku maloj grupi ljudi kada je prolazio čovek koji je živeo blizu parka s vrećom namirnica u rukama. Bill ga je poznavao. Nekad se taj čovek školovao za rimokatoličkog sveštenika, ali se razočarao uopšteno u religiju i sad je bio nevernik. Zaustavio se poslušati na nekoliko trenutaka, žvaćući u ustima veliki komad duvana. Konačno je rekao: "Propovedniče, neprestano govoriš o Bibliji kao da je ona nešto dobro. Biblija je najpokvarenija knjiga ikad napisana. Toliko je zavodljiva da se ne bi trebala nalaziti u literaturi za javnost."

Bill je rekao: "Pa, ovo je slobodna zemlja. Imaš pravo na vlastito mišljenje."

Bivši je sveštenik pljunuo smeđu duvansku pljuvačku i za malo promašio Billove noge. "Propovedniče, veruješ li zaista da postoji Bog?"

"Da, gospodine. Verujem."

"Veruješ li da je taj Isus bio ljudski Bog?"

"Da, gospodine. Verujem da je Isus Hrist bio čovek i da je isto tako bio i Bog."

"Veruješ li da je u tom ljudskom telu uskršavao mrtve?"

"Da, verujem."

Čovek je uzeo komad duvana i stavio ga u usta. "Kad bih ti mogao dokazati da ne može postojati ljudski Bog, bi li to prihvatio?"

"Da, gospodine. Bih."

Čovek se podmuklo podsmehnuo. "U redu, propovedniče, reci mi – koliko čula ima ljudsko telo?"

"Ma daj, znaš koliko ih ima."

"Da, ali želim da ih ti nabrojiš."

Billy je krenuo: "Vid, ukus, miris, dodir i sluh."

"U redu, ako je Isus bio ljudski Bog, kao što tvrdiš da je bio, tada ga mora osetiti jedan od ovih pet čula. Nije li tako?"

Ljudi oko njih su napeto slušali. Bill je oprezno odgovorio: "To se čini logičnim. Zašto?"

"Jesi li ikad video Boga?"

"Pa, da. Jedne noći, nedavno, ja…"

"Onda daj da Ga ja vidim," prekinuo ga je taj čovek. "Ja ne govorim o veri. Moj vid je jednak tvome."

Bill je rekao: "Ja sam Ga video u viziji."

"Onda daj da ja vidim viziju."

"To ne mogu ja. Samo Bog može pokazati…"

"Istina je da Ga nikad nisi upoznao preko bilo kojeg od svojih pet čula."

"Ja Ga osećam."

"Pa, ako Ga ti osećaš, daj da Ga i ja osetim. Moj je osećaj jednako dobar kao i tvoj. Dovedi Isusa ovde da Ga osetim, tada ću verovati u Njega."

Bill je uzrujano rekao: "Ja Ga osećam u svome srcu."

Čovek je argumentovao: "Onda daj da Ga ja osetim u svome srcu."

"Kad bi verovao..."

"E sad, ne tvoja psihologija. Želim znati istinu." Čovek je još jednom pljunuo duvansku pljuvačku na Billove noge."

Bill je rekao: "Molim vas, gospodine, nemojte pljuvati na moje noge."

Bivši je sveštenik likovao: "Pa, propovedniče, sad si sav spetljan, zar ne? Nikad Ga nisi video, opipao, okusio, pomirisao ili čuo. Zato, ako Ga pet čula ne osete, onda

Bog ne postoji i ti bi trebao prestati obmanjivati ove ljude svojim glupostima."

Čovek je imao čvrst argument. Billy se u svom srcu molio za mudrost: "Gospodine, mislim da imate dobre argumente."

Čovek se cerio. "Počinješ dolaziti k sebi, zar ne?"

"Možda," rekao je Billy, "vi ste zaista pametan čovek. Imate dobar um."

Ponovo je pljunuo i zadovoljno rekao: "Sigurno da imam dobar um. Moja majka nije odgojila budalu."

"Samo malo. Jeste li rekli da imate um?"

"Pa, naravno da imam um. Nemaju li svi?"

"Je li to ljudski um?" pitao je Billy.

Čovek se činio zbunjenim. "Šta je tebi, sinko? Mora da je tvoj pomućen. Naravno da je ljudski um."

Billy je rekao: "Onda, ako je ljudski um, mora ga osetiti jedno od ljudskih čula. Nije li tako?"

"Pa, pretpostavljam…"

"Jesi li ikad video svoj um?"

Sada je na redu bila uzrujanost nevernika. "Pa, uh, doktori bi mogli…"

"Ne, mozak," prekinuo ga je Billy, "um. Postoji razlika između mozga i uma. Mozak je deo koji možeš videti ako pogledaš ispod lobanje. Um su misli koje mozak razmišlja. A ti nikad nisi video svoj um, zar ne?"

"Ne, pretpostavljam da nisam."

"Jesi li ikad pomirisao svoj um? Opipao ga? Okusio ga? Čuo ga? Ne, nisi nikad, zar ne? Tako da prema tvom shvatanju ti nemaš um."

"Znam da imam um," ljutito je rekao čovek.

"A i ja znam da imam Boga," rekao je Bill, zadovoljan da je jasno dokazao svoj stav. Tada je smislio

mudar kraj. U grupi posmatrača stajao je mladi momak koji je imao ružu zakačenu na znački. Bill je pozajmio iglicu i rekao: "Razumeš li sada šta sam hteo reći?" i bocnuo bivšeg sveštenika u ruku.

"Hej!"

"Jesi li osetio to?" pitao je Billy.

"Naravno," povikao je i mršteći se protrljao svoju ruku.

Billy se nasmejao. "Čudno, ja nisam ništa osetio."

Nasmejali su se i ljudi oko njega.

"Daj da ja tebe ubodem iglom, pa ćeš i ti osetiti."

Sada je Billy navukao svog suparnika baš tamo gde je hteo. "To je moj argument. Ako prihvatiš istog Hrista kojeg sam ja osetio, onda ćeš Ga i ti osetiti na isti način na koji Ga ja osećam."

Nevernik je otišao ljut i nerazuveren. Billy se nije iznenadio. Iako je bio hrišćanin samo nekoliko meseci, svedočio je dovoljnom broju ljudi da shvati kako ne može dobrim argumentom promeniti čovekov stav. Vera je otkrivenje koje dolazi od Boga.

Poglavlje 13

Ponovo se pojavljuje tajanstvena zvezda

1933.

WILLIAM BRANHAM je propovedao tri meseca u Misionarskoj baptističkoj crkvi kada su se on i dr. Davis porečkali. Davis je želeo da Bill postavi nekoliko žena za propovednike u lokalnoj zajednici. Bill je to izričito odbio.

"Šta ti je?" uzrujano je rekao dr. Davis, ljut zbog njegove drske neposlušnosti. "Ti si starešina ove zajednice," podsetio ga je pastor, "tvoja je dužnost izvršavati statut ove crkve."

"Dr. Davis, s dužnim poštovanjem prema baptističkoj veri i svemu onome za šta sam postavljen, nisam znao da je doktrina ove crkve postavljanje žena za propovednike."

"Međutim, to jest doktrina ove crkve."

Billy ga je pitao: "Gospodine, mogu li se ispričati samo večeras?"

"Ne. Tvoja je dužnost biti tamo."

S jedne je strane Bill smatrao da je dr. Davis u pravu: kao starešina bi trebao podržavati sve što lokalna crkva radi. Billy se osećao ružno da je primoran uraditi nešto u suprotnosti sa svojim uverenjima.

"Hoćete li mi onda makar odgovoriti na neka pitanja?"

"To hoću."

"Možete li mi objasniti zašto je Pavle u 1. poslanici Korinćanima u 14. poglavlju rekao: *"Žene neka u crkvama ćute, jer im nije dopušteno govoriti?"*

"Naravno." Doktorovo je ponašanje bilo puno samopouzdanja. "U to su vreme sve žene sedele iza u ćoškovima, tračajući i došaptavajući se, pa je Pavle rekao: 'Nemojte im to dopustiti.' Razumeš li?"

Billyju se to objašnjenje nije slagalo s drugim delom Pisma koji je pročitao. "Onda mi objasnite 1. poslanicu Timoteju, 2. poglavlje," Billy je listao stranice Biblije dok nije našao citat, gde je Pavle rekao: *"Ne dopuštam ženi da poučava niti da vrši vlast nad mužem; štaviše, neka ostane u skrovitosti! Zaista, najpre je bio stvoren Adam, onda Eva. Osim toga, Adam nije zaveden, već je žena, pošto je zavedena, upala u greh. Ali će se ona spasiti vršenjem majčinskih dužnosti ako ustraje sa čednošću u veri, ljubavi i posvećenju"* Dr. Davis, ne kažem da ona želi učiniti nešto loše, ali ona je zapravo u tome zavedena. Stoga, Bog ne želi da ona bude propovednik."

Dr. Davis se namrštio: "Je li to tvoj lični stav?"

"To je stav Pisma, koliko ja vidim."

"Mladiću, zbog toga ti baptistička crkva može oduzeti dozvolu."

Billy je izvadio novčanik iz svog zadnjeg džepa. "Skratiću im muku i odmah je vratiti. Najbolje da je se sam rešim jer vidim da će mi biti teret."

"Ne, ne, brate Billy, nemojmo prenagliti u tome."

Rasprava je završila na tom slabom znaku pomirenja. Kako ni jedan nije hteo povući svoj stav, obojica su se složili da bi Billy trebao krenuti vlastitim putem i započeti svoju vlastitu službu Gospodu. Njihovu je odluku zacementirao čvrst stisak ruke i rastali su se kao prijatelji.

Pun snova i entuzijazma, Billy je iznajmio staru dvoranu Masonic Hall u Jeffersonvilleu i počeo održavati nedeljne službe. Prve je nedelje došla samo nekolicina ljudi čuti ga kako propoveda, ali od tada se njegova zajednica povećavala za dušu ili dve nedeljno. Billy je neprekidno širio svoju veru svedočeći novim ljudima koje je sreo na poslu, kao i onima koje je znao čitav život. Na nedeljnoj je službi uvek bilo novih posetilaca jer je pozivao mnoge da dođu. Od tih posetilaca, nekolicina bi prihvatila Hrista kao svog Spasitelja i redovno dolazila na službe. Malo pomalo, njegova je zajednica postajala sve veća.

Svaki mu je novi obraćenik uzimao još malo više vremena, ali Billyju to nije smetalo. Nakon toliko godina odbačenosti napokon je našao ljubav i prihvaćenost – kako Isusa Hrista tako i male grupe ljudi koja ga je smatrala svojim pastorom. Napokon je pronašao svoje mesto, svoju životnu svrhu i nameravao se u potpunosti posvetiti Hristu.

U junu 1933. godine, Billy je iznajmio veliki cirkuski šator smešten na praznoj parceli u Jeffersonvilleu i planirao je tamo održati dve nedelje probuđenja. Nedelju pre nego su počeli njegovi skupovi, dok se pripremao za službu u Masonic Hallu, pao je u trans kakav dotad nije doživeo. Video je čitav svet kako se pred njim proteže kao stoljnjak i činilo se kao da je on na neki način povezan s tokom vremena. Video je vojnike maslinaste boje kože

kako složno marširaju, a na puškama na ručno punjenje su im se sjajili bajoneti; zatim je video kako ti vojnici napadaju grupu ljudi crne kože koji su se branili kopljima, vilama i kosama.

Oglasio se glas od nazad s desne Billove strane, izvan njegovog vidokruga. To je bio isti onaj glas koji mu je govorio iz topole kada je imao sedam godina – dubok, rezonantni glas: *"Benito Mussolini će izvršiti invaziju na Etiopiju i zauzeti je. Siromašnija će zemlja pasti pod njegove noge. Italija će onda pokušati izvršiti invaziju na druge zemlje, ali neće uspeti i sam Mussolini će doći do sramotnog kraja."*

Scena se promenila. Bill je video vojsku ljudi u smeđe zelenim uniformama koja se bori protiv vojnika obučenih u sivo. Video je vojne tenkove, eksplozije i veliku mrežu betonskih bunkera, topova, mitraljeza i bodljikave žice. Glas iza njega je objasnio: *"Iz Nemačke, mladi Austrijanac, Adolf Hitler, odvući će svet u rat. I Amerika će takođe otići u rat, i u procesu će Franklin Roosevelt biti po četvrti put izabran kao predsednik. Nemačka će se utvrditi iza dugačkog betonskog zida, a Amerika će platiti ogromnu cenu u životima da bi se probila kroz ovaj zid. Ali Nemačka će biti poražena i Hitler će doći do tajanstvenog kraja."*

Scena se ponovo promenila. Bill je video kako se Europa pred njim rasprostire kao karta i kako se menjaju nacionalne granice i ponovo formiraju u nove političke blokove. Glas je rekao: *"Tri se političke ideologije bore za vlast u svetu: fašizam, nacizam i komunizam. Prve dve će propasti, a komunizam će procvetati. Posmatraj Rusiju, kralja Severa."*

Scena se promenila po četvrti put. Izbledeo je rat u Europi i iščeznuo u prošlosti. Umesto njega, Bill je svedočio neverovatnom razvoju tehnologije koji

preplavljuje celi svet. Među ostalim divotama, video je automobile s aerodinamičnim oblinama kao jaje kako putuju po doteranom sistemu puteva. Čak je video i automobil bez vozača. Ljudi u njemu su bili okrenuti od vetrobranskog stakla i umesto toga su se usresredili na zabavnu igru dok je automobil sam sebe elektronski upravljao po putu. Glas nije komentarisao i scena se promenila po peti put.

Sada je Bill video žene s dugim kosama i dugim haljina kako marširaju s transparentima tražeći pravo glasa. Kad im je to pravo dano, video je kako za predsednika Sjedinjenih Država biraju mladog čoveka. Zatim je Bill gledao kako žene šišaju kosu. Neke od žena su obukle pantalone, dok su druge skratile svoje suknje i napravile si oskudne bluze dok im odeća nije bila veličine i oblika smokvinog lišća.

Vizija se izmenila po šesti put. Bill je gledao kako se u Sjedinjenim Državama diže predivna žena, elegantno obučena. Ali uprkos njenim ljubaznim crtama lica, činilo se da u njoj postoji okrutnost koja narušava opis. Bila joj je dana velika moć i ona je dominirala zemljom svojim autoritetom.

Glas s Billove desne strane je požurivao: *"Pogledaj još jednom."* Bill se malo okrenuo pogledati sedmi i poslednji prizor – pred njim su se prostirale Sjedinjene Države u haotičnim ruševinama. Krateri su izdubili tlo, a stubovi dima iz ruševina su zamračili vazduh. Koliko je Bill mogao videti, na zemlji nije bilo ljudskih bića. Zatim je vizija završila.

Bill je dugo vremena sedeo ukočen i zaprepašten. Kad su ga prsti opet počeli slušati, uzeo je hemijsku olovku i počeo zapisivati sedam vizija razmišljajući o njihovom značenju.

"Mussolini će napasti Etiopiju…" To bi bio neočekivani preokret događaja u svetu. Bill je znao ponešto o Mussoliniju, čoveku koji je često bio na vestima. Mussolini je bio totalitaristički diktator Italije od 1922. godine i mnogi su ga smatrali nacionalnim spasiteljem Italije. Sredio je haos zemlje osiromašene 1. svetskim ratom, stabilizovao je Italijansku privredu i vratio Italiji dostojanstvo. Njegove su socijalne reforme sprovedene bez gubitka podrške preduzetnika ili zemljoposednika. Mussolinija su podržavale javne osobe cele Europe i Sjedinjenih Država, upoređujući ga ponekad sa Cezarom, Napoleonom ili Cromwellom zbog njegovog velikog uspeha u tranziciji i vladanju svojom državom. Zašto bi Mussolini rizikovao svoj ugled da bi izvršio invaziju na tako zaostalu zemlju kao što je Etiopija?

Što se tiče Adolfa Hitlera, prošlog ga je januara Nemački predsednik Paul von Hindenburg postavio za kancelara što je Hitlerovu nacističku stranku dovelo na čelo Nemačke politike. Ali kako on može ponovo povesti europske nacije u rat kad je prošli bio toliko razoran i doneo tolike patnje? Niko u svetu nije želeo još jedan rat. Ali vizije do tad nisu nikada pogrešile.

Bill nije razumeo svetske političke sile, ali je čitao novine i bio je svestan da Mussolinijev fašizam počinje imati veliku podršku u Aziji i Latinskoj Americi. Fašizam je odbacio ideju individualne slobode i umesto toga njegovi su zagovornici verovali da bi država trebala kontrolisati celi život nacije; držali su se ideje da državu treba voditi jedna dinamična ličnost koja će naređivati s vrhovnim autoritetom. Bill nije znao gotovo ništa o Hitlerovom nacizmu koji se tek počeo pojavljivati na vestima. Znao je ponešto o Ruskom komunizmu koji je zagovarao prava radnika i njegovoj skučenoj središnjoj vladi koju je direktno vodila elita Komunističke partije.

Od svih, tada sukobljenih strana u Europi, činilo se najmanje verovatnim da će prevladati komunizam. Ali ipak, vizije još nikada nisu pogrešile.

Svi ti automobili koje je video! Tako zaobljeni i aerodinamični. Izgledali su uveliko drugačije od automobila koji su vozili putevima 1933. godine, koji su bili kao kutije. Kakve će tek divote slediti ako nauka i tehnologija mogu izumeti tako veličanstvene mašine! Ali ta će dostignuća nadoknaditi propadanje vrednosti u svetu što je u viziji predstavljeno moralnim propadanjem žena. A šta je s onom lepoticom hladnog srca koja će jednog dana dominirati Amerikom? Hoće li ona zaista biti žena ili je samo predstavljala silu? Možda ženski politički pokret ili duhovni pokret. Bill je u zagradama napisao: "Možda Katolička crkva." I na kraju je bilo ono užasno uništenje. Izgledalo je kao da su dani Amerike odbrojani.

Bill je pročitao proročanstvo svojoj zajednici, usput komentarišući. Kad je detaljno opisivao kako će komunizam progutati tri europska "izma", tražio je da ljudi ustanu i ponavljano govore: "Posmatraj Rusiju. Posmatraj kralja Severa." Nakon što je opisao sedmu i poslednju viziju, dodao je vlastito mišljenje: "Dakle, ljudi, ovaj mi deo nije rekao Gospod, ovo je moje. Ali sudeći po tome koliko sve u svetu ide brzo, ja predviđam da će se sve to dogoditi do 1977."

Inspirisan ovim vizijama, Bill je entuzijski propovedao prve noći svojih skupova pobuđenja u unajmljenom šatoru. Iako je i dalje trebao Hope da umesto njega na glas pročita tekst iz Biblije, to nije omelo njegovu službu jer je žarko poticao ljude da prihvate milost spasenja Isusa Hrista. Sledeće večeri, i svake večeri nakon te, u šatoru je bilo sve više ljudi, dok je na službi poslednje nedelje ujutro, dve nedelje kasnije, Billy Branham propovedao pred preko 1000 duša. Pitao ih je

koliko ih se želi krstiti u Ime Gospoda Isusa Hrista i preko 200 ljudi je izašlo napred. Završio je propoved i otišli su do reke Ohio.

Bio je to 11. juna 1933. godine. Do 2 sata popodne se skupilo preko 1000 ljudi na obali reke Ohio na kraju ulice Spring kako bi gledali ova krštenja. Zemlja se pržila pod nebom bez oblačka. Nije bilo ni najmanjeg povetarca da ohladi lica ljudi dok su pevali: "Stojim na olujnim obalama Jordana i željno gledam prema lepoj i sretnoj zemlji Kanaana gde se nalazi moja baština. Ja sam vezan za obećanu zemlju…"

Kad je Billy došao do obale, video je Margie W–,[6] devojku njegovih godina koja je sedela u čamcu blizu mesta gde se trebalo održati krštenje. Margie je bila obučena samo u kupaći kostim. Budući da je smatrao da je kupaći kostim neumesan i neprimeren, Billy ju je pristojno zamolio da izađe iz vode.

Ona je neprijatno odgovorila: "Ne moram se maknuti."

"To je tačno, Margie, ne moraš. Ali da sam ja na tvom mestu, imao bih dovoljno poštovanja prema Evanđelju da odem odavde gde se krsti."

"Nemoj ti meni pričati o poštovanju prema Evanđelju. Ja sam učitelj nedeljne škole, ali ne verujem u krštenje i ne moram izaći."

Margie se cerila dok je Billy odlazio.

Billy je ušao u vodu zajedno s prvim kandidatom za krštenje. Njih su dvojica stajali u vodi do struka dok je

[6] Svaki put kad se u ovoj biografiji pojavi prezime u ovom obliku (W–), to znači da William Branham nije izneo prezime te osobe kad je pričao o tom događaju. Autor je nasumično izabrao početno slovo zbog funkcionalnijeg opisivanja događaja.

voda oko njih lagano tekla svojim tokom. Površina vode je bila toliko mirna da je izgledala kao staklo rastopljeno na jakom suncu. Talasi vrućine su zamutili pogled na stabla na suprotnoj obali.

Bill je pitao: "Veruješ li da si upoznao Isusa Hrista na ovom probuđenju?"

Čovek je odgovorio: "Da."

"Jesi li se pokajao za svoje grehe?"

"Da."

"Veruješ li da ti je Isus Hrist oprostio i da si sada spašen od svojih greha?"

"Da."

"Pomolimo se onda." Zajedno su pognuli glave: "Nebeski Oče, mi smo ovde jer si nam zapovedio da idemo među sve narode čineći ih učenicima, krsteći ih u Ime Oca, i Sina i Duha Svetoga. Amen." Zatim je Bill podigao glavu i okrenuo se prema osobi, te rekao: "Na osnovu ispovedanja svojih greha, ja te krstim, moj voljeni brate, u Ime Gospoda Isusa Hrista." On se tada uhvatio za nos i Bill ga je uronio u mutnu vodu.

Dok je prva krštena osoba išla prema obali, a druga ulazila u vodu, Bill je podsećao mnoštvo: "Zašto nam je Isus rekao da se krstimo? Pa, zbog jedne stvari: to je simbolična smrt – smrt svetu. Simbolično, stari čovek ide u grob tako da novi čovek može izaći i živeti novi život u Isusu Hristu. Ali zapamtite, krštenje vas ne menja, to je samo spoljni znak nečega što se dogodilo iznutra. Vernik svedoči svetu da ga je Isus Hrist već izmenio iznutra."

Jednog po jednog, Bill je krstio kandidate na sličan način. Sedamnaesti na redu za ulazak u vodu bio je Edward Colvin, mladić malo mlađi od Billa. Dok su obojica stajala u vodi do struka, Bill je pitao: "Edwarde, veruješ li da si promenjen na skupovima probuđenja?"

"Da," rekao je mladić.

Bill je povisio glas kako bi ga čulo mnoštvo na obali: "Svi pognite glave." Kad su ga poslušali, Bill je sklopio svoje oči, pognuo glavu i počeo se na glas moliti: "Nebeski Oče..."

Upravo tada je čuo glas koji je rekao: *"Pogledaj gore."* Otvorio je oči i pogledao Edwarda koji je strpljivo čekao pognute glave i sklopljenih očiju. To nisu bile njegove reči. Bill nije znao ko je to rekao. Zbunjen, ponovo je pognuo glavu, sklopio oči i nastavio molitvu: "Nebeski Oče, dok ja krstim ovog mladića vodom, Ti ga krsti Duhom Svetim."

Ponovo je čuo glas kako kaže: *"Pogledaj gore."* Otvarajući oči, pogledao je okolo.

I Edward je otvorio oči, radoznao zbog zadržavanja.

"I, brate Bill?"

"Jesi li čuo to?"

"Šta čuo?"

Bill je po treći put čuo glas kako kaže: *"Pogledaj gore!"* Ovaj je put pogledao prema nebu... i ostao bez daha! S neba je silazila vatrena kugla! Iz daljine je ličila na zvezdu, menjajući boju između žuto–zelene i jantarne. Dok se približavala, izgledala je kao vatreni krug koji se vrteo – tutnjeći, okrećući se, bacajući iskre i plamen. Bill je od velikog straha zadržao dah dok je zvezda išla ravno na njega, ali se zaustavila vrlo blizu i lebdela tačno iznad njegove glave. Voda oko Billa se uzburkala i digla se fina magla od čega je nastala mala duga iznad zvezde.

Odjednom je Bill čuo glas kako mu govori. Nije to bio melodičan glas bas, koji mu je tako često govorio u vizijama, ovaj je glas bio tenor, poznat. Rekao je: *"Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da prethodi prvom dolasku*

Isusa Hrista, tako si ti poslan s porukom da prethodiš Njegovom drugom dolasku."

Ljudi na obali reke su i dalje držali pognute glave u molitvi. Ali Margie je gledala iz svog čamca. Kad je ugledala svetlo, histerično je povikala pre nego li se onesvestila, padajući prema napred na pramac čamca. Zbog tog su se vriska podigle glave. U nekoliko je sekundi nastala pometnja kada je mnoštvo pogledalo gore i videlo vatrenu kuglu kako lebdi iznad glave Billyja Branhama. Žene su vrištale, muškarci su uhvatili jedan drugoga, neki su paničili i pobegli, nekolicina se onesvestila, a većina je samo drhtala.

Nisu svi koji su videli zvezdu čuli i glas. Ali čula ga je jedna posebna četrnaestogodišnja devojčica. Držala je zatvorene oči i pognutu glavu dok su ljudi paničili, jer joj je njen pastor rekao da pogne glavu, a ona je uvek nastojala poslušati svoga pastora. Ona je čula glas, čula je svaku pojedinu reč i zato što je to čula, nešto se snažno usidrilo duboko u njenoj duši, kao da se u njeno dosadašnje iskustvo zakopalo sidro. Zvala se Meda Broy i bila je određena za vrlo važnu ulogu u Billovoj budućnosti.

Vatrena je kugla lebdela nad Billovom glavom manje od minute, a zatim se velikom brzinom vratila na nebo odakle je i došla. Uzburkana se voda ponovo smirila pod spokojnim modrim nebom. Billy je govorio ljudima dok se svi nisu umirili, a zatim je nastavio krstiti dok nije završio s uranjanjem u vodu 200 osoba u Ime Gospoda Isusa Hrista.

Dok se približavao obali, okružila ga je grupa poslovnih ljudi iz Jeffersonvillea i nestrpljivo pitala: "Šta je značilo to svetlo?"

Bill je iskreno odgovorio: "Ne znam. Ja sam vernik. Možda je to znak za nevernika. Ne mogu vam reći."

SLEDEĆEG SU JUTRA lokalne novine objavile članak o ovom događaju pod naslovom: "Pojavila se tajanstvena zvezda iznad propovednika tokom krštavanja". Za sve druge to je bio još jedan zanimljiv deo vesti, tema za razgovor prvog dana objave. Ali Williamu Branhamu je to značilo puno više. On je stajao ispod te pulsirajuće jantarne kugle i žmirkao zbog jačine njenog svetla. Video je kako se voda oko njega uzburkala. Jasno je čuo glas kako govori: *"Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da prethodi prvom dolasku Isusa Hrista, tako si ti poslan s porukom da prethodiš Njegovom drugom dolasku."* Ne, to ne treba tek tako pustiti samo zato što se čini čudnim i teškim za razumeti. Bill je to smatrao natprirodnim znakom koji zahteva objašnjenje. Ako je taj znak zaista došao od Boga, verovao je da onda njegovo objašnjenje treba doći sa stranica Božije Reči. Bill je sa žarom čitao svoju Bibliju u potrazi za indicijama. U blizini je držao beležnicu i olovku da može zabeležiti delove Pisma koji bi se mogli odnositi na to. Na njegovo iznenađenje, otkrio ih je mnogo.

Prvi deo Pisma koji je pronašao da se u njemu Bog pojavljuje u obliku natprirodne vatre bio je Postanak 15:17, gde je Bog sklopio savez s Abrahamom. Mojsije je čuo Boga kako mu govori iz gorućeg grma – tu se moralo raditi o natprirodnoj vatri jer grm nije izgarao.[7] Mojsije je ponovo video Gospoda u oblaku svetla koji mu je pomogao da odvede decu Izraela iz Egipta. Posle je sreo to svetlo na Sinaju gde je primio deset zapovesti.[8] Mojsije ga je video još mnogo puta, uključujući i onda kada je

[7] Izlazak 3:2

[8] Izlazak 14:19 - 20 i 19:18 - 19

posvećivao šator u pustinji, te napisao: *"Jer Gospod, Bog tvoj, oganj je što proždire..."*[9] Solomon ga je video kada je posvećivao prvi hram u Jerusalimu.[10] Manoah, Samsonov otac, ga je video kada je sreo anđela Gospodnjeg.[11] Ilija ga je video na gori Karmel.[12] Jezekilj ga je video u viziji.[13] David ga je opisao u 18. psalmu. Savla iz Tarza je, na njegovom putu u Damask da bi progonio hrišćane, oslepilo to svetlo koje mu je reklo: *"Ja sam Isus koga ti progoniš."*[14] I na kraju, Daniel i Jovan su videli to svetlo utelovljeno u Gospodu Isusu Hristu.[15]

To je bio iznenađujući niz stihova koji u Billovom umu nisu ostavili mesto sumnji u to da je zvezda koja je sjala nad njim uz obalu prošle nedelje imala biblijsko poreklo koje se proteže Svetim Pismom od Postanka do Otkrivenja. Šta je više mogao tražiti za potvrdu? Znao je da je to moralo doći od Boga.

Zatim je Bill obratio svoju pažnju na to da se reka, čija je površina bila ravna kao da je od stakla, odjednom oko njega uzburkala kada se pojavilo svetlo. Našao je jedini sličan događaj u Jovanu 5:4. Je li moguće da je svetlo iznad njega bio isti anđeo koji je pokretao vodu Bethesde u starom Jerusalimu? Dugo je razmišljao o toj pomisli, ali nije mogao naći daljih dokaza za ili protiv, tako da je to ostavio kao pitanje.

Treći i najdirektniji dokaz o značenju ovog znaka došao je iz glasa: *"Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da*

[9] Levitski zakon 9:24; Ponovljeni zakon 4:24

[10] Druga knjiga letopisa 7:1

[11] Sudije 13:19 - 20

[12] Prva knjiga o kraljevima 18:38

[13] Jezekilj 1:4

[14] Dela apostolska 9, 1 - 5

[15] Daniel 10:5 - 7; Otkrivenje 1:14 - 15

prethodi prvom dolasku Isusa Hrista…" Bill je duboko razmišljao o ovim rečima iz svakog ugla, pokušavajući zaključiti šta one tačno znače. Proučavao je život Jovana Krstitelja i bio je posebno oduševljen vezom kojom je Bog povezao proroka Jovana s prorokom Ilijom. *"On* [Jovan] *će ići pred njim* [Isusom] *s Ilijinim duhom i snagom..."* rekao je anđeo Jovanovom ocu.[16] Kasnije je Isus rekao o Jovanu: *"On* [Jovan] *je, ako ćete pravo, Ilija koji je imao doći."*[17] Tu se nalazilo mnogo toga i Bill je znao da će mu trebati mnogo vremena da to bolje shvati.

Razmišljao je i o drugom delu onoga što je glas rekao: *"... tako si ti poslan s porukom da prethodiš Njegovom drugom dolasku."* Bill je verovao u drugi Hristov dolazak jer je o tome propovedao dr. Davis i čitao je o tome u Novom zavetu. Ali kakve veze ima njegov beznačajan život s najvažnijim događajem svih vremena? Je li to natprirodno svetlo na reci bio znak? Je li nekako povezano s drugim Hristovim dolaskom? Približava li se to vreme? Šta je glas mislio kad je rekao *"poslan s porukom"*? Jedina poruka koju je on imao bila je Biblija. Takve su se misli vrzmale po Billovom umu. To se činilo predubokom tajnom da bi je dokučio. Ali je ipak u duši osetio uzbuđenje zbog novonastalog iščekivanja.

[16] Luka 1:17

[17] Matej 11:14

Poglavlje 14
Pokazan njegov budući šator
1933.

OD STOTINU ljudi koji su prisustvovali prvom evanđeoskom skupu Williama Branhama u junu 1933. godine, većina ih se nakon večernjih skupova u šatoru vratila svojim crkvama. Ali neki novoobraćenici Hristu nisu prethodno pripadali nekoj crkvi. Mnogi od tih ljudi su počeli dolaziti na Billyjeve redovne nedeljne službe. Unajmljena dvorana Masonic Hall ubrzo je postala premala da bi se ljudi udobno smestili, što je Billa primoralo potražiti drugu zgradu.

Na raskršću Osme i Penn ulice u Jeffersonvilleu, nedaleko od mesta gde je živeo sa svojom porodicom, put je obilazio malu, plitku baru obraslu ljiljanima. Hodajući kući od dvorane Masonic Hall, Billy je kleknuo u grm na rubu te bare kako bi se pomolio o svom novonastalom problemu. "Gospode, šta da uradim? Gde želiš da se ova crkva preseli?"

Zagledao se u okrugle, zelene listove ljiljana koji su plutali na vodi kao tanjiri. Kako su divni ti cvetovi, neki ružičasti, neki beli. Ljiljani su ga oduševljavali kako kreću

iz takvog mulja i blata na dnu bare, i probijaju se do sunčeve svetlosti i na kraju su tako čisti i zadivljujući. To je Billa podsetilo na njegov vlastiti život koji je nedavno izašao iz blata greha na sunčevu svetlost ljubavi Isusa Hrista. Kako je divan Gospod koji je mogao učiniti takvo čudo. Tada mu je sinulo, poput otkrivenja odapetog s Božijeg prestola: tu će biti njegova crkva – upravo tu gde je bara ljiljana. Billy je ustao i prošao kroz trsku na rubu bare. Srce mu je uzbuđeno kucalo. Da, to će biti savršeno. Mogao bi sagraditi…

Pre nego se malter njegovog otkrivenja osušio, oko njegovih su ušiju već počele padati cigle sumnje. Kako može kupiti ovu zemlju i sagraditi crkvu kada jedva ima novca za sebe, svoju majku, braću i sestre? Bio je siromašan čovek i propovedao je zajednici siromašnih ljudi za vreme jedne od najgorih ekonomskih kriza u ovoj zemlji. Mnogi ljudi u njegovoj zajednici nisu bili zaposleni. Finansiranje izgradnje crkve činilo se nemogućim snom. Ali ipak, ako je to otkrivenje zaista bilo od Boga, onda postoji neki način…

Bill je o tome porazgovarao sa članovima svoje zajednice. Začudo, zajednica je dajući svoje oskudne priloge skupila dovoljno gotovine za kaparu. Dali su izraditi nacrt, osigurati kredit i isušiti baru – sve u nekoliko nedelja. U julu su nasuli temelje i na gradilište dovezli betonske blokove. Ali pre nego su postavili drugi sloj betonskih blokova, Bill je hteo održati kratku svečanost posvećenja tokom koje će postaviti kamen temeljac na pravougli temelj.

To jutro kad će se održati ta svečanost, Bill se probudio oko šest sati. Napolju su ptice pevale kao soprani, dok su pčele zujale kao tenori. Stablo ispod prozora njegove sobe na drugom spratu ispunilo je njegovu sobu mirisnim parfemom leta. Bill je dugo ležao u

krevetu s rukama iza glave uživajući u radosnom trenutku, razmišljajući: "O, veliki Jahve, kako si Ti divan. Pre samo nekoliko trenutaka bio je mrak, a sad je izašlo sunce i sva se priroda raduje. Uskoro će se i duhovan svet, koji je zbog greha toliko hladan i mračan, radovati jer će sunce pravde ogranuti sa zdravljem u vazduhu."

Dok je tako ležao, unutrašnji glas ga je pozvao da ustane. Bill je ustao iz kreveta i stao licem prema prozoru. Odjednom je osetio neopisivu prisutnost u sobi, kao pritisak – ali ne loš, preteći pritisak. Ova je prisutnost izazvala sveto strahopoštovanje kao da se približio sam Gospod. Bill je pogledao tri zida u svom vidokrugu. Soba se činila praznom. Okrenuo se da pogleda iza sebe i odmah je utonuo u viziju.

Nalazio se na obali reke Jordana gde je Jovan Krstitelj krstio Isusa. Bill je propovedao Evanđelje mnoštvu ljudi kada je iza sebe čuo roktanje i skvičanje. Okrenuo se i video veliku svinjsku staju izgrađenu pored reke. Bila je puna svinja i osetio se jak miris. Bill je komentarisao: "Ovo mesto je zaprljano. A nikako ne bi trebalo biti. Ovo je sveto tlo po kojem je koračao sam Isus."

Tada se ukazao anđeo Gospodnji, uzeo je Billa i odveo ga s tog mesta na raskršće Osme i Penn ulice u Jeffersonvilleu. Na mestu gde je nekad bila bara s ljiljanima, sada je bila velika, betonska zgrada s natpisom na prednjim vratima: "Branhamov šator." Anđeo ga je uveo unutra. Bill nije mogao verovati svojim očima. Zgrada je bila prepuna ljudi. Ne samo da je svako mesto bilo zauzeto, već su ljudi sedeli i na prolazima između klupa i stajali uza zid. Na kraju prostorije su bila tri krsta, jedan kod propovedaonice i dva sa strane. U viziji je Bill došao do mesta iza propovedaonice i rekao: "O, to je

divno, to je sjajno. Bože, kako si dobar što mi daješ ovaj šator."

Tada je anđeo Gospodnji rekao: *"Ali ovo nije tvoj šator."*

"Naravno da je ovo moj šator," pobunio se Bill.

Anđeo je ponovio: *"Ne. Dođi i vidi."* Anđeo je podigao Billa i ponovo ga spustio, ovaj put pod prostranstvo vedrog plavog neba. Anđeo je rekao: *"Ovo će biti tvoj šator."*

Razgledavajući uokolo, Bill je primetio da se nalazi u voćnjaku. Voćke su narasle do oko 6 metara visine u dva paralelna reda s prolazom između njih, a na kraju prolaza se nalazilo jedno veliko drvo, smešteno tako da je jednako udaljeno od oba reda. U jednom redu su se nalazile samo jabuke, a u drugom šljive. Neobično, ali njihovi su se koreni nalazili u velikim zelenim kantama. I s desne i s leve Billove strane bile su prazne posude u ravnini sa svakim redom drveća.

Zagrmio je glas s neba: *"Letina je zrela, ali radnika je malo."*

Bill je pitao: "Gospode, šta mogu učiniti?" Dok je posmatrao, stabla su počela nalikovati na crkvene klupe iz vizije svog šatora, a tri drveta na kraju prolaza su poprimila oblik krsteva. Bill je pitao: "Šta ovo znači? I šta je s ovim praznim posudama?"

Anđeo je odgovorio: *"Trebaš saditi u te dve posude."*

Stojeći između ta dva reda drveća, Bill je odlomio granu sa stabla jabuke i smestio je u praznu kantu na toj strani. Tada je odlomio granu sa drveta šljive i zasadio je u praznu kantu na toj strani. Odmah su iz te dve posude izrasla dva drveta i nisu se zaustavila dok nisu bila visoka koliko i druga drveća voćnjaka.

Zatim je jak vetar zatresao stabla i glas je rekao: *"Dobro si učinio. Drži ruke ispruženom i beri letinu."*

Bill je držao ispruženima obe ruke. U jednu je ruku pala velika žuta jabuka, bila je tvrda i zrela, a u drugu ruku je pala velika žuta šljiva, mekana i zrela. Glas je rekao: *"Pojedi plodove, ukusni su."* Bill je zagrizao prvi, a potom i drugi plod. Oba su bila slatka, sočna i ukusna. Glas je ponovio: *"Letina je zrela, ali radnika je malo."*

Tada je Bill primetio da veliko stablo na kraju prolaza, koje je još uvek bilo u obliku krsta, na svojim granama ima i jabuke i šljive. Bill je otrčao prolazom i bacio se pod to stablo plačući: "Gospode, šta mogu učiniti?"

Jak vetar je toliko zatresao stabla da su jabuke i šljive počele padati na Billa poput kiše. Glas je rekao tri puta: *"Kad izađeš iz ove vizije, pročitaj 2. Timoteju 4."* Zatim je Bill ponovo bio u svojoj sobi.

Sunce se popelo malo višlje na jutarnjem nebu pokazujući da je, dok je on bio u viziji, prošlo određeno vreme. Bill je zgrabio svoju Bibliju i okrenuo 2. poslanicu Timoteju. Polako je pročitao četvrto poglavlje, razmišljajući o svakoj reči, pokušavajući povezati svaku reč s vizijom.

> *Propovedaj reč, uporan budi – bilo to zgodno ili nezgodno, kori, preti, opominji u svoj strpljivosti i nauci. Jer doći će vreme kad oni neće podnositi zdrave nauke, nego će prema svojim strastima sebi nagomilati učitelje da im škaklju uši, te će odvratiti svoje uši od istine, a okrenuće se bajkama. A ti budi razborit u svemu, podnesi patnje, vrši posao evanđeliste, svoju službu ispuni potpuno.*

Bill je istrgnuo tu stranicu iz svoje Biblije i poneo je sa sobom na svečanost posvećenja u Osmoj i Penn ulici. Budući da je bio radni dan, moglo je prisustvovati samo oko 50 ljudi iz njegove zajednice – uglavnom žene i deca. Dok je Major Ulrey iz Američkih volontera poveo svoj bend u veseli marš, Bill je postavio kamen temeljac na njegovo mesto u svežem betonu. Bio je to simbolični gest. Budući da Novi zavet kaže da je Isus Hrist Krunični kamen Svoje crkve, kada je Bill stavio kamen temeljac za svoju zgradu, rekao je da će crkva biti posvećena načelima Kruničnog kamena, Isusa Hrista.

Ljudi su tada ubacili kovanice, uspomene i pisane molitve u jednu limenku i stavili je u šuplji kamen temeljac. Bill je dodao stranicu koju je tog jutra istrgnuo iz svoje Biblije – stranicu koja je sadržavala te proročke reči: *"A ti budi razborit u svemu, podnesi patnje, vrši posao evanđeliste, svoju službu ispuni potpuno."*

Poglavlje 15
Spetljana prošnja
1933.

IAKO je William Branham već bio pastor vlastite zajednice i iako je propovedao svake nedelje ujutro u staroj dvorani Masonic Hall u Jeffersonvilleu, celo je leto 1933. godine nastavio ići na službe Misionarske baptističke crkve sredom i nedeljom uveče. Očigledno, to mu je bio izgovor da bude sa svojom devojkom, Hope Brumbach, a ne da bi slušao propovedi dr. Davisa. Ali budući da je ubrzo trebala biti završena njegova zgrada, to se trebalo promeniti, jer će i on održavati službe sredinom nedelje. Kako će onda videti svoju devojku? Bill je uvek bio sramežljiv i nesiguran u ženskom društvu. Pomisao da će izgubiti svoj savršen izgovor da vidi Hope bi ga oblila znojem i nemirom.

Bill je cenio svaki trenutak proveden u društvu Hope. Kad se ona smejala, on se smejao. Kad se ona veselila, on se veselio. Nije znao čime ga je očarala – ali sviđalo mu se to. Ona mu je bila sve dobro i lepo na svetu – vazduh, i kiša, i leto, i cveće, i dobrota, i čežnja… Što je više bio s njom, sve je više želeo biti s njom. Šta će se

dogoditi njihovoj vezi ako ne bude imao izgovor da je vidi svaku sredu uveče? Hoće li se udaljiti od njega? Bill je zadrhtao na samu pomisao. Šta ako nađe drugog momka? Nije mogao disati dok je razmišljao o tome. Nije mogao rizikovati da je izgubi. Kako će živeti? Ne, morao je smisliti neki drugi dobar izgovor da je redovno viđa. U jednom trenutku, dok je Bill iznova i iznova razmišljao o tom problemu, sinulo mu je da je najbolji način da provede više vremena s Hope Brumbach da joj promeni prezime u Branham.

Od trenutka kada je odlučio zaprositi Hope počele su ga mučiti drugačije sumnje. Njen je otac kao direktor sindikata, lokalnog Bratstva pennsylvanijske železnice, zarađivao 500 dolara mesečno. Billy je, s druge strane, zarađivao 20 centi na sat u javnoj službi i svojom je platom pomagao izdržavati svoju majku, oca, sedmoro braće i jednu sestre. Kako će moći izdržavati svoju ženu? Sve što joj je mogao ponuditi bila je ljubav i privrženost. Ko je on da uzme Hope iz njenog udobnog doma i da je podvrgne mukama siromaštva? Ona je zaslužila mnogo bolje. Nakon dugog i mučnog predomišljanja, Bill je zaključio da ne može pitati Hope da se uda za njega. Previše ju je volio da joj pokvari život.

Ali ta odluka nije prekinula njegovu muku, samo je otvorila još jednu dilemu. Ako neće zaprositi Hope, kako opravdati to što joj oduzima vreme? Neće li joj biti bolje ako on prekine njihovu vezu? Što je pre prestane viđati, pre će ona naći nekog drugog – nekog ko joj može pružiti dobar život. Da, to je pravedno. I on to mora učiniti. Ali…

Koliko god razmišljao da je to za njeno dobro da joj kaže zbogom, nije se mogao prisiliti na to. Preispitivao je svoje finansijsko stanje i mogućnosti. Neka od njegove braće su sada bila dovoljno odrasla, pa su i oni pomagali kod porodičnih računa. To je bio plus. A ostala braća nisu

bila daleko od toga. Za nekoliko godina i oni će pomagati – još jedan plus. Možda bi Bill mogao postupno smanjivati svoju podršku bez da majci zada dodatne probleme. Onda bi, ako bi puno radio, možda mogao priuštiti Hope lep život. Raslo mu je uzbuđenje dok je razmatrao tu mogućnost. Da, činilo se finansijski izvodljivo. Treba li to učiniti? Da – da, učiniće to. Zaprosiće Hope Brumbach!

Ali doneti odluku da je zaprosi i zaprositi je, to su dve različite stvari. Kako je završavao avgust i počinjao septembar, Bill je pokušavao skupiti dovoljno hrabrosti da postavi pitanje. Zagledao bi se u njene tamne oči i ozareno lice razmišljajući: "O, ne bi li zajedno bili sretni." Ali svaki put kad bi pokušao pitati, usta bi mu se osušila i knedla bi mu zapela u grlu, te ne bi mogao ni gutati, a kamo li izgovoriti razumljivu rečenicu. Svake noći kada je bio s njom pokušao bi iznova, ali reči su odbijale izaći. Sam bi sebi rekao: "Večeras ću to učiniti! Neće proći ni deset minuta na mom satu pre nego je pitam." Nije pomoglo, vreme je ipak prošlo i nije se mogao naterati zaprositi je.

Bill je satima beskrajno promišljao o svom problemu. Ponekad bi se zaustavio u jarku gde je radio, naslonio glavu na lopatu i samo buljio u prazno dok je u glavi tragao za odgovorom. Kako će joj ikad dati do znanja da je želi oženiti ako joj nema hrabrosti to reći? Neko je vreme razmišljao o ideji da je njegov prijatelj, George DeArk, pita umesto njega. Ali to se nije činilo dobrim. Hope bi ga možda u tom slučaju odbila. Kako će to onda učiniti? Kako? Odjednom mu je sinula ideja. Tako je! Napisaće joj pismo.

Te nedelje uveče, Bill je bio budan s olovkom i papirom do kasno u noć, naporno je radio na svakoj rečenici, sastavljajući i prepravljajući, znojeći se dok nije na dvodimenzionalni papir preneo svoje osećaje najbolje

što je mogao. Nakon tog velikog dostignuća, njegova je početna ideja bila lično predati pismo Hope. Tada je zamislio Hope kako tiho čita pismo dok on stoji stisnutih palčeva, grizući usne, toliko nervozan da bi se mogao onesvestiti. Ne, to neće ići. Odlučio je pismo poslati poštom. Ako pošalje u ponedeljak, Hope će dobiti pismo u utorak tako da mu može odgovoriti u sredu uveče kad je bude vodio u crkvu. To se tada činilo kao dobar plan.

U ponedeljak ujutro je Bill polizao markicu, zalepio je na kovertu i ubacio pismo u poštanski sandučić na putu za posao. Kasnije tokom tog dana, dok je kopao jarak, na pamet mu je pala strašna misao: šta ako se njena majka dokopa tog pisma? Billovo se čelo orosilo kapljicama znoja i kolena su mu toliko klonula da se morao nasloniti na rub jarka. Pomislio je: "Ako njena majka pročita to pismo, gotov sam."

Bill se dobro slagao s Hopeinim ocem, Charliejem, ali s njenom je majkom bila druga priča. Doterana i uštirkana, gospođa Brumbach se ponosila visokim društvenim položajem. Živela je u predivnoj kući, nosila skupu odeću, bila je član velike formalne crkve i nekolicine uticajnih organizacija. Na Billa Branhama je gledala kao na još jednog šljakera – definitivno ne dovoljno otmenog da oženi njenu kćer. Sumnjičavo je gledala i na Billova zadrta verska uverenja. Ako ona vidi to pismo, verovatno će se snažno usprotiviti. Možda će čak ići toliko daleko da natera Hope da prekine s njim. Bill je strahovao od te pomisli.

U sredu uveče, Bill je parkirao iza Brumbachovog novog sjajnog Buicka. Ostavio je otvorena vrata svog klimavog Forda u slučaju da je gospođa Brumbach pročitala pismo i da mora pobeći od tamo.

Pokucao je. Otvorila je Hope: "Zdravo, Billy. Šta, nećeš ući?"

"O, ne," pomislio je Bill, "dovešćeš me u prostoriju u kojoj je tvoja majka i zatvoriti vrata. Onda ću biti u gadnoj nevolji." Malo se nasmešio i rekao: "Hvala, Hope, ali toplo je. Čekaću tu na verandi dok se ne spremiš."

"O, uđi. Mama i tata te žele videti."

Bill je pomislio: "O! Sve je gotovo." Nervozno je ušao, skinuo šešir i stao kraj vrata, spreman na brzi beg.

Hope je rekla: "Dođi u kuhinju gde su mama i tata. Biću spremna za crkvu za nekoliko trenutaka."

Bill je otišao do vrata kuhinje. Hopeini roditelji su sedeli za kuhinjskim stolom. "Kako ste, gospodine Brumbach? Kako ste, gospođo Brumbach?"

Charlie Brumbach je, srdačno kao i uvek, rekao: "Zdravo, Billy. Uđi i popij čašu ledenog čaja."

"Ne, hvala. Nisam žedan."

"Pa, hajde svejedno dođi i sedi."

Urota je bila sve dublja. Billovo je srce jako lupalo. "Ne, hvala. Ostaću tu ako je to u redu. Baš je divno vreme."

Gospođa Brumbach je rekla: "Da, predivno vreme."

Njih troje je ćaskalo o vremenu i drugim događajima dok Hope nije sišla. Bill je disao lakše tek kad su Hope i on bili na verandi, a iza njih zatvorena vrata.

"Billy, baš je lepo veče, hajmo peške do crkve."

Novi talas straha je preplavio Billa. Mislio je: "To je to. Reći će mi da je gotovo. Trebao bih je dobro pogledati jer je to verovatno poslednji put da sam s njom."

Ali na putu do crkve Hope nije spominjala pismo. Zbog toga ga je tokom cele službe preplavila nervoza. Nije čuo ni jednu reč koju je dr. Davis rekao. Umesto da sluša, vreme je provodio gledajući krajičkom oka Hope i razmišljajući koliko bi mu bilo mrsko izgubiti je. Bila je zaista dobra devojka. Te je večeri blistala više nego ikad.

Nadao se da će naći nekoga ko će biti dobar prema njoj. Zaslužila je najbolje što život može pružiti.

Kad su Bill i Hope izašli iz crkve i krenuli kući već je bio pao mrak. Na noćnom nebu je četvrtina meseca bila kao lampa. Svaki put kad bi izašli iz sene stabala, bela bi mesečeva svetlost naglasila kontrast Hopeine tamne kose i očiju i mekanih belih obraza. U Billu je buktala ljubav i čežnja.

"Pa, Billy, da li ti se sviđala služba večeras?" opušteno je pitala Hope.

"O, pa bila je u redu." Billu se činilo kao da mu je čeljust ukočena – tvrda i nepomična. Posmatrao je Hopeino lice i tražio gest ili bilo koji drugi znak koji bi ga upozorio da je došao trenutak kojeg se bojao. Svaki put kad bi pomakla usta kako bi počela pričati, Bill je bio siguran da je došao kraj. Ali umesto toga, ona bi iznela još jedan nevezan komentar kao da joj na umu nije ništa osim uživanje u miholjskom letu.

Budući da su se približavali njenoj kući, a ona još uvek nije spomenula pismo, Bill je počeo sumnjati da ga uopšte nije dobila. Možda je zapeo u poštanskom sandučiću ili se izgubilo u poštanskom uredu. Nešto mu se sigurno dogodilo. Da ga je Hope pročitala, sigurno bi ga već spomenula. Bill se napokon pribrao i njegov se jezik razvezao.

Sad su već bili skoro pred njenom kućom. Za vreme spontane stanke u razgovoru, Hope je rekla: "Billy, primila sam tvoje pismo."

Billyja su prošli trnci, stvorila mu se knedla u grlu i zaustavila dovod vazduha tako da je jedva disao. Snažno ju je progutao i uspeo promucati: "Jesi?"

Hope je rekla: "Aha," i nastavila hodati.

Billova je neizvesnost postajala neizdrživom. Pomislio je: "Ženo, reci nešto pre nego se onesvestim." Ali činilo se da se Hopei sviđala njena nedorečenost. Bill je pomislio: "Onda ja moram nešto reći, jer ćemo ubrzo biti pred njenom kućom." Skupio je svu hrabrost i rekao: "Jesi li ga pročitala?"

Odgovorila je: "Aha," i to je bilo to.

Bill je ludio od neizvesnosti. "Da li ti se svidelo?"

Na usnama joj se potkrao mali, nestašan osmeh. "Pa, bilo je u redu."

Bill je osetio adrenalin. Prestao je hodati i okrenuo se prema njoj. "Hope..."

"Bill, volela bih se udati za tebe," rekla je. "Volim te."

Sledećeg su se dana Bill i Hope odvezli do grada do zlatare. Bill je platio 8 dolara za par venčanih prstena. Zakačio je prsten za iglicu u svom džepu da se ne izgubi. Tada je nežno uzeo Hopein dražestan prst u svoju žuljevitu ruku i počeo na njega stavljati zaručnički prsten.

Hope ga je zaustavila. "Billy, ne misliš li da bi bilo lepo da prvo pitaš majku i tatu?"

Bill je osetio kako mu je srce zastalo. Mislio je: "Eto nas opet." Bojao se da bi se Hope mogla predomisliti ako se gospođa Brumbach dovoljno odlučno usprotivi. Jedva je, preko volje, rekao: "Da. Pretpostavljam da bi." Tada se dosetio. "Slušaj Hope, nakon venčanja ćemo sve deliti po pola, zar ne?"

"Tako je. Ja ću odraditi svoj deo."

"I ja svoj. Šta kažeš na to da počnemo odmah – ti pitaj svoju majku, a ja ću pitati tvog tatu?"

Hope je slegnula ramenima. "To mi se čini u redu."

"Možda bi trebala pustiti da ja prvo pitam tvog tatu," mudro je predložio Bill. Hteo je dobiti Charliejev

pristanak pre nego gospođa Brumbach sazna išta o tome. Činilo mu se da tako ima više šanse.

"Hoćeš li ga ubrzo pitati?"

"Učiniću to u nedelju uveče."

Sledeću nedelju uveče, nakon što je Bill doveo Hope natrag kući, njih dvoje su seli na pod dnevne sobe i slušali gramofonsku ploču Victrolae. Charlie Brumbach je tipkao za radnim stolom, a gospođa Brumbach je sedela u udobnoj Morrisovoj fotelji i heklala. Hope je mrko pogledala Billa i klimnula glavom prema svom ocu. Bill je odmahnuo glavom i klimnuo prema njenoj majci. Nije mogao sada pitati njenog oca, ne dok je njena majka sedela u sobi. To bi bilo kao da ih pita oboje. Njena bi majka mogla izazvati neugodnosti i Bill ostati bez ičega.

Bill je ustao. "Devet i po je. Mislim da bi trebao krenuti." Hope ga je otpratila do vrata držeći ga za ruku. Rekao je laku noć i pokušao otići, ali ona mu nije pustila ruku.

Prošaptala je: "Zar ga nećeš pitati?"

"Ne mogu ga pitati dok tamo sedi tvoja majka."

"Onda ću se ja vratiti unutra, a ti ga pozovi napolje."

To se Billu činilo smotano, ali nije imao pametniju ideju. "U redu."

Hope se vratila natrag u dnevnu sobu. Bill je pročistio grlo. "Gospodine Brumbach, mogu li popričati s vama na nekoliko trenutaka?"

Charlie je prestao tipkati i okrenuo se u svojoj stolici. "Naravno, Bill, šta želiš?"

"Mislim, tu napolju, na verandi."

Gospođa Brumbach je podigla pogled s vune i znatiželjno podigla obrve. Charlie je rekao: "Naravno." Otpratio je Billa do verande i za sobom zatvorio vrata.

Bill se zagledao u mesec koji je bio malo iznad drveća. "Baš je lepo veče, nije li?"

"Jeste," složio se Charlie.

"Bilo je jako toplo poslednjih par dana."

"Da."

Bill je mucao i tražio prave reči. "Znate... Uh... Pitao sam se... Uh..."

"Možeš je imati, Bill."

Osetio je olakšanje. Poželio je zagrliti gospodina Brumbacha, ali se zaustavio samo na rukovanju. "Charlie, vi znate da sam ja siromah. Ne mogu se brinuti o njoj tako dobro kao vi. Zarađujem samo 20 centi na sat. Ali, Charlie, ona ne bi mogla naći nikoga ko je voli više nego ja. I brinuću se za nju dok mi ruke ne prokrvare od rada. Biću joj veran i učiniću sve što mogu da je usrećim."

Charlie je stavio svoju veliku ruku na Billova ramena. "Billy, znam da je voliš i znam da ona voli tebe, s obzirom na to, radije bih da je uzmeš ti nego neko ko će se prema njoj odnositi loše bez obzira koliko novca imao. Osim toga, nije bitno šta imaš u životu, bitno je koliko si zadovoljan s onim što imaš."

"Hvala, Charlie. Zapamtiću to."

Bill nije nikada pitao Hope šta je rekla njena majka kad ju je ona pitala – dovoljno je znati da im gospođa Brumbach neće stajati na putu. Datum venčanja je zakazan za avgust sledeće godine.

Poglavlje 16
Nalik šišmišu iz pakla
1933. – 1934.

GRADNJA na parceli kod raskršća Osme i Penn ulice je završena krajem septembra 1933. godine. Iz ljubavi i poštovanja prema svom pastoru, zajednica je izglasala da se zgrada zove "Branhamov šator". Nije izgledala kao tipična crkva. Nije imala crkveni toranj, ni veliki krst, ni strmi krov niti kupolasti plafon. Bila je to jednostavna betonska zgrada s niskim krovom, fasadom i običnim pravouglim prozorima i vratima. Neki su se ljudi iz komšiluka šalili da više liči na garažu ili skladište nego na crkvu. Ali Williamu Branhamu je bila predivna. Smestio je svoju propovedaonicu tačno na mesto gde je klečao kad ga je Gospod nadahnuo da kupi tu parcelu zemlje. Ispred slušateljstva je smestio tri krsta, jedan kod propovedaonice i po jedan sa svake strane, a bili su raspoređeni kao u viziji.

Celi je projekat koštao 2000 dolara, a banka im je omogućila da 20 godina otplaćuju hipotekarni kredit. To je bilo mnogo novca za siromašnu zajednicu usred velike privredne krize. Kako bi bio siguran da će Branhamov

šator moći plaćati svoje mesečne obaveze, Bill je odbio uzimati za vlastite životne izdatke od desetka i dobrovoljnih priloga koje su ljudi davali, bilo mu je draže da se novac uloži u zgradu.

Bill je zadržao svoj posao u javnoj službi Indianae iako se premestio u drugi odsek. Bio je monter elektromreže zadužen za održavanje visokonaponskih električnih dalekovoda koji su prolazili kroz šumska područja. Na sreću, taj se posao jako dobro preklapao s njegovim šumarskim obavezama, pa je mogao raditi dva posla u isto vreme, jer još uvek nije bio plaćen za posao šumara.

Jedan od načina na koji je Bill smanjio trošak izgradnje Branhamovog šatora bio je ne izgraditi pod, već na podu ostaviti zemlju. Kada bi se napolju smrzla zemlja, smrznuo bi se i pod u šatoru. Jednom je pre jedne službe sredom uveče Bill došao ranije i upalio dve peći kako bi ugrejao crkvu pre nego dođe zajednica. Ljudi su ulazili u crkvu po smrznutom tlu. Ali se do završetka službe pod pretvorio u blato. Bake i njihove unuke su propadale do gležnjeva u blato dok su pokušavali izaći. Iako su se tome posle smejali, ipak su pod prekrili piljevinom da se to ne bi ponovilo.

Bill se oberučke prihvatio dužnosti pastora, izdržljivošću i upornošću mladića koji je napokon otkrio svoju strast. Osim obavljanja očekivanih dužnosti kao što su propovedanje, savetovanje i molitva za bolesne, vodio je i pevanje, plaćao račune i čistio pepeo iz peći – za sve što je trebalo uraditi Bill je volontirao svoje vreme.

Biti mlad pastor, uz to što je bio mlad hrišćanin, ispunilo je Billove dane iskustvima učenja – neka su bila očekivana, a neka posve neobična. Kad se jedne subote uveče vraćao kući automobilom, Bill je svetlima svog automobila osvetlio pijanca koji se gegao po putu. To je

bio Wayne Bledsoe, mladić koji je bio prijatelj Billovog brata Edwarda. Još uvek je na snazi bila prohibicija, pa je Bill stavio Waynea u automobil i povezao ga sa sobom kući pre nego završi u zatvoru. Pomogao je Wayneu da uđe u kuću, stavio ga u svoj krevet i zatim pripremio sebi za leći na kauču.

"Wayne, zar te nije sram?" izgrdio ga je Bill.

"Nem... Billy... Nem... Nemoj to govoriti, Billy."

"Opijanje nije rešenje. Ubiće te pre tvog vremena. Trebao bi učiniti ovo: predati život Isusu. To će ti produžiti vreme u večnost."

"A, Billy."

Bill je položio ruke na Wayneovo čelo. "Pomoliću se za tebe, Wayne."

Napolju se parkirao taksi. Zalupila su vrata taksija i Bill je čuo kako neko trči po pločniku. Neka je žena fanatično lupala po vratima, vičući: "Brate Bill! Brate Bill!"

Bill je pomislio: "Ajme, mora da neko umire." Upalio je svetla, obukao se i otrčao prema vratima.

Na vratima je stajala osamnaestogodišnja Nellie Sanders, lice joj je bilo bledo, a oči crvene i natekle.

"Uđi, Nellie."

Nellie je ušla. "O, Billy, gotova sam. Gotova sam."

"Šta nije u redu, Nellie? Jesi li dobila srčani udar?"

"Ne, brate Bill. Hodala sam ulicom Spring i, zaista, brate Bill, nisam mislila zlo."

Bill se predomišljao, pitajući se šta uraditi s ovom histeričnom devojkom. "Pa, smiri se, sestro. Pričaj mi o tome."

Nellie je i sama bila nova hrišćanka, jedna od Billovih obraćenika sa skupova u šatoru u junu. Pre nego

se obratila, bila je jedna od najboljih plesačica u gradu, a njen je plesni partner, Lee Horn, još uvek imao trofeje da to potvrdi.

Nellie je duboko udahnula da bi se smirila. Pokušala je govoriti sporo i razgovetno, ali njene su reči izlazile sve brže i brže i na kraju su postale jedva razumljive. "Hodala sam pored dvorane Redman's Hall i čula sam plesnu muziku. Zaustavila sam se na trenutak poslušati. Muzika se činila sve boljom i boljom. Rekla sam: 'Gospode, znaš da Te volim, ali se vrlo dobro sećam trenutaka kada smo Lee i ja osvajali sve one trofeje i nagrade. Mogla bih se popeti stepenicama i svedočiti nekim ljudima.' Tako sam se popela i pre nego sam toga bila svesna bila sam na plesnom podiju u naručju nekog mladića. O, Billy, jesam li sada zauvek izgubljena? Ne želim završiti poput Margie."

Billy se setio Margie W–, devojke u oskudnom kupaćem kostimu koja je, na dan kad je krstio obraćenike posle skupova pobuđenja u junu, odbila izaći iz svog čamca nakon što ju je zamolio da ode. Kada se s neba spustila ona tajanstvena zvezda, Margie se onesvestila. Kasnije se propila. Prilikom jedne tučnjave u baru je udarena po licu razbijenom bocom od čega su joj ostali veliki ožiljci. Zadnje što je Bill čuo o njoj bilo je da je smeštena u umobolnu ustanovu.

Nellie je bila toliko uznemirena da se sva tresla. Bill ju je pokušao utešiti. "Ne, sestro, nisi izgubljena. Ali si pogrešila kad si se na trenutak zaustavila poslušati glas đavola koji te pozivao na ono što si činila pre nego si srela Isusa. Ja nisam dugo hrišćanin, ali već znam da je najveća bitka ikada vođena u ljudskom umu. To je bitka između vere i sumnje. Hoćeš li verovati Božiju Reč ili ćeš sumnjati u Nju? Moraš sama izabrati."

"O, Billy, ja želim izabrati veru u Isusa."

Wayne Bledsoe se pomalo otreznio i radoznalo posmatrao sedeći na krevetu.

"Ne znam mnogo o Bibliji," rekao je Bill, "ali verujem da je Isus rekao ovo: *'U Moje će ime izgoniti zle duhove.'*"[18] Stavio je ruku na Nellieno rame i pomolio se: "Zli duše, ne znam ko si, ali ovo je moja sestra i nemaš je pravo držati. Moraćeš sada izaći iz nje. Čuješ li me?"

Spoljna su se vrata počela sama od sebe brzo otvarati i zatvarati – bang, bang, bang, bum.

Nelliene su se oči širom otvorile. "Billy, pogledaj tamo. Šta se događa?"

Billy je bio jednako tako iznenađen. "Ne znam." Pogledao je natrag u Nellie i pomolio se: "Napusti je, Sotono, u Isusovo Ime, izađi iz nje."

Čim je Bill spomenuo Isusovo Ime, tamna se utvara, nalik divovskom šišmišu s dugom kosom koja mu je visila s krila i nogu, digla iza Nellie Sanders. Zarežala je dubokim glasom: "Rrrrrr," i krenula na Billa koji je povikao: "Krvi Isusova, zaštiti me!" Demon je promenio smer i odletio prema krevetu gde je sedeo Wayne. Napravio je jedan krug i zatim nestao u krevetu. Izbezumljen i u potpunosti otrežnjen, Wayne je vrisnuo, bacio pokrivače i otrčao u susednu prostoriju.

Bill je odvezao Nellie kući. Kad se vratio, s majkom je rastavio krevet i istresli su plahte. Nije bilo ničega.

Zabrinut, Bill je spomenuo ovaj slučaj nekolicini propovednika. Svaki mu je od njih rekao, u osnovi, isto: "Billy Branhame, dani isterivanja zlih duhova su prošli. Osim toga, čovek ionako ne može videti demona. Mora da je to bila tvoja mašta." Bill je to možda mogao pripisati svojoj mašti, ali su i Wayne i Nellie videli onu utvaru. Je li

[18] Marko 16:17

to bio demon koji mu je neprestano dodijavao? Je li ga sledio? Je li celo vreme bio pored njega? Je li on odgovoran za sve čudne stvari u njegovom životu, uključujući i vizije? Neprestano su ga mučile takve misli, Bill se pitao zašto je njegov život toliko drugačiji od života drugih propovednika koje je poznavao.

Poglavlje 17
Brak pun nade
1934. – 1935.

WILLIAM MARRION BRANHAM je oženio Ameliau Hope Brumbach u petak, 22. juna 1934. godine. Bill je imao 25, a Hope skoro 21 godinu. Unajmili su malu kuću na adresi Ulica Graham 434, nedaleko od Branhamovog šatora. Kuća je imala samo dve prostorije. Jednu su stranu koristili kao spavaću sobu i dnevni boravak, a druga je strana bila kuhinja. Kuća nije imala vodu. Hope je morala donositi vodu s javne slavine iz susednog kvarta. Sve u svemu, to i nije bila neka kuća, ali za 4 dolara mesečno bila je ono što su si mogli priuštiti.

Mladenci su započeli svoj bračni život s vrlo malo stvari. Bill je imao jedan stari kožni kauč i automobil Ford. Billova majka im je dala mali metalni krevet. Neko drugi im je dao stari krevet na sklapanje. Bill je kupio na otpadu polovan štednjak za 75 centi i zatim platio 1.25 dolara za ugradnju novih vrata na rerni.

Hope je radila u fabrici Fine's Shirt kako bi pripomogla zaraditi dovoljno novca da kupe još nešto nameštaja. Nakon nekog vremena, uštedeli su dovoljno

novca da u Searsu kupe neobojen sto i stolice. Bill ih je obojio u žuto s velikom zelenom detelinom na stolu i sedištu svake stolice, jer ga je Hope uvek zadirkivala da je Irac. Set za doručak je znatno popravio njihov dom. Ali tvrde drvene stolice nisu bile udobne. Bill bi bio jako umoran jer je danom radio dva posla, a uveče bi obavljao svoje dužnosti pastora. Poželeo je da se može uveče uvaliti u mekanu fotelju, dignuti noge i odmarati se dok čita Bibliju.

Budući da je Hope radila, Bill je mislio da bi si možda ipak mogli priuštiti udoban komad nameštaja. Njih su se dvoje zajedno odvezli preko reke u Luisville kupiti fotelju s udobnim jastucima. Pronašli su je kod Morrisa po ceni od samo 16.98 dolara. To se nije činilo toliko puno. Oduševljen doživljenim, Bill je prodavcu dao 3 dolara kao avans i odvezao se kući s tom predivnom, zelenom Morrisovom foteljom. Smestili su je u ugao spavaće sobe. Bill se zavalio u tu fotelju mekanu kao baršun, a pluća mu je ispunio osvežavajući miris nove tkanine. Mogao se setiti samo jedne reči kojom bi opisao taj doživljaj: nebesko.

Ta je Morrisova fotelja bila daleko najveći luksuz koji je Bill do tad posedovao. Nakon celodnevnog održavanja dalekovoda i propovedanja po gradu do kasno uveče, zavalio je svoje umorno telo u opuštajuće jastuke Morrisove fotelje. Tokom sledećeg meseca Bill je često zaspao u svojoj fotelji s otvorenom Biblijom na krilu. Hope bi ga ljubazno nagovorila da ustane kako bi ga mogla staviti na spavanje.

Ali je kupovina te fotelje uskoro stvorila problem kojeg Bill nije predvideo. Prema uslovima ugovora, svoj je dug trebao otplaćivati po jedan dolar nedeljno. Pokazalo se da je to novac koji je trebao za druge stvari. Kako su prolazile nedelje, otplaćivanje kredita je sve više i više

ugrožavalo njegov nesiguran budžet. Sedme nedelje, Bill je prvi put propustio platiti novac za kredit. Jednostavno nije imao novca. Bill se ispričao i teškog srca predložio da dođu uzeti fotelju.

Nekoliko dana kasnije, kad se Bill vratio kući s posla, kuhinja je mirisala po upravo ispečenoj piti od višanja, a ona mu je bila omiljena. Nakon večere je pojeo dva komada pite, zaprljavši lice sirupom od višnje. Zadirkivao je Hope: "Zašto si mi večeras tako dobra?"

Ona se osmehnula kao da nešto skriva. "Bill, rekla sam dečaku iz komšiluka da danas popodne iskopa nekoliko crva. Šta kažeš na to da odemo na reku i malo pecamo?"

To se Billu činilo čudnim jer Hope i nije baš nešto volela pecanje. "Hajmo prvo otići u drugu sobu i sesti da mi se slegne ova pita od višanja."

"Ne, Bill, hajmo odmah na pecanje." Njene su reči zvučale gotovo kao preklinjanje.

"Draga, šta se dogodilo danas?"

Hope je rekla: "Ništa." Ali su joj na oči navrle suze.

Bill je osetio problem, pa je rekao: "Hajmo prvo u drugu sobu." Kad se njeno lice rastužilo, Bill je znao da je bio u pravu. Zagrlio ju je i zajedno su prošli kroz vrata. Više nije bilo Morrisove fotelje.

Hope je naslonila glavu na Billova prsa i plakala: "O, Bill, pokušala sam je zadržati. Zaista sam pokušala."

Bill ju je lagano stisnuo: "Znam, ljubavi. Nisi ti kriva. Nismo ništa mogli učiniti. Ali jednog će dana biti drugačije. Jednog će dana Bog omogućiti i imaćemo lepu fotelju."

Ona je odmaknula glavu da vidi umirujuće oči svoga muža. "Nadam se, Bill."

UPRKOS neizbežnim teškoćama siromaštva, Bill i Hope Branham su zajedno bili jako sretni. Cenili su jedno drugo i njihova je bezgranična ljubav preskakala prepreke na njihovom putu. U decembru 1934., Hope je zatrudnela. Oboje su bili oduševljeni pomišlju da će imati dete. Bill je bio irskog porekla, a Hope nemačkog, pa ju je Bill zadirkivao: "Ako je muško, nazvaćemo ga Heinrick Michael."

Hope je uzdahnula: "O, Bill, to zvuči užasno."

Hope je rodila 13. septembra 1935. Bio je to težak porođaj i skoro je umrla. Bill je neprestano hodao amo – tamo po čekaonici u bolnici. U tri sata popodne je zaplakalo dete. Bill je u isti trenutak povikao: "Hvala Ti, Gospode! Muško je i zvaće se Billy Paul."

Nakon nekoliko trenutaka je iz porodilišta izašao doktor. Rekao je s osmehom: "Branhame, mogao bih ti naplatiti linoleum koji si izlizao, ali isplatilo bi ti se. Dobio si sina."

Nakon što je Bill proverio je li mu žena u redu, nije mogao da se ne našali. "Draga, predomislio sam se. Mislim da ga ne bi trebali nazvati Heinrick Michael. Budući da je rođen na petak trinaesti, mislim da bi ga trebali nazvati Baksuz."

Ona se nasmejala. "Ali Bill, ja sam ga htela nazvati po njegovom ocu."

"Onda ćemo ga nazvati po njegovom ocu i po velikom apostolu, svetom Pavlu. Nazvaćemo ga Billy Paul."

U SEPTEMBRU 1935., novine su objavile da je Mussolini izvršio invaziju na Etiopiju. Italija se, sa svojim modernim oružjem, obrušila na tu zaostalu zemlju i ubrzo

slomila sav etiopski otpor. Europa je izrazila svoje nezadovoljstvo zbog tog iznenadnog napada tako da je odmah Italiji uvela ekonomske sankcije.

Bill je s velikim zanimanjem čitao novine. Nije razumeo koja mu je nepoznata sila dopustila videti budućnost, ali šta god da je ona bila, ono što je video uvek se dogodilo. Ponovo se pitao kako takav dar može doći od đavola, kao što su to tvrdili njegovi prijatelji propovednici. Osećao se jako zbunjeno.

Jedne nedelje nakon službe, Bill je načuo kako Walt Johnsons govori: "Trebali ste sinoć čuti one svete valjače…"

Bill se uključio u razgovor: "O čemu ti to, brate Walt?"

Walt je zbog probave žvakao komad osušene kore od narandže. "Pentakostalci, Billy. Nikad nisi video nešto tako, skakali su gore – dole i valjali se po podu. Kažu da nisi spašen ako ne brbljaš u nekom stranom jeziku."

"Gde je to?"

"Imaju skupove u šatoru s druge strane Luisvillea. Grupa se naziva Davidovom kućom i te skupove nazivaju Školom proroka. Crnci, naravno."

"O, sad mi je jasno," rekao je Bill znajući kako su neki crnci fanatično izražavali svoju veru.

"Bilo je tamo i mnogo belaca."

"Zaista? Jesu li i oni radili te stvari?"

"Da, i oni su to radili."

"To je smešno. I ljudi se zapletu u nešto takvo." Bill je odmahnuo glavom. "A valjda toga mora biti."

Ali su te glasine pobudile Billyevu radoznalost i on se u ponedeljak uveče odvezao preko reke u Luisville kako bi proverio. Iako nije video nikoga da se valja po

podu, to je mnoštvo zaista bilo nečime oduševljeno i činilo se da imaju neke čudne doktrine.

Za vreme službe je ustao svedočiti čudan srednjovečni čovek. Billa je podsećao na proroka Starog zaveta sa sedom kosom do ramena i kovrdžavom bradom koja mu je padala na prsa. Njegovo je svedočanstvo bilo zapanjujuće koliko i njegov izgled. Predstavio se kao John Ryan iz Dowagiaca iz Michigana. Rekao je da mu je Gospod rekao da dođe u Luisville u Kentuckyu i da svedoči na skupovima. Govorio je o Božijoj sili, vatri penetkosta i krštenju Duhom Svetim. Njegovo je svedočanstvo nosilo toliku energiju i uverljivost da je Bill odlučio upoznati tog neobičnog čoveka.

Nakon službe su dugo razgovarali. John Ryan mu je rekao da je kao mladić bio akrobat u cirkusu. Godinama je pripadao Katoličkoj crkvi, ali je, nakon što je predao život Isusu Hristu, postao pentakostalac, te je sada putovao kuda ga je Gospod vodio, svedočeći o Božijoj sili gde god je došao.

Bill mu je ispričao o sedmodelnoj viziji koju je video u junu 1933. Kad je John Ryan čuo da su neki delovi predvideli Mussolinijevu invaziju na Etiopiju, jedva je uspeo suzdržati svoj entuzijazam i pitao mogu li kasnije popričati o tome više. To je Billu odgovaralo, pa je pozvao starijeg muškarca svojoj kući da prenoći.

Ujutro su dugo sedeli za kuhinjskim stolom dok je Bill pričao o nekima svojim tajanstvenim iskustvima. Osećao se ugodnije dok je pričao s ovim strancem nego kada je pričao s propovednicima koje je poznavao godinama.

John Ryan je ohrabrio Billa da dobro prati vizije i rekao da mu to možda govori Bog. Tada je počeo govoriti o nečemu zvanom "pentakostalno iskustvo" za šta je tvrdio da je Božija dinamična i živa sila u životu hrišćana. Bill

nije razumeo šta to znači. Čovek je koristio nepoznate pojmove poput "krštenja Duhom Svetim", "govorenje u jezicima", te "tumačenje jezika". Ali jedna je stvar bila jasna: John Ryan je definitivno verovao u ono što je govorio. Bio je vrlo živahan dok je pričao. Odjednom je digao ruke i počeo govoriti na nekom nerazumljivom jeziku. Stao je na par trenutaka, a zatim je hodao oko stola, te položio ruke na Billova ramena i rekao: "Brate Billy, ovo je tumačenje. Sada si samo mladić. U tebi još uvek ima mnogo mladosti. Ali to će se jednog dana smiriti i svemogući ćete Bog upotrebiti da pokreneš narode."

Poglavlje 18
Greška nakon Mishawakae
1936.

TOKOM SLEDEĆIH šest meseci, William Branham je nekoliko puta pozvao Johna Ryana kod sebe kući i tako ga je bolje upoznao. Iako mu je smetala Ryanova navika govorenja u jezicima, Bill je zaista poštovao njegov hrišćanski život. John Ryan je bio jako ponizan i predan molitvi i vodstvu Gospoda.

John Ryan je živeo u Dowagiacu u Michiganu, malom gradu oko 300 km severno od Jeffersonvillea, malo nakon granice s Indianaom. Pozvao je Billa da ga poseti, mameći ga pričama o izvrsnom ribolovu na obližnjem jezeru Papaw.

Billu je to bilo primamljivo. Iako godinama nije imao godišnji odmor, zabrinjavao ga je trošak tog puta. Hope je uštedela 8 dolara od plate u fabrici odeće. Kako opravdati trošenje teško zarađene uštedevine svoje supruge za godišnji kada su trebali toliko drugih stvari? Hope je imala drugačiju ideju. Budući da je ona uštedela novac od svoje plate, smatrala je da ima pravo sudelovati u odluci kako ga potrošiti – a želela je da njen suprug

iskoristi taj novac za odmor. Bill se složio i poželio da ona pođe s njim. Ali Hope je odbila rekavši da bi radije ostala kući i brinula se za devetomesečnog Billyja Paula. Osim toga, već je bila tri meseca trudna s njihovim drugim detetom. Često se ujutro osećala umorno i tromo, pa je mislila da i tako ne bi uživala u godišnjem odmoru.

Tako je Bill u junu 1936. natočio gorivo u njegov Ford Model–T i uputio se severno na odmor. Kad je došao do Dowagiaca u Michiganu, gospođa Ryan ga je udobno smestila. Na Billovo iznenađenje, nije bilo John Ryana. Gospođa Ryan je objasnila: "Gospod ga je pozvao da ode dole, negde kraj Indianapolisa."

Bill je pogledao malu kolibu s dve prostorije. Kuhinjski ormarići nisu imali vrata i mogao je videti da su prazni. "Mislite mi reći da ste dopustili da taj čovek ode tek tako i ostavi vas bez ičega za jesti u kući?"

"O! Ali, brate Bill, on je Božiji sluga," rekla je.

Bill je pomislio: "Pa, neka te Bog blagoslovi, sestro. Ako ti toliko poštuješ svog muža, neću ga ni ja kritikovati."

"Nakon celodnevnog pecanja na jezeru Papaw, Bill je doneo svoj ulov u kuću gospođe Ryan. Kako ona nije imala ni masti da isprži ribu, Bill je otišao u grad i doneo joj neke namirnice.

U subotu ujutro, Bill je krenuo nazad kući. Prolazeći kroz gradić Mishawaka u Indiani, zapazio je automobil koji je s bočne strane imao veliki natpis: "SAMO ISUS". Bill je pomislio: "Šta to znači?" Zatim je video još jedan automobil s natpisom "SAMO ISUS", a zatim još jedan i ponovo još jedan. Izgledalo je da je taj natpis svuda, zalepljen na Cadillace, Buicke, Forde, čak i na bicikle. Radoznao, Bill je pratio jedan automobil s tim natpisom koji ga je odveo do velike crkvene zgrade na kraju grada. Prilazne ulice i nekoliko praznih parcela su bile prepune

parkiranih automobila, a većina ih je imala isti zanimljivi natpis: "SAMO ISUS". Dok je Bill vozio pored crkve čuo je pevanje koje je dopiralo kroz otvorene prozore. Pevanje zajednice je bilo praćeno pokojim kliktanjem i vikanjem. Zvučalo je kao ista vrsta službe proslavljanja koju je Bill video u Luisvilleu kad je posetio grupu zvanu Davidova kuća. Pomislio je: "Recimo, ovde ću videti šta su sveti valjači."

Nakon što je parkirao automobil, ušao je unutra. U crkvi je bilo najmanje 2000 ljudi: i crnih i belih. Bill je morao stajati iza i gledati iznad glava ljudi da vidi šta se događa. Negde napred je svirao klavir. Ljudi su tapšali i pevali s oduševljenjem: "Jedan od njih, jedan od njih, tako sam sretan što mogu reći da sam jedan od njih…" Žene su kliktale, od čega se Bill naježio. Tada je neko počeo plesati što je više moga u prolazu između klupa. Uskoro su mu se pridružili drugi. Celo se to mnoštvo njihalo i poskakivalo u ritmu muzike.

Isprva je Bill pomislio: "O! U! Kakvo ponašanje u crkvi! Šta je tim ljudima?" Ali što je duže tamo stajao, osećao se sve bolje. Počeo je razmišljati: "Tim ljudima nije ništa. Nisu ludi, samo su oduševljeni."

Kad je počelo propovedanje Bill je shvatio da je to Pentakostalna nacionalna konvencija. Morali su je održati na Severu, jer je na Jugu i dalje prevladavala rasna segregacija. Mladi je propovednik govorio o krštenju Duhom Svetim i tokom govora upirao prstom. Billu se činilo kao da pokazuje prstom ravno prema njemu. Propovednik je svako malo spominjao citate kao što su Dela apostolska 2:4: *"Svi se oni napuniše Duha Svetoga, te počeše govoriti tuđim jezicima, kako ih je već Duh nadahnjivao da govore,"* Dela apostolska 2:38: *"Pokajte se i neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Hrista za oproštenje greha i primićete dar Duha Svetoga,"* i Dela

apostolska 10:44 i 46: *"Dok je Petar još govorio te reči, siđe Duh Sveti na sve koji slušahu reč… čuše ih gde govore jezicima i slave Boga."*

"To je deo Biblije," pomislio je Bill, "samo nikad do sada to nisam tako video. Možda u ovome ipak ima nečeg." Što je duže slušao, sve mu se više sviđalo ono što je čuo. Kad je služba završila, mislio je: "Jedna je stvar sigurna kad su u pitanju ovi ljudi: ne srame se svoje vere. Mislim da ću večeras opet doći."

Bill je zaista hteo ostati i saznati šta je zapravo "krštenje Duhom Svetim", pa je otišao do svog automobila da izbroji koliko novca ima. Imao je još 1 dolar i 75 centi. Budući da je znao koliko će mu trebati benzina da dođe kući, izračunao je da mu ostaje samo 20 centi. To nije bilo dovoljno za prenoćiti u motelskoj sobi, ali mogao se snaći tako da spava u kukuruznom polju. Odvezao se u grad i kupio kesicu peciva za pet centi misleći da to može jesti dva dana. Pojeo je jedno pecivo, ostale stavio na zadnje sedište, a zatim se odvezao u crkvu za večernji sastanak.

Pre nego što je služba počela, jedan se čovek popeo na binu i rekao: "Večeras želimo da svi propovednici, bez obzira na denominaciju, dođu sesti na binu." Prema bini je krenulo preko dvesto propovednika i Bill je bio među njima. Seli su na stolice iza propovedaonice okrenuti prema slušateljstvu. Nakon što su svi seli, čovek za propovedaonicom je rekao: "Nemamo vremena da svi vi propovednici propovedate, pa molimo da svaki od vas dođe do propovedaonice i kaže ko je i odakle dolazi."

Mikrofon je visio na žici s plafona, oko metar iznad propovedaonice. Bill nikad pre nije video mikrofon. Radoznalo ga je gledao dok je prolazio i rekao: "William Branham, evanđelista, Jeffersonville, Indiana."

Te je večeri Bill video neobične i zanimljive stvari koje će pamtiti do kraja života. Dva su čoveka stajala u

slušateljstvu i činilo se da ih Bog koristi na poseban način. Primetio ih je i pre tog poslepodneva, a i sad su opet radili istu stvar. Jedan bi ustao i govorio tuđim jezikom brzo kao mitraljez, a zatim bi drugi čovek ustao i tumačio na engleskom jeziku ono što je prvi rekao na tuđem jeziku. Nakon nekog vremena bi to ponovili, ali obrnuto. Diveći se kako su ta dva čoveka duhovna, Bill je odlučio s njima porazgovarati pre nego sutra krene kući.

Kad je došlo vreme za propovedanje do bine je dohramao jedan stari crnac. Nosio je dugačak crni kaput s ljubičastom kragnom. Bio je sed, ćelav na temenu. Izgledao je slabašno i krhko i Bill se pitao: "Neće valjda staviti tog jadnog malog starčića da propoveda, zar ne?"

Ali dogodilo se upravo to. Stari gospodin je došao do mikrofona i rekao: "Draga deco, večeras ću čitati tekst iz Joba 38:4 – 7."

Otvorio je svoju Bibliju i pročitao: *"Gde si bio kad zemlju utemeljih? ... Kad su zajedno pevale jutarnje zvezde i sinovi Božiji kliktali od radosti?"* Krenuvši odavde, ovaj se stari propovednik vratio deset miliona godina unazad kako bi opisao šta se događalo na nebu dok je zemlja bila samo misao u Božijem umu. Zatim je išao kroz vreme, kroz razdoblja, postepeno sve do milenijuma i u novo nebo i novu zemlju. Do tada je već bio toliko sretan da je vikao: "Slava Bogu! Mislite li da imam neku novu religiju? Brate, ja samo imam novi slučaj stare religije! Ju–hu!" Skakao je u vazduh, lupao petama i vikao: "Haleluja! Meni ovde nema dovoljno prostora za propovedanje." Skočio je s bine, okretno kao dete.

Bill je bio zapanjen. Pomislio je: "Ako krštenje Duhom Svetim potakne jednog starca da se tako ponaša, šta će tek učiniti meni?"

Nakon crkve, Bill se zaustavio kod jednog hidranta popiti vode, pojeo je nešto svog peciva, odvezao se izvan

grada i parkirao u polju kukuruza. Pokušao je ispeglati pantalone svog odela jer su bile jako zgužvane. Stavio ih je na prednje sedište svog Forda, i na njih stavio zadnje sedište nadajući se da će ih do jutra težina sedišta ispeglati. Tada je legao na travu ispod višnje i pomolio se: "Gospode, na šta sam ja to naišao? Je li to ono što je John Ryan nazvao "pentakostalnim iskustvom"? Gospode, pomozi mi da saznam o čemu se tu radi. Nikad u svom životu nisam video toliko religiozne ljude. Ne znam šta oni zapravo imaju, ali osećam da je to ono što traži moje gladno srce. Bože, nekako dopusti da me oni prihvate."

Nešto nakon ponoći, smotao je svoju majicu i iskoristio je za jastuk, te zaspao.

Ujutro je Bill pogledao svoje pantalone. Nisu bile puno bolje iako su i dalje izgledale bolje od drugih pantalona koje je imao. Međutim, majica mu je bila zgužvana. Bill je bio naučen kao baptista ići u kuću Božiju odeven uvek u najbolju odeću koju je imao. Pitao se može li se naterati da ode u crkvu u tim pantalonama i u običnoj beloj kratkoj majici. Tada je pomislio: "Zašto ne? Ovde me niko ne poznaje. Biće to u redu."

U crkvu je došao ranije. Crkva je bila prepuna ljudi. S jedne njegove strane je sedeo crnac, a s druge belkinja. Nakon pesama, do mikrofona je došao jedan čovek i rekao: "Sinoć je najmlađi propovednik kojeg smo imali na bini bio evanđelista, William Branham iz Jeffersonvillea u Indiani. Želimo da izađe i propoveda ovog jutra."

Bill je teško poverovao šta je čuo. Pogledao je svoju otrcanu odeću i podsvesno se malo sagnuo na svojoj stolici.

Čovek je ponovio: "Zna li iko gde je William Branham, evanđelista iz Jeffersonvillea? Bio je na bini sinoć. Želimo da propoveda ovog jutra."

Bill se sagnu još niže na svojoj stolici. Crnac pored njega se nagnuo i rekao: "Hej, poznaješ li ga?"

Nije hteo lagati čoveku, pa je Bill šapnuo: "Da, poznam ga."

"Je li on tu?"

"Aaa – da, on je ovde, ali... "

"Onda idi po njega."

To je Billa dovelo u neugodan položaj. "Pa, uh, čuj, brate, reći ću ti, to sam ja."

Crnac se nasmešio i klimnuo. "I činilo mi se da si ti kada si se zbog nečega saginjao. Pa popni se tamo i propovedaj."

"Ne, ne mogu otići tamo s ovim na sebi." Bill je pokazao na svoju staru belu majicu.

"Njih nije briga šta imaš na sebi. Idi gore."

"Ne, gospodine. Zaista ne mogu."

Mikrofon je ponovio: "Je li neko pronašao Williama Branhama?"

Crnac je dignuo ruku i svojim prstom upro u Billa, te povikao: "Ovde je! Ovde je!"

Bill se polako ustao. Svaki pogled u prostoriji je bio uprt u njega. Njegovo se lice toliko zacrvenilo da se činilo kao da mu uši gore. S Biblijom pod rukom, došao je do sredine prolaza među klupama i popeo se na binu. Uplašeno je došao do propovedaonice. Bio je nervozan zbog svih tih ljudi, zbog svoje odeće, pa čak i zbog ovog inovativnog mikrofona. Ali najviše od svega, bio je nervozan jer nije imao nikakvu ideju o čemu propovedati.

Stoga je samo počeo govoriti: "Dakle, ljudi, ne znam baš mnogo o načinu na koji svi vi propovedate. Ja sam samo išao putem i…" Stavio je Bibliju uspravno na propovedaonicu i pustio da se stranice same otvore. Dok je pričao, pogledao je prvi stih na stranici. Bio je to Luka 16,

23: *"U paklu podiže oči, usred strašnih muka… I povika…"* Bill je odmah prepoznao priču o bogatašu koji je zanemarivao prosjaka Lazara. Zatim je bogataš umro i otišao u pakao.

Bill je sada imao propoved. Pročitao je slušateljstvu tu priču, a zatim je propovedao: "Tamo, u paklu sedi bogataš. Zašto je bio u tako strašnim mukama? Video je da tamo nema cveća, pa je plakao. Video je da tamo nema dece, pa je plakao. Video je da tamo nema pesme, pa je plakao…" Bill je tako nastavio prikazujući tragediju na kraju jednog života koji je odbacio Evanđelje. Kako je prolazilo vreme, pentakostalci su sve više ulazili u njegovu temu, dok nisu bili prepuni emocija. "Tamo nije bilo mira, pa je plakao. Tamo nije bilo ljubavi, pa je plakao. Tamo nije bilo hrišćana, pa je plakao. Tamo nije bilo Boga, pa je plakao." Na kraju je Bill počeo plakati.

Ljudi su se digli na noge i vikali, molili Boga za milost. I od tad se Bill više ne seća tog skupa izgubivši se u emocionalnom vrtlogu ljudi. Sledeće čega se sećao bilo je da je stajao u dvorištu crkve. Prišao mu je velik, krupan čovek i rekao: "Kažeš da si evanđelista?"

"Da, gospodine."

"Ja sam Elder Johnson iz Texasa. Šta misliš o tome da dođeš u Texas i održiš probuđenje?"

Bill je pogledao čovekove čizme s visokim petama i veliki kaubojski šešir. "Jeste li vi propovednik?"

"Naravno da jesam."

Tada mu je prišao malo manji čovek, obučen u karirane kratke pantalone onakve kakve su nosili igrači golfa. "Ja sam propovednik Smith iz Miamia u Floridi. Imam crkvu od 500 ljudi. I ja bih volio da dođeš i održiš probuđenje."

Bill je podigao obrve i pomislio: "Možda ipak moje pantalone i bela majica nisu bili toliko neprimereni."

Prišla je jedna žena i rekla: "Ja sam misionarka i radim s Indijancima u severnom delu Michigana. Dok si propovedao, Gospod mi je rekao da te pitam da dođeš i pomogneš mi s Indijancima."

"Samo malo," rekao je Bill, "dopustite mi da uzmem komad papira." Dok je škrabao imena i adrese, prilazilo mu je sve više propovednika s istim molbama i Bill je imao poziva dovoljno za godinu dana putovanja. Bio je ushićen. Njegov će se život promeniti. Jedva je čekao doći kući i ispričati to Hope.

Ali pre nego li se uputi kući, Bill je želeo upoznati još dva čoveka. Pretraživao je gomilu ljudi izvan crkve dok nije uočio jednog od one dvojice koji su ga zadivili za vreme sastanaka s velikim darom govora u jezicima i tumačenja. Bill je došao do njega i predstavio se.

"Pa ti si mladić koji je jutros propovedao," rekao je stariji gospodin. "Jesi li kršten Duhom Svetim?"

"Ja sam baptist."

"Ali jesi li primio Duha Svetog od kad si poverovao?"

"Pa, brate, nemam ono što svi vi imate, toliko znam."

"Jesi li ikad govorio u tuđem jeziku?"

"Ne, gospodine."

"Onda ću ti odmah reći da nemaš Duha Svetog."

Bill je slegnuo ramenima. "Pa, ako je to potrebno za dobiti Duha Svetog, tada Ga nemam."

Dok su razgovarali, Bill je pažljivo posmatrao čoveka, tragajući za njegovim duhom. Iako Bill nije mogao shvatiti svoj jedinstveni dar koji je posedovao, učio je kako koristiti svoj dar da bi postigao svoj cilj. Otkrio je

da ako zaista želi saznati nešto o nekome, to će obično saznati ako razgovara s tom osobom dovoljno dugo da uhvati njegov duh. Činilo se da je stariji hrišćanin osetio da se događa nešto čudno jer su počeo nervozno vrteti očima levo – desno. Bill je nastavio razgovor usredsređen na skupove i ubrzo je došla vizija. Bill je bio zadovoljan – ovaj je čovek bio iskren, pravi hrišćanin.

Budući da je tada bio uveren da je na pravom putu, Billova je duša gorela od želje za više od Boga. Na putu do svog automobila, sreo je drugog čoveka koji ga je zadivio u slušateljstvu. Bill se predstavio.

Čovek je pitao: "Kojoj crkvi pripadaš?"

"Ja sam baptist."

"Još uvek nemaš Duha Svetog, zar ne?"

"Pa, ne znam. Znam da nemam ono što svi vi imate."

"Jesi li ikad govorio u jezicima?"

"Ne, gospodine."

"Onda Ga nemaš."

Tokom celog razgovora, Bill se trudio uhvatiti i njegov duh takođe. Kad je vizija napokon došla, rastvorila je život tog čoveka poput trulog jajeta. Bill je video da je taj čovek oženjen za crnokosu ženu, ali trenutno živi s plavokosom ženom i s njom ima dvoje dece. Vizija se nastavila sa šokantnim detaljima. Bio je to pravi licemer. On nije bio "SAMO ISUS", on je bio "SAMO NEDELJOM". U viziji ga je Bill video kako nedeljom sedi u krčmi, pije i psuje, a zatim kako sedi u crkvi, govori u jezicima i prorokuje! Bill se u mislima zgražao. "Gospode, oprosti mi. Mora da je duh među ovim ljudima loš, jer kako bi inače ovaj licemer stajao u crkvi i prorokovao?"

Bill se pozdravio i brzo našao svoj automobil. Dok je vozio od Mishawakae, po glavi su mu skakale misli

koliko i njegov istrošeni Ford po putu. "Gospode, ne mogu razumeti. Kako bi pravi Duh Sveti mogao istovremeno doći na onog iskrenog hrišćanina i na licemera? To ne može biti tako. Možda grešim, ali ja to jednostavno ne mogu videti u Bibliji. Mislim da bih jednostavno trebao ostaviti te 'jezike i prorokovanja' na miru."

Tada se Bill setio šta je Isus rekao u Markovom Evanđelju u 16. poglavlju: *"Ko bude verovao i krsti se, spasiće se; ko ne bude verovao, osudiće se. Ovi će znaci pratiti one koji budu verovali: u Moje će ime izgoniti zle duhove; govoriće novim jezicima…"* Bill je pomislio: "To je Pismo. Šta da radim s tim?"

Nije mogao naći odgovor pa je prestao misliti o tome i počeo misliti na sve one pozive koje je spremio u svoj zadnji džep. Duh mu je ponovo živnuo: sanjao je raširiti krila kao orao i leteti visoko iznad oblaka, u iščekivanju gledajući dole na svoju budućnost. Setio se šta mu je Gospod rekao na dan kada je postavio kamen temeljac svog šatora: *"Vrši posao evanđeliste…"* Činilo se da mu je sada Gospod omogućio da učini upravo to.

Do trenutka kad je Bill došao svojoj kući, bio je tako uzbuđen da je bio spreman spakovati se i već sutradan otići. Hope mu je trčeći došla u susret, a kosa joj je vijorila u vazduhu. Čim su se zagrlili Hope je osetila njegovo uzbuđenje. "Bill, zašto si tako sretan?"

"Draga, pronašao sam najbolju crkvu na svetu!"

"Gde si bio?"

"Gore u Mishawakai. Draga, kakva je to crkva! Ti ljudi kliču i viču, ne srame se svoje vere."

Hope je sumnjičavo podigla obrve. "Nisu to valjda oni sveti valjači?"

"Ne znam kakvi su to valjači, ali imaju nešto što ja trebam. Video sam kako je devedesetogodišnjak ponovo

postao mlad. Neki od tih ljudi pričaju u tuđim jezicima i drugi tumače ono što oni kažu. A propovedanje! Oni propovedaju dok im ne ponestane vazduha, kleče po podu, ponovo ustanu, uhvate malo vazduha i ponovo ispočetka. Nikad u životu nisam čuo tako nešto. I pogledaj." Bill je zamahnuo s papirom s imenima i adresama." Svi ovi pastori žele da ih posetim i propovedam kod njih, od Michigana pa sve do Texasa. Daću otkaz, ostaviti svoju crkvu i početi propovedati među svim tim ljudima. Imam dovoljno pozivnica za godinu dana. Hoćeš li ići sa mnom?"

Bez imalo oklevanja, Hope je rekla: "Bill, kada sam se udala za tebe obećala sam da ću ostati s tobom dok nas smrt ne rastavi. Naravno da ću ići s tobom. Osim toga, ako su ti ljudi toliko sretni koliko ti kažeš, i ja bih volela to iskusiti. Kako to nazivaju?"

"To nazivaju krštenjem Duhom Svetim. Hajmo pronaći Isusa, tako."

Sledeći je korak bio reći to njihovim roditeljima. Kad je Bill prišao svojoj majci, Ella je rekla: "Billy, sećam se sna koji sam imala nekoliko dana nakon što si se obratio. Videla sam te na belom oblaku kako propovedaš celom svetu."

Bill se kroz maglu setio da mu je taj san ispričala pre mnogo godina. Bill je slegnuo ramenima: "Pa, ne znam za celi svet, ali sigurno ću propovedati po Sjedinjenim Državama. Mama, trebaš videti kako su ovi ljudi oduševljeni Isusom. Nimalo se ne stide vikati Njegovo Ime."

"Pre mnogo godina, dole u Kentuckyu, bili su neki koje smo zvali "staromodni" baptisti. Oni su se tako ponašali, vikali i kliktali. To je iskrena vera, Billy."

"Ja verujem u iskrenu veru, mama."

Potapšala ga je po ramenu. "Znam da veruješ, Billy. Verujem da ćete Bog blagosloviti."

Ali kad su otišli javiti Hopeinoj majci, bila je to sasvim drugačija priča. Tada su gospodin i gospođa Brumbach već bili rastavljeni. Charlie Brumbach se odselio u Fort Wayne u Indiani, a gospođa Brumbach je i dalje živela u kući u Jeffersonvilleu. Sedeći na verandi pred kućom s Hope i njenom majkom, Bill je rekao: "Gospođo Brumbach, pronašao sam divnu grupu ljudi. Hope i ja planiramo putovati k njima." Tada joj je rekao šta se dogodilo u Mishawakai.

Gospođa Brumbach se namrštila. "William, hoću da znaš da nikada neću dopustiti svojoj kćeri da ode s nekom grupom smeća svetih valjača kao što su ti ljudi."

"O! Ali, gospođo Brumbach, to je najsretnija grupa ljudi na svetu. Ne stide se svoje vere. To mi se sviđa."

"Smeće," insistirala je, "nisu ništa drugo nego smeće! Ne shvataš li da su to samo oni ljudi koje su druge crkve izbacile? Nikada ti neću dati dopuštenje da odvučeš moju kćer među te izopštenike. Ni na kraj pameti!"

"Ali, gospođo Brumbach, u svom srcu osećam da Gospod želi da idem tim ljudima."

"Smeće," ponovila je, "Williame, zašto ne ostaneš sa svojom crkvom dok je ne otplatiš, a onda si napravi kuću i ponašaj se razumno. Zar misliš da bih mogla biti sretna znajući da mi kćerka odlazi na drugi kraj zemlje – danas jede, a sutra ne; nemajući presvlaku odeće ili pristojnu haljinu?"

"Gospođo Brumbach, ovo nije o tome kako se treba odevati. Stvar je u tome da osećam da Bog to želi od mene."

"Ne, zaista, nikada neću dopustiti da moja kćer ode među takvo smeće." Tada se gospođa Brumbach okrenula

i optužujuće pogledala Hope. "A ako ode, njena će majka otići u grob slomljena srca."

Hope je zastala. "Majko, zar to zaista misliš?"

"Mislim tačno tako."

Hope je počela plakati. Bill ju je zagrlio. "Ali, gospođo Brumbach, ona je moja žena."

"Ali meni je kćer!"

Bill je rekao: "Da, gospođo." Ustao se i sišao s verande, te krenuo prema automobilu.

Hope je otrčala do njega. "Billy, bez obzira šta je majka rekla, ostaću s tobom."

"O, u redu je. Zaboravimo sve."

"Ali, Bill, ako osećaš da Bog želi da odeš, tada bi trebao otići."

Bill je uzdahnuo. "Draga, možda sedim na dve stolice, ali ne želim povrediti tvoju majku. Šta ako joj se nešto dogodi dok smo mi na putu? Tada ćeš provesti ostatak života pitajući se jesi li slomila srce svojoj majci. Odgodimo to na neko vreme."

Tako je Bill ignorisao prvi Božiji poziv za evangelizaciju širom nacije. To se pokazalo kao najveća greška koju je učinio u celom svom životu – greška koja će ubrzo imati katastrofalne posledice.

Poglavlje 19
Spuštanje crne zavese
1936.

KAKO BI UBLAŽIO grižu savesti, William Branham je uložio još više truda u evangelizaciju područja oko Jeffersonvillea. Misleći da će možda njegova životna priča nadahnuti druge da veruju Bogu, Bill je zapisao neka svoja lična iskustva i dao ih štampati u knjižicu od 15 stranica.[19] Naslov je pozajmio iz poslanice Hebrejima 13:8, "Isus Hrist isti je juče i danas i zauvek će biti isti." Potpisao je svoj rad s: "Propovednik Wm. (Billy) Branham."

U predgovoru je napisao:

> "Ova je knjiga napisana kako bi svako ko je pročita znao da Isus Hrist još uvek spašava i isceljuje ljude.
>
> Ja verujem da će se On ubrzo ponovo pojaviti.

[19] Originalno izdanje je imalo 15 stranica. Kasnije je proširena na 24 stranice.

Ova knjiga govori o tome kako je On odabrao siromašnog dečaka i pozvao ga u propovedničku službu, kako je taj dečak neko vreme bežao od Njega, a tada Mu se vratio svim svojim srcem."

Bill je na sledećoj stranici nastavio s molitvom:

"O, nebeski Oče, molim Te da blagosloviš svakoga ko pročita ovu knjigu.

Neka zna da ćeš Ti ubrzo pozvati silnu crkvu, kakvu do sad nismo videli.

Mi Ti još uvek verujemo.

Stvori čežnju u svakom srcu i, o Pravedni, pomozi Svome poniznom sluzi da prenese Tvoju poruku.

Znam da si me iz nekog razloga sakrio u rogoz, kao i Mojsija.

Stoga mi Oče pomozi da proslavim Tvoje Ime, jer te to molim u Isusovo Ime.

Amen."

Sledećih je sedam stranica opisivalo Billov neobičan život, počevši od toga kako bi on i njegova majka umrli u snežnoj oluji da nije intervenisao komšija. Ispričao je o glasu koji mu je govorio iz krošnje stabla kada je imao sedam godina: *"Nikada nemoj piti, ni pušiti niti okaljati svoje telo na bilo koji način. Biće posao za tebe da ga izvršiš kad budeš stariji."* Tada je spomenuo svoj put u Arizonu 1927. i napisao kako ga je smrt njegovog brata Edwarda vratila kući i prisilila da dobro promisli o tome šta dolazi nakon ovog života. Pisao je o tome kako ga je omamio plin dok je radio za javnu službu, o operaciji koja

je usledila i o viziji svetlosti u obliku krsta koja ga je okrenula prema Bogu. Tada je opisao vlastito čudesno isceljenje od želučanih tegoba i astigmatizma, svoj poziv da propoveda, te, na kraju, kuglu svetlosti koja se pojavila iznad njegove glave dok je krstio na reci Ohio 1933. (Ali nije spomenuo glas koji je rekao: *"Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da prethodi prvom dolasku Isusa Hrista, tako si ti poslan s porukom da prethodiš Njegovom drugom dolasku."*)

Knjigu je završio ovim rečima:

> "Dragi čitatelju, kad bih barem imao mesta u ovoj knjižici ispričati ti o svemu što se dogodilo, o tome kako je sagrađen naš šator i koliko smo velikih probuđenja održali. Ljudi su dolazili izdaleka, kao i iz okoline, da budu isceljeni. Ali ova knjižica mora biti dovoljno mala da bude jeftina i dostupna svima. Ovi ti događaji pokazuju da je Isus Hrist još uvek isti i danas kao što je bio juče i biće zauvek, a ti bi Mu trebao verovati i spasiti se. Ako možeš, naša su ti probuđenja uvek blizu, molim te da ih posetiš."

Zatim su sledile dve stranice svedočanstva ljudi koji su čudesno isceljeni, uključujući svedočanstva gospodina Merrilla i gospođe Der Ohanion, koji su prvo dvoje koje je isceljeno po viziji nakon što je Bill postao hrišćanin.

Gospodin Merrill je napisao:

> "Bio sam u bolnici u New Albany u Indiani kad sam čuo o bratu Branhamu. Na mene je naleteo automobil. Skoro su mi sva

rebra bila slomljena. Imao sam iščašenu kičmu. Medicinski gledajući, bio sam beznadežan slučaj.

Brat Branham se pomolio za mene i rebra su mi se odmah vratila na svoje mesto, kao i kičma. Doktor nije mogao razumeti. Ustao sam, obukao se, otišao kući i otišao na posao.

Slava Bogu na Njegovoj sili isceljenja."

William H. Merrill
1034 Clark Street
New Albany, Indiana

Gospođa Der Ohanion je napisala:

"Bila sam nepokretna mnogo godina. Neko vreme i vezana za krevet. Udovi su mi bili zgrčeni tako da nisam mogla hodati. Doktor mi je rekao da nikad neću moći hodati. Čula sam o bratu Branhamu i kako Bog odgovara na njegove molitve. Zato sam ga pozvala. On i još jedan mladić po imenu DeArk su došli i pomolili se za mene. Moji su udovi odmah bili isceljeni. Mogla sam hodati. I dalje hodam. Prošlo je 4 godine otkako se to dogodilo.

Slava Bogu na Njegovoj čudesnoj moći."

Gđa. Mary Der Ohanion
2223 East Oak Street
New Albany, Indiana

Zadnje dve stranice knjižice su sadržavale propoved o iscelitelskoj sili Isusa Hrista danas. Bill je napisao:

> "Mnogi koji čitaju Bibliju kažu: 'Da sam bar živeo u biblijsko vreme, otišao bih Isusu i On bi mi pomogao.' Prijatelju, On je danas ovde da ti pomogne, isto kao što je bio i tih dana. Samo veruj Duhu Svetom, On svedoči o Isusu. Molim te, upravo tu gde si sada, veruj Njemu i bićeš isceljen."

Članovi Billove zajednice su podelili primerke *Isus Hrist isti je juče i danas i zauvek će biti isti* svojim prijateljima i rođacima koji su dalje delili primerke koje su dobili svojim prijateljima i komšijama. S vremenom je ova skromna knjižica stigla u mnoga zabačena mesta i rezultovala nekim zapanjujućim čudesima...

KASNIJE tokom tog leta 1936., Bill i Hope su kretali na put u Fort Wayne u Indianai posetiti Hopeinog oca. Billu se žurilo krenuti na put jer će, ako stignu na vreme, moći prisustvovati subotnjoj službi u Redigar šatoru, crkvi koju je voleo posetiti svaki put kad bi bio u Fort Waynu.

"Hope, nećeš se valjda kupati pre nego krenemo?" Bill je nervozno bacio pogled na sat.

"Neću dugo. Ali, Bill, ako ćemo večeras ići u crkvu, trebaće mi novi par najlonki. Dok se ja spremam, molim te, idi u JCPenny i kupi mi jedan par."

"Pa, ako će to ubrzati stvari."

"Hoće. Evo ti 60 centi. Pazi da uzmeš najlonke od šifona, a ne od veštačke svile. Uzmi one koje su uske uz nogu. Hoćeš li upamtiti sve?"

"Naravno. Najlonke od šifona. Uske uz nogu."

Najlonke od šifona su bile od stopostotne svile: glatke i luksuzne. Iako su bile tri puta skuplje od najlonki

od veštačke svile, najlonke od šifona su volele žene koje su htele izgledati elegantno i moderno. Veštačku svilu su, s druge strane, često birale starije žene koje su više mislile na ekonomičnost i praktičnost nego na izgled. Bill Branham je znao vrlo malo o ženskoj modi i teško je u svojoj glavi razlikovao šifon od veštačke svile. Da ne bi zaboravio, na putu do radnje je ponavljao šta je trebao kupiti: "Šifon… Šifon… Šifon… Šifon…" Dok je prolazio, neko ga je pozdravio. "Pozdrav," odgovorio je i nastavio mumljati: "Šifon… Šifon… Šifon…"

Tada je naišao na Orvilla Spona, starog prijatelja s pecanja. Orville je rekao: "Billy, znaš li da grgeči grizu tamo s druge strane onog mola? Neki od njih su ovoliki." Orville je ispružio ruke da pokaže veličinu ribe.

Bill je zadivljeno zazviždao. Njih su dvojica na nekoliko minuta popričali o mamcima i metodama pecanja. Kad je Bill otišao, zaboravio je kakve je najlonke trebao kupiti.

Šta sad učiniti? Bilo ga je sramota vratiti se kući i reći Hope da je zaboravio. Osim toga, uzelo bi previše vremena. Odjednom se setio Thelme Ford, njegove prijateljice koja je radila u obližnjoj trgovini. Ona će mu možda reći ono što je trebao znati.

Kad je ušao na vrata, Bill se zaustavio u sportskom odelu kako bi se divio svojoj omiljenoj 22 kalibarskoj pušci na polici. Bilo je to predivno vatreno oružje, savršeno za lov na veverice. Bill ju je želio kupiti već više od godinu dana, ali je koštala 17 dolara, a on nije mogao skupiti niti 3 dolara za polog. Ali, možda jednog dana…

Naišla je Thelma Ford. "Bok, Billy. Mogu li ti pomoći?"

"Pozdrav, Thelma. Hope želi da joj kupim par čarapa."

Thelma ga je čudno pogledala. "Pa, Billy, Hope ne voli čarape."

"Voli. Želi one koje idu usko uz nogu."

"O, pa ti misliš najlonke. Kakve najlonke želi?"

Osećao se glupo i nije želeo pokazati još više neznanja, pa je Bill odlučio rešiti stvar blefom. "Kakve imaš?"

"Imamo sve od veštačke svile do…"

"Te želi, veštačku svilu. Koliko su?"

"Jedan par, 20 centi."

"Ako je tako, uzeću dva para."

Bill je bio pun sebe. Kad je došao kući zadirkivao je Hope: "Vi žene se uvek hvalite kako znate dobro kupovati. Ti odeš preko reke u Luisville i provedeš celi dan tražeći sniženje, a ja odem u grad, tu u Jeffersonville, i kupim dva para čarapa novcem koji si mi dala za jedan par i još mi ostane novca."

"Jesi li kupio šifon?"

"Jesam, kupio sam ga." Šifon ili veštačka svila, njemu je sve to zvučalo isto.

Hope je uzela vrećicu i pogledala u nju. Nasmejala se. "Da, Bille, ti stvarno znaš naći sniženje."

Kad su kasno tog poslepodneva došli u Fort Wayne, Billu je išlo na živce kad je Hope rekla da mora skočiti u trgovinu pre crkve. Bill je stao i Hope se požurila. Nakon nekoliko minuta, vratila se s malenom papirnatom vrećom u ruci. Nije rekla šta je kupila, a Bill nije pitao jer se sav usredsredio na to da što brže dođu u Redigar šator. Bill nije niti slutio da će ga kasnije ta nevina mala greška proganjati.

TRAČAK sunčeve svetlosti je obasjao Billov život kad mu se 27. oktobra 1936. godine rodila kći. Nazvali su ju Sharon Rose (Šaronska Ruža) – obrnutim redosledom od Ruže šaronske, jedne od pesničkih titula Isusa Hrista. Sharon Rose je bila prekrasno dete i Bill ju je volio više nego ozeblo sunce. Nije znao da će rođenje Sharon biti njegov poslednji tračak sreće sledećih nekoliko godina.

U novembru su se počeli skupljati tamni oblaci. Prvo je umrla Billova šogorica. Tada je poginuo jedan od njegove braće, sedamnaestogodišnji Charles Edward Branham mlađi. Jedne nedelje uveče, Charlie se vozio stojeći na spoljnoj stepenici automobila kojeg je vozio pijani čovek. Automobil je udario u stub, a Charlie je pao i slomio vrat. U to je vreme Bill propovedao u crkvi. Jedan od njegove braće mu je doneo vest. Bill je odmah završio službu, ali dok je došao do bolnice njegov je brat Charlie već umro.

Smrt mladog Charliea je imala teške posledice na Billovog oca. Još uvek slabog zdravlja i očajnički siromašan, Charles Branham stariji je počeo razmišljati o svom životu, o prošlosti, ali i o budućnosti. Jednog ga je jutra Bill video kako plačući sedi na dršci pluga. Bill je pitao: "Šta nije u redu, tata?"

"Nećeš razumeti, Billy, ali jednog dana hoćeš. Želim ponovo videti svoj dom. Imam 52 godine i nisam bio tamo već oko 25 godina."

"Ako želiš otići tamo, tata, ja ću ti dati novac da odeš."

Charles je po poslednji put posetio mesto blizu Burkesvillea u Kentuckyu, gde je rođen. Kad se vratio u Jeffersonville, seo je u krčmu i razmišljao o tome kako je uništio svoj život alkoholom. Jedan ga je čovek ponudio pićem na svoj račun. S grižnjom savesti, ali bez snage odbiti, prihvatio je. Dok je svetlo smeđa tekućina punila

njegovu čašu, Charles je rekao: "Slušajte momci, moj mali stoji tamo za propovedaonicom večeras. On je u pravu, a ja grešim. Nemojte da ovo piće zaseni mog maloga." Kad je prineo čašu usnama, njegova se ruka toliko tresla da mu se većina viskija prolila po bradi. Ljudi su mu se smejali. Charles se slomio i počeo plakati. Uzeo je svoj šešir i otišao.

Dve nedelje posle, 30. novembra 1936., Charles Branham je imao težak srčani udar. Još je bio živ kad je Bill došao do njega. Bill je podigao glavu svoga oca. Oni kovrdžavi crni uvojci su tek počeli sediti na slepoočnicama. Bill je pomislio: "Ja sam doprineo da te vlasi posede. Koliko sam mu muka zadao?" Pogledao je u ruke svoga oca, nedostajao mu je prst koji je izgubio u nesreći sa seckalicom, i pomislio je koliko je taj čovek naporno radio kako bi odgojio svoje desetero dece. Bill nije mario šta su drugi mislili o Charlesu Branhamu, taj je čovek bio njegov otac i voleo ga je.

Charles je pogledao svog najstarijeg sina u oči. "Billy," šapnuo je, "bio sam u krivu."

"Tata, nije prekasno za promenu."

I upravo tu na smrtnoj postelji Bill je svog oca odveo do Gospodara svakog života i nade, Isusa Hrista. Unutar sat vremena Charles Branham je otišao u susret svom Stvoritelju. U tom je trenutku Bill video anđela obučenog u belo kako stoji pred njim. U svojoj je tuzi Bill barem znao da je duša njegovog oca sigurna u Hristu.

SLEDEĆA JE NESREĆA počela nedelju dana pre Božića kad su se oba Billova deteta prehladila. Ubrzo je s njima šmrcala i kašljala i Hope. Spoljna je temperatura pala ispod nule. Hope je stavila pokrivače na prag vrata i

peškire na prozore kako bi smanjila propuh. To je nešto malo pomoglo, međutim, kuća je imala vrlo slabu izolaciju i kuhinjska je peć vrlo teško održavala toplinu u dvema sobama.

1936. je Božić pao na petak. Dan pre Božića, Hope je s prijateljicom otišla preko reke u Luisville u Kentuckyu kako bi u poslednji čas kupila poklone za decu. Bill se javio da će raditi kao i obično. Za vreme podnevne marende je otvorio štedni račun za Sharon Rose i uplatio 80 centi – njegov božićni poklon za njegovu dvomesečnu kćerkicu. Zatim je odneo božićni poklon u ured prijatelja iz svojih mladenačkih dana, Sama Adaira, koji se tek nedavno vratio s medicinskog fakulteta kako bi otvorio privatnu ordinaciju u Jeffersonvilleu.

Kasno poslepodne, Bill je dobio hitan poziv. Dok je kupovala u Luisvilleu, Hope se srušila na ulici. Sada je bila kod kuće u krevetu i očajnički ga je trebala. Ubrzo je Bill došao, a Hope je bila čvrsto umotana u pokrivače i nekontrolisano se tresla. Stavio je svoju ruku na njeno čelo. Činilo se kao da joj koža gori.

Bill je pozvao Sama Adaira koji je odmah došao. Dr. Adair je stavio toplomer ispod Hopeinog jezika. Kad je stavio stetoskop na njena prsa, poslušao je i smrknuo se. Zatim je pogledao toplomer. "O, pa ona ima temperaturu 40.5 ºC. Bill, ovo je ozbiljno. Ona ima upalu pluća. Moraš joj davati sok od naranče celu noć. Neka noćas popije barem 7 litara da joj se spusti temperatura."

Bill je celu noć sedeo pored Hopeinog kreveta i davao joj gutljaj soka svakih par minuta. Do božićnog jutra, njena je temperatura pala za stepen – dva.

Gospođa Brumbach je navratila videti svoju kćer i bila je zgrožena hladnom prostorijom i promajom. "William, ova kuća nije dovoljno topla da bi Hopei bilo toplo. Odvešću je svojoj kući."

Bill je rekao: "Radije bih da pitamo dr. Adaira da li je smemo pomerati."

"Adair? Ne bih ja njega ništa pitala. Taj čovek nema dovoljno pameti da se skloni s kiše. Dovešću dr. Lawrencea da je pregleda." Otišla je.

Bill je nazvao dr. Adaira koji mu je rekao: "Bill, nemoj je pomerati. Ako sada izvedeš Hope po ovom hladnom vremenu, to će je ubiti."

"Ali, doktore, njena će majka to svejedno učiniti."

"Tada to više nije moj slučaj. Bill, volim te kao brata, to znaš. Ali pod tim uslovima ne mogu biti odgovoran za Hope. Moraću ostaviti slučaj i prepustiti ga dr. Lawrenceu."

"Pa, doktore, ti znaš šta ja mislim."

Uzburkanih misli, Bill je otišao u crkvu, kleknuo i pomolio se: "Gospode, volim svoju ženu. Molim Te smiluj se i isceli je. Hoćeš li, Gospode?"

Bill je video kako se ispred njega spušta crna zavesa, kao zastor kojim završava pozorišna predstava. Zadihao se prestrašivši se vizije. Zatim su, dok je gledao, tamno sivi oblaci prekrili sunce. Na zemlju se izlio pljusak, zbog kojeg je nabujala reka Ohio, dok na kraju nisu popustili nasipi koji su štitili Jeffersonville, poplavivši niski deo grada. Video je čoveka koji se spustio iz vazduha s ravnalom u ruci i izmerio dubinu vode od 6.7 metara u ulici Spring.

Vizija je uznemirila Billa. Do sada se svaki pogled u budućnost obistinio. Ispričao je viziju celom gradu nadajući se da će ljudi obratiti pažnju, pripremiti se i da će se tako spasiti životi. Ali su se oni kojima je rekao cerekali, smijuljili ili grohotom nasmejali. Čak su i članovi same njegove zajednice bili sumnjičavi, poput starog Jima Wisehearta, koji je rekao: "Billy, najgora poplava koju

smo ikada imali bila je 1884., a onda je bilo samo oko 15 centimetara vode u ulici Spring."

Bill je ponovio viziju. "Video sam čoveka kako se spušta iz vazduha, uzima ravnalo, uranja ga tu u ulici Spring i kaže: '22 stope.'" [22 stope su oko 6.7 metara. – urednik]

Jim Wiseheart je podrugljivo rekao: "O, Billy, ti si samo uzbuđen."

"Ja nisam uzbuđen. To je 'tako kaže Gospod'! Štaviše, isti Bog koji mi je rekao da će se biti poplava, pokazao mi je crni zastor koji se spustio između Njega i mene. Nešto nas je razdvojilo. On me ne čuje kad se molim za svoju ženu. Brinem se da se ona možda neće izvući iz ovoga."

Poglavlje 20
Katastrofalna poplava
1937.

IAKO su se Billy Paul i Sharon Rose brzo oporavili od prehlade, Hopeina upala pluća uporno nije popuštala. Provela je celi januar u krevetu u kući svoje majke jer nije mogla ništa bez pomoći. Bill se nakon posla brinuo o deci, ali preko dana ih je morao ostaviti dadilji. Zaposlio je Medu Broy. Meda je već imala skoro 18 godina. Prošlog je maja maturirala i još nije našla posao s punim radnim vremenom pa je ovo bio dobar način da zaradi malo novca i istovremeno pomogne svome pastoru.

U drugoj polovini januara 1937. na severnoistočni deo Sjedinjenih Država se spustila oluja. Dve nedelje je pljuštala hladna kiša nad širokim područjem Appalachian planina odakle se slivala rekom Ohio. Svakog je dana reka Ohio rasla uz nasipe koji su štitili Jeffersonville i Luisville. Ali padavine nisu prestajale, ponekad kao sneg, ali češće kao susnežica. Ljudi su neprestano nadgledali nasipe. Kad bi samo jedan popustio, poplavilo bi stotine kilometara obradive zemlje kao i niski delovi svih okolnih gradova na obali reke. Nasipi su bili dobro utvrđeni, ali su

bili napravljeni isključivo od zemlje, i nisu mogli izdržati toliko visoku vodu toliko dugo. Iz dana u dan su nasipi sve više popuštali. Sredinom februara je došao trenutak kad su lokalne vlasti odlučile evakuisati sve stanovnike iz opasne zone.

Putevi su taj celi dan bile pune ljudi koji su se selili u viša područja. Billova kuća i kuća gospođe Brumbach su se nalazile u ugroženom području, pa je Bill morao naći mesto gde odvesti svoju ženu. Prvo je proverio bolnice. Nažalost sve su bile popunjene. To je značilo da svoju ženu i decu mora premestiti u privremenu bolnicu koju je postavila vlada. Zatim se pridružio civilnim snagama za evakuaciju.

Uprkos mnogobrojnim upozorenjima, neki su ljudi ostali u svojim kućama, često zato što nisu imali čime putovati. Volonteri su naporno radili celu noć pokušavajući pronaći te ljude i prevesti ih pre nego bude prekasno. Oko ponoći je popustio deo nasipa reke na Indianainoj strani, te je velik talas nasrnuo na središte Jeffersonvillea. Oglasila se svaka sirena u gradu s poslednjim upozorenjem – najgore je došlo.

Bill je u to vreme bio u drugom delu grada u obilasku svojim kamionom javne službe. Iza je imao svoj čamac, za svaki slučaj. Preko radija je dobio poziv: "Bill, popustilo je na našoj strani. Požuri i čamcem dođi do ulice Chestnut. Trebaćemo tvoju pomoć."

Kad je Bill došao do lokacije koja mu je javljena radijom, nekoliko je ljudi pokazivalo preko uzburkane vode koja se vrtoložila oko i između kuća. "Tamo je jedna majka i nekoliko dece. Ne možemo doći do njih. Možeš li svojim čamcem doći do njih?"

Gledajući u susnežicu i tamu, Bill je razabrao siluetu kako stoji na verandi kuće u blizini mesta gde je popustila brana. Kroz nasip je tekao mlaz vode i kuća se snažno

tresla od njegovog udara. Kroz buku vetra i žamor vode, Bill je načuo ženu koja je zove upomoć. Mlaz se činio strašnim. "Učiniću sve što mogu. Pomozite mi staviti čamac u vodu."

Bill je upalio motor i pokušao krenuti ravno prema bespomoćnoj ženi, ali je bujica bila prejaka i uporno ga je nosila u stranu. Usmerio je pramac čamca uzvodno i probijao se prema izvoru poplave. Njegov se mali motor i propeler mučio da se uspe probiti. Kad se približio srušenom nasipu koliko se usudio, zakrenuo je svoj čamac i ubrzao ravno na bujicu koja ga je odnela dijagonalno prema njegovom cilju.

Zabio se u zid kuće i brzo zavezao svoj čamac za jedan od stubova verande. Majka se onesvestila. Izgledala je tako sažaljivo ispružena na zaleđenoj verandi s kosom koju joj je susnežica prilepila za glavu i odećom prilepljenom za kožu. Iza nje su se na pragu otvorenih vrata skupile dve prestrašene devojčice. Bill je uspešno maknuo svo troje s klizave verande i stavio ih u svoj čamac koji se ljuljao.

Usmerio je svoj čamac ravno prema povišenom delu gde je bio parkiran njegov kamion, ali ga je snažna struja naterala da stane gotovo kilometar i po dalje od mesta s kojeg je krenuo. Grupa spasilaca je prvo pomogla deci izaći iz čamca. Kad su izvadili onesveštenu majku, ona je došla k svesti i počela histerično vrištati: "Moja beba! Moja beba! O, nemojte ostaviti moju bebu!"

Bill se prestrašeno trgnuo i pogledao dve devojčice koje je spasio. Najmlađa je imala najmanje dve godine. Panika ga je sledila više od susnežice koja mu je padala po licu. Nije proverio unutar kuće! Mora da je ostavio malu bebu u toj kući koja će se srušiti! Bill je povikao ostalim spasiocima: "Vratiću se po njenu bebu." Ljudi su klimnuli glavom.

Bill je okrenuo svoj čamac i ponovo se probio uzvodno do srušenog i poplavljenog nasipa. Kad je došao do objekta, deo verande je već bio odnešen, a činilo se da će uskoro i ostatak kuće. Bill je zavezao svoj čamac za jedan od preostalih stubova verande i otrčao u kuću, fanatično pretražujući prostoriju po prostoriju. Bebe nije bilo. Šta bi to moglo značiti? Tada je shvatio da je majka celo vreme spašavanja bila u nesvesti i nije znala da su njene dve devojčice na sigurnom. Mora da je mislila na svoju najmlađu kćer kad je povikala: "Moja beba!"

Oko njega je škripila kuća dok se naginjala da se sruši. Sa plafona je padao malter kao kiša, a sa zidova prštao koa kokice. Hodnikom je odjeknuo glasan zvuk lomljave. Pod se zaljuljao kad se kuća pomakla, zbog čega je Bill udario u vrata ormara. Ubrzo nakon prvog, čuo se joj jedan zvuk lomljave i pucanja drveta. Zgrada se odlomila od svoga temelja.

Trčeći hodnikom, Bill je, ne znajući da se veranda upravo u potpunosti odvojila od kuće, kroz prednja vrata upao i završio u hladnoj vodi. Milošću Božijom uspeo je uhvatiti rub verande dok su je talasi odnosili. Izvukao se iz vode i preko razbacanih dasaka popeo u svoj čamac. Ukočenim prstima je odvezao čvor. Nekoliko trenutaka kasnije, kuća se odvojila od temelja i bujica ju je odnela u mrak.

Bill je znao da još uvek nije izvan opasnosti. Dok je pretraživao kuću motor se ugasio i njegov je mali čamac sada nekontrolisano nošen kroz poplavljene ulice. U svakom ga je trenutku mogao prevrnuti talas ili grana nekog stabla. Bill je zgrabio uže za paljenje obavijeno ledom i zakačio kraj užeta sa čvorom za zubac motora motora. Snažno je potegnuo. Ništa se nije dogodilo. Ponovo je potegnuo – i dalje ništa. Povukao je čok i još jednom potegnuo, i dalje se nije htio upaliti. Sad je već

motor bio pod vodom. Ponovo i ponovo je Bill potezao to uže za paljenje dok njegovi umorni mišići nisu vapili za odmorom. Motor nije hteo upaliti.

U međuvremenu ga je bujica odnela u ulicu Market, a zatim kroz još jednu rupu u nasipu u samu reku Ohio. Strah je osvežio Billovu snagu. Samo nekoliko minuta od njega su tutnjili vodopadi reke Ohio!

Oko njega su se dizali talasi od četiri do pet metara. Bill se trudio održati ravnotežu dok se borio s tim tvrdoglavim motorom. Između potezanja, činilo se kao da može čuti glas koji mu govori: "*Dakle, šta sada misliš o svojoj odluci da ne odeš među tu grupu pentakostalaca?"* Bill je ponovo potegnuo uže za paljenje – ništa.

Ispred sebe je mogao je čuti huku vodopada Ohioa. Kleknuvši u ledenu vodu koja je po dnu čamca napravila bljuzgavicu, Bill je spojio smrznute prste i pomolio se u očaju: "Gospode, imam bolesnu ženu i dvoje bolesne dece koji leže tamo u bolnici. Za samo nekoliko minuta, ja ću potonuti pod te vodopade. O, Gospode, molim Te pomozi mi. Ne želim umreti ovde na reci i ostaviti svoju porodicu bespomoćnom."

Njegovu je molitvu prekinula jedna drugačija misao. Činilo mu se da može čuti svoju taštu kako govori: "Smeće, nisu ništa drugo nego smeće! Nikada ti neću dati dopuštenje da odvučeš moju kćer među te izopštenike."

Drhteći od krivnje, Bill se pomolio: "Dragi Bože, znam da sam pogrešno postupio, ali molim Te, oprosti mi. Isuse, molim Te budi mi milostiv. Molim Te, upali ovaj motor!"

Vodopadi su svakom minutom bili sve glasniji. Ustavši, ponovo je povukao uže za paljenje. Ovaj se puta motor upalio, dvaput zaštekao i krenuo. Bill je okrenuo svoj čamac i dao gas do kraja. Uspeo je polako ići uzvodno dok se napokon nije dovoljno udaljio od

vodopada da može sigurno usmeriti svoj pramac prema obali Indiane.

Došao je blizu Howard Parka, kilometrima dalje od svog polazišta, skoro u New Albany. Zavezao je čamac za drvo i počeo hodati natrag prema Jeffersonvillu.

Bilo je rano ujutro kad je napokon uspeo umoran sesti za upravljač svog službenog kamiona. Odmah je krenuo videti svoju ženu i decu, ali je morao promeniti smer kad je video da je put poplavljen. Pokušao je drugim putem. I ona je bila poplavljena. Nakon gotovo sat vremena frustrirajućih pokušaja, Bill je shvatio da je svaki put u tom smeru neprohodan. Odjednom je novi talas straha obuzeo njegovo srce. Je li državna bolnica poplavljena? Požurio je u državne urede i našao svog prijatelja, Majora Weeklya.

"Majore, je li bolnica poplavljena?"

"Billy, na tom je području preko 6 metara vode. Jesi li imao nekog tamo?"

"Da, bolesnu ženu i dvoje bolesne dece."

"Ne brini se, svi su se izvukli. Sve su ih stavili na voz i prevezli severno u Charlestown. Nije neki luksuz, bojim se. Na raspolaganju su imali samo vagone za stoku."

Neko drugi je rekao: "Čuo sam da je voda poplavila voz tamo gde pruga prelazi preko potoka Lancassange. Mislim da su se svi utopili."

Sve telefonske i telegrafske linije između Jeffersonvillea i Charlestowna su bile poplavljene, pa nije bilo načina dobiti više informacija bez da se ode tamo. Bill je uskočio u svoj kamion i krenuo Utica Pikeom prema Charlestownu, oko dvadeset kilometara severno od Jeffersonvillea. Ubrzo ga je zaustavio potok Lancassange. Razlio se kilometrima, preplavljujući svoje korito, pretvarajući kukuruzna polja u močvare i potapajući

kilometre puta. Bill je požurio natrag u Jeffersonville, ukrcao je svoj čamac, napunio rezervoar gorivom i vratio se do mesta gde su Utica Pike i pruga nestale pod vodom.

Susnežica je prešla u led i odbijala se od dna njegovog čamca dok je Bill gurao čamac u vodu. Pokušao je pratiti tragove pruge pod vodom i prvi kilometar i po mu je dobro išlo, ali što se više približavao središtu potoka, struja mu se sve jače suprostavljala dok ga na kraju nije u potpunosti skrenula sa smera. Ubrzo je bio beznadno izgubljen u lavirintu močvarnih kukuruznih polja smeštenih između šumskih parcela. Postalo je preopasno nastaviti dalje ili i vratiti se. Iako mu se srce zbog toga paralo, Bill je znao da će morati sačekati da oluja prođe. Izvukao je čamac na malo ostrvce, napravio zaklon od grana i zapalio vatru. Zatim je seo i čekao… i brinuo se.

Poglavlje 21
Hope umire
1937.

POPLAVA je zarobila Williama Branhama na tom malom ostrvu 3 nesretna dana. Veliki deo tog vremena je proveo u mučenju samog sebe misleći najgore, zamišljajući svoju ženu i decu kako plutaju negde po reci licima okrenutim prema vodi zakačeni za hrpu granja. Takve su mu misli parale dušu. U agoniji je molio za milost svog Gospodara. Ali bez obzira koliko je molio, nije mogao naći utehu u Gospodu. Činilo se kao da mu je Bog okrenuo leđa i odbio ga slušati. Svaki put kad se molio, njegove su se misli vraćale na one pentakostalce koje je upoznao u Mishawakau. Jesu li oni zaista izopštenici iz ostalih crkva? Jesu li možda izašli iz tih crkava jer su pronašli nešto istinsko? Dok je sedeo iz sata u sat zarobljen na svom ostrvu, Bill je imao dovoljno vremena razmišljati jesu li oni emocionalni pentakostalci bili smeće ili ne, i je li trebao slušati mišljenje svoje tašte pre vodstva Duha Svetoga.

Drugog dana njegovog zatočeništva, kiša je napokon prestala, oblaci su se proredili i povremeno je kroz njih

provirilo sunce. Uočio ga je neki avion i bacio mu nešto hrane. Trećeg dana se vetar smirio i Bill je odlučio ponovo pokušati preći na drugu stranu. Uspeo je svojim čamcem preći još jednu milju poplavljene rečice i doći do malog naselja zvanog Port Fulton smeštenog na dovoljno visokom području da su talasi dolazili samo do ponekog praga. Ostao je u Port Fultonu sedam dana i čekao da se voda povuče i da struja popusti. Na kraju više nije mogao podneti čekanje. Još jednom je pokušao stići do udaljene obale i ovog puta je uspeo.

Pošto je vezao čamac za drvo, peške se uputio glavnim putem do Charlestowna. Kad je došao do grada, pitao je sve koje je sreo znaju li nešto o vozu koji je došao iz Jeffersonvillea malo pre nego li je voda poplavila šine. Koga god je pitao, niko nije znao. Očajan, Bill se vukao po putu prema železničkoj stanici.

Pored njega je prošao jedan automobil i stao. "Pa, Billy Branham, šta je tebe dovelo u Charlestown?" Bio je to pukovnik Hayes, stari porodični prijatelj. Nakon što je Bill objasnio svoju situaciju, pukovnik Hayes je rekao: "Uđi, Billy. Pomoći ću ti da ih pronađeš."

Ubrzo su stajali na vratima otpremnog ureda železničke stanice. Bill je drhtao dok je pitao: "Pre deset dana – one noći kad je u Jeffersonvilleu popustio nasip – je li ovde oko ponoći došao voz? Imao je vagone za stoku, ali su u vagonima bili ljudi – bolesnici."

"Kako bih mogao zaboraviti taj voz?" odgovorio je otpremnik. "Bio je to poslednji voz koji je došao pre nego što su šine poplavljene."

Bill je osetio talas olakšanja. "Šta se dogodilo tim ljudima?" pitao je s očekivanjem.

"Ne znam vam reći. Voz se nije ovde zaustavio. Ne znam gde je završio, ali će mašinovođa koji ga je vozio doći za nekoliko trenutaka. Pričekaj tu."

Mašinovođa je bio od veće pomoći. "Majka s dvoje male dece? Da, sećam se tog slučaja. Svi troje su bili jako bolesni. Iskrcali smo ih u Columbusu u Indiani. Mladiću, tamo ne možeš nikako doći. Poplava je onemogućila prolaz do Columbusa svim vozovima, a i svi su putevi zatvoreni."

Dok su Bill i pukovnik izlazili iz stanice, Bill je bio uznemiren, trljao je ruke i pucketao prstima. Pukovnik Hayes je stavio mirnu ruku na Billova ramena i rekao: "Billy, ja te mogu odvesti tamo. Znam sporedne puteve koji idu visokim područjima. Poprilično sam siguran da ćemo zaobići vodu."

"Krenimo onda."

Columbus u Indiani je bio još 50 milja severno. Tamo su došli u sumrak i ubrzo saznali da je jedna baptistička crkva privremeno oformljena kao bolnica kako bi smestili sve bolesne i ranjene žrtve poplave. Kad su se dovezli ispred zgrade, Bill je potrčao po stepenicama prelazeći tri stepenice jednim korakom. Auditorij je bio pun ljudi. Sve su klupe naslagali uz zid, a mnogobrojni vojnički kreveti su bili poređani po podu. Ta je velika prostorija vrvela bukom i zbrkom. Ljudi su šetali i pričali, a pacijenti jaukali i kašljali. Bill je panično vikao: "Hope! Hope! Gde si?" Okretali su se prema njemu. Bill nije mario. Trčao je između kreveta tražeći lice koje mu je značilo više od bilo kojeg drugog. "Hope, gde si, draga?"

Daleko na kraju prostorije, Bill je video mršavu ruku kako se diže u vazduh. Požurio je između redova kreveta dok nije došao do njenog. Naježio se na prvi pogled na svoju dragu ženu. "Dragi Bože, smiluj se!" pomislio je. Hopina je koža bila bela kao pamuk. Njene ruke su bile tako tanke, sigurno je izgubila 10 kilograma. Oči su joj utonule duboko u glavu, a udubine na obrazima su se toliko uvukle da su joj se isticale kosti.

Hope je gledala u njega i slabašno se nasmešila. "Bill, žao mi je što ovako izgledam."

Bill je pao na kolena i zagrlio je. Nastojeći održati jačinu glasa, rekao je: "Draga, dobro izgledaš. Žao mi je što si tako bolesna… Gde su Billy Paul i Sharon?"

"Neko ih čuva tamo u sobi. Ne daju mi da ih vidim."

Neko je rukom dotaknuo Billovo rame. "Jeste li vi gospodin Branham?"

"Da."

"Ja sam jedan od doktora ovde. Mogu li popričati s vama nasamo na nekoliko minuta?"

Čim su se odmakli od Hope, doktor je rekao: "Gospodine Branham, žao mi je što vam moram ovo reći, ali vaša žena ima tuberkulozu pluća. Mislim da je ne možemo izlečiti."

Doktorove reči su se činile poput skalpela koji prodire u Billova prsa. "Ne, doktore, nije moguće. Bog je može spasiti."

"Pa, to je možda istina, ali što se tiče medicine, ona je gotova. Mi više ne možemo učiniti ništa. Ja lečim i vašu decu. Vaš sinčić je dosta dobro, ali vaša mala devojčica boluje od jake upale pluća. Možete biti sretni ako se ona izvuče."

Bill je zajecao: "O, Bože, smiluj se."

"Nemojte se slomiti pred svojom ženom," napomenuo mu je doktor. "To će joj samo pogoršati stanje. Ona ne zna da umire."

Bill se mukom pribrao. "Kad mogu nju i decu odvesti u Jeffersonville?"

"Čim otvore puteve."

Bill se vratio natrag do Hopinog kreveta i rekao: "Draga, doktor je rekao da te mogu odvesti kući za nekoliko dana. Dr. Sam Adair će se brinuti o tebi."

Hopine tanke usnice su se lagano osmehnule. "To bi bilo dobro, Bill. Možda se Bog smiluje i ostavi me u životu."

Pokušavajući održati normalnu jačinu glasa Bill je rekao: "Svim srcem se nadam da hoće."

PET JE MESECI Hope bila zatvorena u bolnici u Jeffersonvilleu. Dr. Adair je probao sve što je imao u svojoj crnoj lečničkoj torbi kako bi poboljšao njeno stanje. Ništa nije pomoglo.

Kad je Hope počela iskašljavati krv, Bill je bio izbezumljen od zabrinutosti. Dr. Adair nije mogao učiniti puno kako bi ga ohrabrio osim da mu objasni šta se događa: "Bakterije tuberkuloze koje su joj zarazile pluća su nagrizle krvne sudove u bronhijalnim granama. Odatle dolazi krv."

"Doktore, zar ne možemo pokušati još nešto? Očajan sam."

"Znam jednog dr. Millera koji radi u bolnici u Luisvilleu. On ima mnogo iskustva s tuberkulozom i možda on ima neke predloge. Nazvaću ga."

Dr. Miller je prešao reku kako bi pregledao Hope pre nego iznese svoje mišljenje. "Čini se da je bolest poprilično uznapredovala. Jedina stvar koja možda upali jeste veštački pneumotoraks."

Bill je zbunjeno pogledao. "Šta je pneumotoraks?"

"Pneumo znači pluća, a toraks je prsna šupljina koja sadrži srce i pluća. Pneumotoraks je stanje u kojem vazduh ili plin ulazi u područje između pluća i prsnog zida povećavajući pritisak u tom području što uzrokuje izduvavanje pluća. To se u nekim plućnim bolestima dogodi spontano i obično je to jako loše. Kod veštačkog

pneumotraksa mi namerno izduvamo jedno plućno krilo. Budući da bakterije koje uzrokuju tuberkulozu trebaju velike količine kiseonika kako bi preživele, ako izduvamo jedno plućno krilo ponekad možemo ugušiti bakterije."

"To se čini obećavajuće. Šta treba učiniti?"

"Iglu ubodemo između rebara u prsnu šupljinu. Tada ubacimo određenu količinu vazduha izduvavajući jedno po jedno krilo. Pluća postepeno upiju taj vazduh tako da u intervalima tokom tretmana moramo unositi još vazduha."

Bill nije bio siguran: "To mi se čini riskantno."

"Nema garancije," rekao je dr. Miller.

Bill je o tome porazgovarao s Hope i ona je pristala rizikovati. Bolnica u Jeffersonvilleu nije imala aparat za pneumotoraks pa je Bill pozajmio novac kako bi ga unajmio iz bolnice u Luisvilleu. Držao je Hope za ruku dok su joj doktori davali lokalnu anesteziju i uboli iglu među njena rebra. Hope je grizla usnicu i jako stiskala Billovu ruku tokom cele operacije. Strašno je patila. Kad je dr. Miller završio, Bill je morao odvojiti Hopine prste od svoje ruke.

Nakon zahvata, dr. Miller je hteo napraviti rendgenske slike oba plućna krila. Pomno ih je proučio, a zatim je pozvao Billa u prostoriju za konsultacije. "Gospodine Branham, bojim se da nismo uspeli. Pluća vaše supruge su već u odmaklom stadiju. Sada više nema baš ništa na ovom svetu što bi mogli učiniti za nju. Svemogući Bog je zove. Bojim se da ona može poživeti još samo nekoliko dana."

Neizrecivo skrhan, Bill se vratio u Hopinu sobu. Izgledala je tako bledo i krhko, poput velike porculanske lutke koja leži na krevetu. Koliko ju je volio. Šta će on bez nje? A deca – Billy Paul nije imao niti dve godine, a Sharon Rose jedva devet meseci – šta će oni bez majke?

Hope je pitala: "Je li ti doktor išta rekao?"

Bill je odmahnuo glavom. "Nemoj me pitati, draga. Sada moram ići na posao, ali vraćaću se svakih nekoliko sati da proverim kako si." Bilo mu je mrsko napustiti je, ali je u zadnjih nekoliko meseci ušao u dug od nekoliko stotina dolara zbog zdravstvenih troškova i morao je nastaviti raditi kako bi ga otplatio.

U utorak, 22. jula, Bill je bio u obilasku 30 milja severno – blizu Scottsburga u Indiani – kada je na njegov radio stigla grozna poruka: "William Branham, vaša supruga umire. Ako je želite videti živu, onda odmah dođite."

Bill je zaustavio kamion uz put i izašao. Otkopčao je pojas s pištoljem, stavio ga na sedište, a zatim skinuo svoj šešir i kleknuo pored puta. Pognuo je glavu pred Bogom i pomolio se: "Nebeski Oče, učinio sam sve što sam mogao. Ti znaš da paraš dušu Svoga sluge, ali ja sam verovatno parao Tvoju dušu kad sam poslušao svoju taštu umesto Tebe. I pre sam ti rekao da mi je žao. Gospode, molim Te nemoj dopustiti da Hope umre pre nego je vidim još jednom."

Popevši se natrag u kabinu, upalio je svoju sirenu i odjurio prema bolnici koliko god je kamion išao. Požurio je po stepenicama i kroz prednja vrata, te video Sama Adaira kako hoda prema njemu. Dr. Adair je ugledao Billa, pognuo glavu i skrenuo kroz bočna vrata da ga ne susretne. Bill je otrčao hodnikom i otvorio vrata.

Sam ga je zagrlio i saosećajno zajecao: "Billy, momče."

"Reci mi, doktore, je li još uvek živa?"

"Mislim da jeste, Billy. Ali ne zadugo."

"Doktore, dođi sa mnom u njenu sobu, hoćeš li?"

Dr. Adair je pognuo glavu. "O, Billy, nemoj me tražiti da idem. Hope mi je ispekla toliko pita. Ona mi je kao sestra. Ne mogu podneti povratak u tu sobu."

Sestra je otvorila vrata i ušla u sobu. "Gospodine Branham, želim da popijete ovaj lek. On će vam smiriti živce."

Bill ga je odgurnuo i otišao do Hopine sobe. Medicinska sestra je rekla: "Ići ću s vama," i otišla za njim.

Dr. Adair je povikao za njim: "Bill, ona je u nesvesti."

Hope je ležala na krevetu s plahtom preko lica. Bill je podigao plahtu. Oči su joj bile zatvorene, a čeljust spuštena. Telo joj je oslabilo na manje od 45 kilograma. Bill joj je stavio ruku na čelo – bilo je hladno i lepljivo. Primio ju je za rame i nežno protresao. "Hope, draga, odgovori mi. Volim te svim svojim srcem. Hoćeš li popričati sa mnom još samo jednom?" Nije bilo odgovora ni pomicanja. Bill se pomolio na glas: "Bože, znam da sam pogrešio, ali molim Te dopusti da još jednom popriča sa mnom."

Pre nego je završio molitvu, Hopine oči su zatreptale i zatim se otvorile. Pokušala je dignuti svoju ruku, ali je bila preslaba. Njene su se usne micale dok je izgovarala nejasne reči. "Tako je lako," rekla je. "Zašto si me pozvao nazad?"

Bill se nagnuo nad krevet da je bolje čuje. "Šta misliš, draga?"

"Bill, pričao si o tome, propovedao si o tome, ali nemaš pojma kako je to lepo."

"O čemu pričaš?"

"Otišla sam kući. Tamo su bila dva čoveka odevena u belo, jedan sa svake moje strane. Hodali smo puteljkom

s predivnim cvećem i elegantnim palmama. Svugde su bile lepe ptice koje su pevale i letele od stabla do stabla. Bilo je tako mirno. Tada sam te čula kako me dozivaš izdaleka i okrenula sam se da te vidim." Hope je primetila medicinsku sestru koja je stajala iza njenog muža. "Luise, kada se udaš, nadam se da ćeš imati dobrog muža poput mog. Bio mi je tako dobar, pun razumevanja."

Medicinska sestra je maramicom prekrila lice i izjurila iz sobe.

"Ne, draga," rekao je Bill, "nisam ti mogao učiniti kako sam hteo."

"Učinio si najbolje što si mogao, Bill, i ja te zbog toga volim. Ali trebala bih požuriti, čekaju me. Pre nego li odem, želim ti reći nekoliko stvari. Ti znaš zašto ja idem, zar ne?"

Pokušao je reći da, ali nije mogao izustiti reč, pa je samo klimnuo.

"Nismo smeli poslušati majku," šapnula je Hope. "Oni pentakostalci su u pravu. Obećaj mi da ćeš jednog dana otići onim ljudima. Tako odgoj našu decu."

"Znam da nisam smeo poslušati tvoju majku. O, kad bih barem to mogao ponovo proživeti, postupio bih drugačije. Ali učiniću to jednog dana."

"Bill, sećaš li se one puške koju si hteo kupiti, ali nismo imali dovoljno novca za učešće?"

"Da, draga, znam je."

"Toliko sam htela da imaš tu pušku. Štedela sam svoj sitniš od novca kojeg si mi nedeljno davao za odeću. Kad dođeš kući, pogledaj na vrh kreveta na preklapanje. Tamo ćeš naći kovertu s novcem. Obećaj mi da ćeš kupiti tu pušku."

Progutao je knedlu i obećao: "Zbog tebe ću je kupiti."

"Još nešto – želim se izvinuti jer sam ti nešto zatajila. Sećaš li se onaj put kad smo išli u Fort Wayne, a ti si mi kupio one najlonke?"

"Da, sećam se."

"Bill, kupio si mi pogrešne najlonke. One najlonke su bile za starije žene. Dala sam ih tvojoj majci. Nisam ti rekla jer te nisam htela povrediti."

Odjednom je Bill osetio kako ga para drugačija bol. Svojom neobazrivošću je tog dana omalovažio Hopine potrebe. Kako li je mogao biti toliko nepažljiv, toliko bezosećajan? Njegova bol mu se sada činila neizdrživom.

Hopino lice je postalo smireno. "Vraćaju se. Mogu osetiti kako se približavaju. Bill, to je lako. Ovaj dragoceni Duh Sveti kojeg smo primili, On me provodi. Obećaj mi da ćeš propovedati krštenje Duhom Svetim dok ne umreš. To je stvarno i to je divno u smrti."

"Obećavam da hoću."

Hope se uspela lagano osmehnuti. "Želim da mi takođe obećaš da nećeš živeti kao samac."

"O, Hope, to ne mogu obećati. Previše te volim."

"Bill, imamo dvoje dece. Ne želim da se vuku od nemila do nedraga. Pronađi neku dobru hrišćanku i oženi je – neku koja će voleti našu decu i napraviti im dom."

"O, Hope, molim te, nemoj me pitati da ti to obećam."

"Molim te, Bill. Nećeš dopustiti da umrem nesretna, zar ne?"

Gotovo iščupana srca, Bill je promumljao: "Obećavam da ću učiniti najbolje što mogu."

Njene poslednje reči njemu su bile: "Bill, *nastavi propovedati*."

Bill je rekao: "Draga, sahraniću te gore na Walnut Ridgeu. I ako usnem, leći ću pokraj tebe. Ako Isus dođe

pre nego umrem, biću negde na bojnom polju propovedajući Evanđelje Duha Svetog. Tog velikog dana kad Isus otvori nebo i s nebesa se spusti Novi Jerusalim, pokupiću Billy Paula i Sharon, te ćemo se naći s tobom pored Istočnih Vrata pre nego li uđemo."

Hope se nasmešila poslednji put i stisnula mu ruku. Zatim je sklopila oči kako bi odšetala onim putem između onih palmi prema Božijem gradu. U Billovim mislima, ona će zauvek ostati s 24 godine.

Poglavlje 22

Najvarljiviji trenutak njegovog života

1937.

ELLA BRANHAM je nagovarala sina da ostane kod nje tu prvu noć nakon Hopine smrti. Znala je da njegovu decu čuva gospođica Broy i Ella nije htela da Bill bude sam. Ali je Bill odbio jer je hteo otići kući. Iako tamo nije bilo mnogo stvari – s $10 bi se moglo kupiti sve što je bilo u obe prostorije – ipak je ta mala kuća bila *njihova* kuća. Hope ju je održavala čistom: svojom je ljubavlju dotakla i pretvorila pretrpanu, običnu iznajmljenu kuću u topao, primamljiv dom.

Ali čim je Bill zakoračio kroz prednja vrata, znao je da je pogrešio. Nije bilo nikakve dobrodošlice, ni života, ni utehe. Ušao je u spavaću sobu i pogledao na vrh kreveta na sklapanje. Tamo je, ispod novina, bila koverta koju je Hope spomenula. Bill je ispraznio sav sitniš na krevet i prebrojio ga. Bilo je ukupno 2.80 dolara – samo 20 centi manje od iznosa potrebnog za učešće 22 kalibarske puške koju je čekao preko godinu dana. Bill je u srcu odlučio tim novcem platiti učešće za tu pušku i – uprkos dugu od

stotina dolara zbog zdravstvenih troškova – obećao je da će tu pušku redovno mesečno otplaćivati dok je u potpunosti ne otplati – u sećanje na svoju odanu suprugu.

Legao je na krevet u želji pobeći u san. U štednjak se uvukao miš koji je šuškao s nekim papirom za potpalu u rešetkama. Billu je to zvučalo kao da Hope otvara omot nekih slatkiša koje je držala na polici u kuhinji. Ustao je i nogom zatvorio vrata kuhinje. Tamo je, na kuki iza vrata, visio Hopin ogrtač. Tada je shvatio da je trebao otići kod svoje majke – tamo ga je sve podsećalo na njegovu ženu koja leži u mrtvačnici. Bill je stavio mokre obraze u madrac i izlio svoju tugu.

Neko je počeo nasrtljivo lupati po vratima. Bill je skočio i pustio Freda Broya i njegovog sina Fletchera u sobu. Frank je rekao: "Bill, imam loše vesti za tebe."

"Znam, Frank. Bio sam s Hope kada je umrla."

"Ali to nije sve. I tvoje dete umire."

"Sharon?" Bill se zaprepastio. "Nemoguće!"

"Da. Dr. Adair ju je upravo odveo u bolnicu. Ima meningitis. Doktor kaže da ne postoji mogućnost da preživi. Dođi, odvešću te tamo."

Umesto da se pomakne, Bill se srušio na pod. Frank i Fletcher su ga podigli i odneli u Frankov kamion.

Kad je Bill stigao u bolnicu, dr. Adair ga je odveo u laboratorij i dopustio mu da na mikroskop pogleda uzorak tečnosti izvađene iz Sharonine kičme. "To je tuberkulozni meningitis," tužno je rekao dr. Adair. "Pokupila je to od svoje majke. Obično se bakterije tuberkuloze zaustave u plućima, ali ponekad uđu u krv i dođu do meninga koje pokrivaju mozak. To se dogodilo tvojoj kćeri. Žao mi je, Bill, ali u ovom trenutku ne možemo za nju učiniti apsolutno ništa."

"Gde je ona, doktore? Želim je videti."

"Ona je dole u karantinu pa je ne možeš videti. Zarazna je."

"Nije me briga da umrem, moram videti Sharon još jednom."

Teško, ali dr. Adair je ostao odlučan. "Ne možeš, Bill. To je meningitis. Mogao bi ga preneti preko kaputa i zaraziti Billya Paula."

Bill je seo i rukama prekrio lice, plačući: "Samo mi donesi malo hloroforma da umrem s njom. Šta mi sad znači život? Sve što volim je nestalo."

Dr. Adair je saosećao s tugom svog prijatelja kao da je njegova. "Bill, ti ostani ovde. Ja idem do medicinske sestre da ti da nešto što će ti olakšati bol."

Čim je dr. Adair napustio sobu, Bill se odšunjao kroz druga vrata i došao do podruma. Sharon Rose je ležala u kolevci jecajući, a njeni su se mišići grčevito trzali. Nad njenim je telom bila raširena gaza kao mreža za komarce, ali ju je svojim trzajima i okretajima strgnula i sada su muve sisale vlagu oko njenih očiju. Bill je oterao muve i ponovo obesio mrežicu.

"Sharon," rekao je tiho.

"Kad je okrenula glavu da ga pogleda, usnice su joj počele drhtati. Toliko je patila da joj je jedno oko išlo u krst.

Bill je pao na kolena, zatvorio oči i skupio ruke. "O, dragi Bože," jecao je, "uzeo si moju dragu ženu, a sad uzimaš i moju bebu! Molim Te, nemoj uzeti moju malu devojčicu. Ja sam taj koji je pogrešio, trebao bi uzeti mene. Žao mi je što sam slušao nekog drugoga, a ne Tebe. Pokušaću nikada više ne učiniti tako nešto. Gospode, ići ću onim ljudima koje je ona nazvala smećem i izopštenicima i neće me biti briga ko me zove svetim

valjačem. Učiniću sve što želiš od mene, ali samo, molim Te, nemoj dopustiti da moja beba umre."

Čim je otvorio oči, video je ono što mu je izgledalo kao crna zavesa kako se spušta između njega i Sharon. Istu je stvar video kad se molio za Hope prošlog Božića. Znao je da je Bog odbio njegovu molitvu.

Taj je trenutak bio najvarljiviji trenutak Billovog života. Klečeći na tvrdom podu karantina u podrumu bolnice, dok je njegova devetomesečna beba umirala pored njega došao je napasnik i šapnuo: *"Ti kažeš da je Bog ljubav. Je li ovo ljubav? Koliko god si propovedao Njegovu Reč i pokušavao živeti za Njega, a sada kada se radi o životu tvog vlastitog deteta On će te odbiti! Kakvom ti to Bogu služiš?"*

Bill se na nekoliko trenutaka neizvesno kolebao između života i smrti. Tada je došao njegov odgovor iz skrivenog izvora snage duboko u njegovoj duši: "Poput starog Joba ću reći: *'Gospod dao, Gospod uzeo! Blagoslovljeno ime Gospodnje."*[20] O, Bože, ne znam zašto ovako postupaš sa mnom, ali to ne menja moju veru u Tebe. Čak i ako me ubiješ, ja ću Ti verovati. Verujem u Tebe."

Ustao je i po poslednji put se nagnuo nad kolevku svoje kćeri. "Sharon, nakon što ti anđeli prenesu dušu preko u susret majci, sahraniću te u naručju tvoje majke."

Amelia Hope Branham je sahranjena u subotu, 24. jula 1937. na groblju Walnut Ridge u grobu koji je njen otac kupio za sebe i svoju ženu. Sharon Rose je umrla sledećeg dana. U ponedeljak ujutro, ukopnik je ponovo otvorio Hopin grob i spustio Sharonin mali kovčeg na

[20] Job 1: 21

kovčeg njene majke. Bill je održao svoje obećanje – pokopao je Sharon Rose u naručju njene majke."

SLEDEĆE dve nedelje, Bill je živeo u nepodnošljivoj tuzi. Dani su mu se činili beskrajni, noći su često bila besana mučenja. Svakog se radnog jutra prisiljavao otići na posao. Znao je da ima obavezu platiti dug zdravstvenih troškova i to mu je dalo razlog za život. Popodne bi pokupio Billy Paula iz kuće Broyevih, skuvao večeru, a tada satima šetao ulicama noseći sina na ramenima.

Jednog dana nakon posla, Bill je seo sina ispred prednjih stepenica i krenuo prema zadnjem dvorištu pogledati svog lovačkog psa kojeg je držao zavezanog ispod hrasta sa zadnje strane kuće. Billy Paul je rekao: "Tata, gde je mama?"

Bill je odgovorio na to pitanje stotinu puta, ali dvogodišnji Billy jednostavno nije bio dovoljno velik da bi shvatio. "Ona je na nebu. Otišla je videti Isusa."

"Kad se vraća? Želim je."

"Neće se vratiti, Billy. Ali ti i ja ćemo je jednom otići videti."

Bill je krenuo putem prema zadnjem delu kuće.

Billy Paul je upro svoje bucmaste prstiće prema nebu. "Tata, pogledaj! Video sam mamu tamo gore na onom oblaku."

Bill to nije mogao podneti. Pao je na puteljak i ležao tamo oko sat vremena, smrtno mirno, dok je Billy Paul sedeo na stepenicama i plakao za svojom majkom. Kada je Bill napokon skupio snagu da ustane, odveo je Billya Paula natrag u kuću Broyevih i ostavio ga tamo, te šetao prema Walnut Ridgau. Pre nego je stigao do groblja, pokraj njega se zaustavio automobil. Iz automobila je

izašao gospodin Isler, senator Indiane koji je živeo blizu. "Gde ideš, Billy? Do groblja?"

"Da."

"Ovo nije prvi put da te vidim kako hodaš u tom smeru. Šta radiš tamo?"

"Sedim pored groba moje žene i kćeri i slušam muziku vetra u drveću."

"Kakva je to muzika?"

Bill je citirao prvi stih jedne crkvene pesme. "Postoji zemlja preko reke koju nazivaju zauvek slatkom, a do te obale možemo doći samo odlukom vere. Jedan po jedan dolazimo do vrata, kako bi živeli s besmrtnima, jednog dana zazvoniće ona zlatna zvona za mene i tebe."

Senator Isler je uhvatio Billa za obe ruke. "Billy, želim te nešto pitati. Video sam te kako stojiš na raskršćima i propovedaš dok se nisi toliko umorio da se činilo kao da ćeš se srušiti. Video sam te gde hodaš gore dole po ulicama kako bi došao do bolesnika u svako doba noći. Ali nakon toliko problema koje si imao, šta ti Hrist sada znači?"

"On je sve što mi je preostalo, gospodine Isler. On je moj život, moje sve, moja poslednja nada. On je jedino što je stabilno u mom životu na šta se mogu osloniti."

G. Isler je protresao glavom. "Nakon što ti je uzeo ženu i bebu, ti Mu još želiš služiti?"

"Ako me i ubije, ipak ću Mu verovati."

Rano sledećeg jutra Billu je bio dodeljen popravak oštećene sekundarne žice na autoputu 150 blizu New Albaniya. Stavljajući potporu i sigurnosni pojas, popeo se na stub dok nije došao do razvodnika. Mislio je na Hope i Sharon Rose. Mogao je razumeti zašto je Bog uzeo njegovu ženu, ali bebu? Zašto mu je Bog uzeo njegovu malu devojčicu?

Dok je radio, pevao je staru evanđeosku pesmu: "Na dalekom brežuljku stajao je stari grubi krst, simbol patnje i srama. Na tom starom krstu, Isus je patio i umro, i za svet izgubljenih grešnika je pogubljen." Upravo je tada sunce izašlo iznad stabala na horizontu umivajući ga zracima i stvarajući senu na brežuljku pored njega – senu čoveka razapetog na krstu.

"Tako je," zajecao je, "moji su Te gresi stavili tamo, Isuse. Ja sam kriv kao i ostali." Odjednom mu je umom prošla zbunjujuća ideja. Iskoristivši zbunjenost, Sotona ga je potaknuo da si oduzme život. Bill je pogledao svoje gumene rukavice i 2300–voltnu primarnu žicu koja je prolazila odmah pored sekundarne. Razmislio je o mogućnostima. To je bilo pogrešno – potpuno pogrešno, ali se nekako tog trenutka, očajem zamračenog razmišljanja, pogrešno činilo ispravni. Svlačeći zaštitnu rukavicu, rekao je: "Dragi Bože, ne želim to učiniti, ali ja sam kukavica. Jednostavno ne mogu živeti bez njih." Ispružio je golu ruku prema 2300–voltnoj primarnoj žici, znajući da će mu, kada je uhvati, struja spržiti krv i rasuti kosti. "Sharon, tata će doći videti tebe i mamu."

Nikad nije znao šta se dogodilo nakon toga. Kada je došao k sebi, sedeo je na podu sa sigurnosnim pojasom još uvek pričvršćenim za stub. Znoj mu je prekrio telo i nekontrolisano se tresao. Pošto taj dan više nije bio u stanju raditi, ubacio je alat u prtljažnik svog službenog kombija i odvezao se kući.

U poštanskom sandučiću na ulazu je bilo nekoliko pisama. Bill ih je sve zajedno pokupio i uneo unutra stavljajući ih na kuhinjski sto. Uz redovne mesečne račune, jedno pismo je bilo neočekivano. Stiglo je iz banke i bilo je upućeno gospođici Sharon Rose Branham. Billu su se tresle ruke dok je otvarao kovertu. Tada je shvatio. Banka je vraćala 80 centi. Bill je zaboravio da je

otvorio štedni račun za Sharon nekoliko dana pre Božića. To je bilo upravo pre...

Mentalno se slomio, misli su mu preplavile ta užasna sećanja. Molio se: "Isuse, dok sam bio dete bio sam gladan i često mi je bilo hladno. Svi su mi se smejali i nazivali me slabićem. Osećao sam se usamljeno. Nakon što sam postao hrišćanin, dao si mi mali dom i vlastitu porodicu. Pokušavao sam živeti ispravno. Sada si mi sve oduzeo. Toliko sam izmučen da više ne mogu ovako. O, Bože, zašto ne uzmeš i mene?"

Ponovo se Sotona uvukao kao magla oduzevši Billu zdravi razum. Na trenutak je izgubio pogled na Božiju ruku koja ga je vodila. U tom varljivom trenutku, Sotona ga je nagnuo na najgori mogući čin. Bill je držao svoj šumarski pištolj obešen u futroli na ekseru iza kuhinjskih vrata. Uzevši taj pištolj u ruku, kleknuo je na pod pored vojničkog odela koje je bilo pored peći. Uperivši cev prema glavi, repetirao je i povukao okidač dok se glasno molio: "Oče naš koji jesi na nebesima, sveti se Ime Tvoje. Neka dođe kraljevstvo Tvoje, neka bude volja Tvoja..." Povlačio je sve jače i jače dobro podmazani okidač, a on se nije micao. Napeo je svom preostalom snagom, ali se ipak taj tanki čelični polumesec nije hteo pomaknuti. Konačno je odustao i bacio pištolj. Kad je pao na pod, opalio je, a metak je probio zid.

Bill je pao preko dečijeg krevetića. "O, Bože, paraš me na komadiće. Čak mi ne dopuštaš ni umreti."

Na kraju se od tolikog plača iscrpio da je zaspao – i sanjao. Nije to bio običan san s nejasnim obrisima i mutnom svesti. Obrisi su bili oštri i izražajni da su mu se urezali u pamćenje tako jasno kao da je zaista bio tamo.

Sanjao je da je negde na zapadu na preriji, da hoda pustim putem i peva popularnu baladu: "Točak na kočiji je slomljen, a na ranču na znaku piše 'Na prodaju'..." Bill je

hodao pored stare prekrivene kočije kakvu su prvi starosedeoci nazivali prerijskim jedrenjakom. Jedan je od prednjih točkova na kočiji bio slomljen tako da se kočija nakrivila toliko da je krajem osovine dodirivala tlo. Pored mesta na kojem se puknuti drveni točak oslanjao na kočiju, stajala je lepa mlada devojka i gledala ga. Vetar se poigravao s njenom dugom plavom kosom. Njene su plave oči blještale na suncu. Dok je Bill prolazio, skinuo je svoj kaubojski šešir i veselo pozdravio: "Dobro jutro, gospođice."

Ona je rekla: "Dobro jutro, tata."

Bill je stao i pogledao ovu prelepu devojku obučenu u belo. Izgledala je kao da ima najmanje 20 godina. "Pa, gospođice, kako ti ja mogu biti tata kad si skoro stara kao i ja?"

Široko se osmehnula pokazujući savršene zube. "Tata, ti ne znaš gde si. Na zemlji sam ja bila tvoja mala Sharon Rose."

"Sharon? Ali – ali ti si bila mala beba."

"Ovde nema malih beba, tata. Svi smo iste dobi, mi smo besmrtni. Gde mi je brat, Billy Paul?"

"Pustio sam ga kod gđice Broy malopre."

Sharon je rekla: "Čekaću ovde Billy Paula. Zašto ne nastaviš dalje i vidiš mamu. Ona te čeka u vašoj novoj kući."

"Novoj kući? Branhami nisu nikada imali kuće, uvek smo bili siromašne skitnice."

"Imaš dom ovde, tata. Pogledaj."

Pokazala je niz put. Tamo je na kraju staze stajala veličanstvena palata smeštena na vrhu brežuljka. Sunce je taman zašlo iza krova palate, i novi su sunčevi zraci sijali na sve strane kao svetionik koji vode umorne putnike u luku. Bill je hodao niz put s rukama podignutim u vazduh,

pevajući: *"Moj dom, slatki dom..."* Od podnožja brežuljka do prednjih vrata su vodile dugačke stepenice. Hope je čekala ispred otvorenih vrata, obučena u belo, s dugačkom crnom kosom raspletenom na povetarcu. Bill je skočio na stepenice i preskakao po tri stepenice odjednom. Kad je došao do ulaza, pao joj je pred noge. Hope ga je nežno nagovorila da ustane. Bill je rekao: "Hope, upravo sam sreo Sharon na putu. Ona je narasla u prekrasnu mladu devojku."

"Da, jest. Bill, moraš se prestati brinuti o Sharon i meni."

"Draga, ne mogu si pomoći. Toliko mi obe nedostajete, a Billy Paul plače za vama celo vreme. Ne znam šta da uradim s njim."

"Sharon i meni je mnogo bolje nego vama. Obećaj mi da se više nećeš brinuti za nas." Hope je stavila ruku na njegovo rame i potapšala ga upravo onako kako je često radila na zemlji. "Bill, izgledaš jako umorno. Iscrpljuješ se moleći za bolesne. Uđi sa mnom, sada možeš sesti i odmoriti se."

Ušao je s njom u palatu, a tamo je stajala zelena Morris stolica, upravo onakva kakvu je vratio finansijskoj kompaniji jer je nije mogao otplaćivati.

Hope je rekla: "Sećaš li se te stolice?"

U grlu mu je zastala knedla. "Kako se dobro sećam." "Ovu nam neće uzeti," uveravala ga je. "Već je plaćena."

"Ne razumem."

"Sada ćeš se vratiti, Bill. Obećaj mi da se više nećeš brinuti za Sharon i mene."

"Hope, ne mogu ti to obećati."

Ali Hope je odjednom nestala i Bill se budio. Još je klečao iznad dečijeg krevetića u mraku svoje kuhinje. Ustao je i pogledao po mračnoj sobi. Činilo se kao da

može osetiti nevidljivu ruku na svom ramenu. "Hope, jesi li to ti?" Činilo se kao da može osetiti kako ga tapša po leđima. "Hope, jesi li ovde u sobi?" Je li to zamišljao? Ili je mogao čuti kako šapuće: "Obećaj mi da se nećeš brinuti."

Bill je rekao: "Hope, obećavam."

Poglavlje 23
Pokušaj povratka
1937. – 1939.

VODOSTAJ REKE OHIO u ulici Spring za vreme poplave 1937. je iznosio 6,5 metara (22 stope), upravo kao što je anđeo pokazao Williamu Branhamu. Tako je poplavljen Branhamov šator, koji nije bio daleko od ulice Spring. Podizanje vode u poplavi je razbilo prozore i podiglo sve što nije bilo učvršćeno, uključujući propovedaonicu i klupe. Kad se prljava reka konačno povukla, klupe su ostale posvuda razbacane, ali je propovedaonica ostala u gotovo istom položaju kao i pre – i dalje uspravna i okrenuta prema zajednici. Veče pre poplave, Bill je ostavio svoju Bibliju otvorenu na vrhu propovedaonice. Kada je konačno došao pregledati štetu, pronašao je svoju Bibliju upravo tamo gde ju je ostavio, otvorenu na istoj stranici. Bill je to smatrao znakom od Boga – iako su spoljne okolnosti u njegovom životu bile u zbrci, reč Božija koju je propovedao je ostala istinita i stabilna.

To je bilo ohrabrujuće – a Billu je trebala svaka mrvica ohrabrenja koju je mogao dobiti da bi mu pomogla

izdržati živeti. Nije se mogao oporaviti od gubitka žene i kćeri. Osećao se kao da služi zatvorsku kaznu bez nade u pomilovanje. Tuga ga je zatvorila kao u kavez, a usamljenost stražarila nad njim poput zatvorskog stražara, a činilo se da beznađe poput okrutnog čuvara usmerava svaki njegov korak. Kazna se činila gotovo neizdrživom.

Povremeno se tešio snom o Hope i Sharon na nebu. Znao je da je to bio san, jer je bio zaspao. (Vizije su se događale kad je bio potpuno budan.) Ali, to je bio nezaboravan san – toliko stvaran, od drveća u preriji i kočije do njegovih stopa u pesku. Takođe, činilo se značajnim, kao da mu je Bog pokušavao reći mnogo toga. Neke su se stvari činile očiglednim – slomljeni točak na kočiji zasigurno je predstavljao njegovu slomljenu porodicu; a sigurno je i to da su Hope i Sharon sada na boljem mestu nego što je zemlja. Ali ostali simboli nisu bili toliko jasni. Zašto se san odigrao na zapadu? Ima li zalazak sunca značenje? I najčudnije, šta je Hope mislila kad je rekla da se iscrpljuje moleći se za bolesne? Za ova pitanja nije pronalazio odgovarajuće odgovore.

Najveću snagu Bill je crpio iz Biblije. Čitao je u Rimljanima 8:28 gde je apostol Pavle rekao: *" Znamo da sve ide na dobro onima koji ljube Boga, onima koji su pozvani po Njegovoj svrsi*." Bill se trudio verovati to, ali bilo je teško. Kakvo dobro može doći iz toga što je izgubio ženu i kćer? Označio je Jovana 14. poglavlje gde Isus kaže: *"Neka se ne uznemiruje vaše srce! Verujte u Boga i u Mene verujte. U kući Oca Moga ima mnogo stanova... Idem vam pripremiti mesto... Doći ću ponovo i uzeću vas k Sebi... Neka se ne uznemiruje vaše srce, i neka se ne plaši."*

Bill je pokušao praktikovati ovaj savet, ali često mu je srce bilo jednako uznemireno. Iako je nastavio propovedati u svojoj crkvi, izgubio je mnogo prijašnje

energije i prodornosti. Brinuo je o ljudima kao i pre, ali se nekako nije osećao u redu s Gospodom. Šta god da se molio, nije mogao kao nekada dotaknuti Božije prestolje. Osećao se jadno.

Majka mu je još uvek živela nekoliko zgrada dalje od njega. Nakon smrti Charlesa starijeg, počela je iznajmljivati sobe u kući što joj je opskrbljivalo sigurne ali skromne prihode. Ella je svaki dan kuvala doručak i večeru za svoje podstanare. Bill je često uveče navratio na večeru. Jedne večeri dok je pomagao svojoj maci počistiti prljavo posuđe sa stola, Ella ga je pitala šta misli o novom mostu koji se gradio preko reke Ohio između Louisvillea u Kentuckyju i Jeffersonvillea u Indiani. "Zar ti se ne čini poznat," pitala je.

"Čudno, ali kao da da – gotovo kao da ga se od negde sećam."

Ella je klimnula glavom. "Jednog dana pre mnogo godina dotrčao si u kuću sav uzbuđen i nabrajao kako si video most tamo gde ga nije bilo. Najpre sam pomislila da je to glupost. Ali sam se zatim zamislila – tako da sam to zapisala i spremila."

Izvadila je komadić smotanog žutog papira. Bill je znao što piše pre nego je pročitao, navrla su mu sećanja iz detinjstva. Setio se drveta jabuke, igre klikerima i čudnog osećaja koji ga je obuzeo. Setio se kako se reka odjednom učinila bliža i kako se ubrzo pojavio most na reci, deo po deo, dok se na sredini nije odlomio jedan nosač i pao. Otvorio je staru belešku i pročitao maminu belešku. Zatim je razmišljao o novom mostu koji se gradio. To je bio taj most. Dogodilo se upravo onako kako je video kada je bio dečak. "Mama, šta misliš da to znači?"

Slegnula je ramenima: "Otkud bih ja znala? Ali Bill, sve ove godine često sam se pitala jesi li ti možda rođen s

posebnom svrhom života. Još uvek mislim da bi to moglo biti to."

Setivši se vizije iz detinjstva, svoje prve vizije, i shvatajući da se ona ispunila, Bill se pitao isto to. Je li možda njegov život imao neku jedinstvenu svrhu? Trenutno mu se život činio ispraznim, besciljnim, i bilo je teško shvatiti kako bi ga Bog mogao iskoristiti za nešto posebno. Ali nije mogao zaboraviti tog sedmogodišnjeg dečaka kako prestrašen sluša duboki glas iz vihora: *"Nikada nemoj piti, ni pušiti niti okaljati svoje telo na bilo koji način. Biće posao za tebe da ga izvršiš kad budeš stariji."* Da li mu zbog toga Bog nije dozvolio umreti? Ima li još nešto što bi trebao napraviti?

U grudima mu je trepnuo tračak nade.

1. SEPTEMBRA 1939., Adolf Hitler je naredio svojim trupama da napadnu Poljsku. Dva dana posle, Francuska i Velika Britanija su objavile rat Nemačkoj. Francuska je odmah napala preko reke Rajne na granici s Nemačkom, ali se teško probijala kroz gustu nemačku obranu. Za to su vreme nemačke mehanizovane jedinice nadjačale poljske trupe na konjima. Nakon punih 18 dana strašne borbe, poljska vlada i vojni zapovednici su pobegli u susednu Rumunsku. Od tog je trenutka Poljska odbrana rapidno slabila i Nemačka se mogla koncentrisati na Francusku invaziju. Iako se Francuska žurno povukla s Nemačke teritorije, činilo se očiglednim većini političkih analitičara da rat u Europi, umesto da završava, zapravo tek počinje.

Poput svih koji su imali pristup radiju ili novinama, William Branham je s posebnom pažnjom pratio europsku dramu. Ipak, njegov je zanimanje za rat bio iz potpuno drugačije perspektive. Ispunjavalo se ono što je video u junu 1933. kada je pao u zanos i posmatrao sedam

događaja koji su se odvili pred njim u panoramskoj viziji budućnosti. Bilo je jezivo. Kakva mu je sila dopustila videti događaje pre nego su se odvili? I s kojom svrhom? Opet se pojavila ta reč – svrha. Možda je Bog isplanirao njegov život sa značajnom svrhom. Ako jeste, zašto se ona nije jasnije obznanila?

U ovom se trenutku svoga razmišljanja neizbežno vratio na svoj susret s pentakostalcima u Mishawakai u Indiani od pre dve godine. Bill je znao da je propustio Božiji plan za svoj život kada je odbio pozive pentakostalnih propovednika da evangelizira u njihovim crkvama. A kako da se vrati u Božiju volju? Naravno da je mogao jednostavno početi posećivati pentakostalne crkve u nadi da će ga neko zatražiti da propoveda za njih. Ali preprečilo se još jedno pitanje koje ga je kopkalo i zadržalo ga da ne ide tim direktnim pravcem: pitanje o darovima Duha Svetog, a posebno pitanje o jezicima i tumačenju jezika.

Do sada se Bill osećao uveren da su jezici i njihovo tumačenje ispravni darovi Božijeg Duha: to se u Bibliji činilo sasvim jasnim.[21] Ali, Billa je mučilo iskustvo u Mishawaki s tom dvojicom koji su bili vrlo aktivni u izražavanju dara govorenja u jezicima i njihovog tumačenja. Oboje su prikazali istu snažnu manifestaciju Božijeg Duha za vreme službe u crkvi. Ali kasnije je Bill razgovarao s obojicom. Video je njihove privatne živote. Iako je jedan bio posvećeni hrišćanin, drugi je apsolutno bio licemer. Bill je znao da je to istina jer vizije nikada nisu pogrešile. Mučila ga je ukupna pentakostalna ideja dozvoljavanja darovima Duha da slobodno deluju za vreme crkvenih sastanaka. Ako je to zaista bio Božiji Duh koji se izlio na petnakostalnim sastancima u Mishawaki,

[21] 1. Korinćanima 12:1 - 12 i 14:1 - 33

kako je Božiji Duh mogao blagosloviti tog strašnog licemera? To se nije činilo mogućim. A može li sotonski duh proizvesti Božija dela? I u to je sumnjao. I je li moguće da oba duha deluju na istom sastanku? Takva je ideja imala svoje mane. Ako Božiji Duh i sotonski duh proizvode iste rezultate, kako onda znati šta je istina?

To ga je mučio mnogo puta u protekle dve godine. Ali sada, nakon što je video da se ispunila njegova vizija o ratu u Europi, Bill je ponovo osetio snažnu potrebu za pronalaskom odgovora kako bi se mogao rešiti pređašnje greške i ponovo krenuti u smeru onoga što je Bog imao u planu.

Uzevši nekoliko slobodnih dana na poslu, Bill se odvezao severno putem 62 do područja Tunnela Milla. Automobil je parkirao pored puta, prešao prema Fourteen Mile Creeka i odšetao u šumu. Jesen je prikazivala svoju lepotu. Narandžasto, smeđe i crveno lišće je šuštalo iznad njega i šuškalo pod njim dok je hodao. Ptice su u pozadini održavale tihi koncert. Konačno je Bill došao do mesta gde se 25 metara dubok kanjon spušta niz strmu krečnjačku klisuru. Uputio se kroz grmlje i među stene na dnu kanjona dok nije došao na ulaz svoje pećine. Tamo je stajao uski kamen koji je kao zub štrčio ispred pećine. Upalio je sveću i provukao se kroz otvor. Prateći vijugavi hodnik koji je išao oko 7,5 m u obronak, zaustavio se kako bi ponovo pogledao naopačke okrenutu stenu u obliku piramide pozicioniranu iznad kamenog pravouglog stola. Oduševio bi se svaki put kad bi je video. Stavio je svoj kaput i nekoliko dodatnih sveća na greben kojeg je koristio za krevet. Onda je uzeo svoju Bibliju i krenuo napolje kako bi tražio Boga na toplom jesenskom suncu.

Na zemlji, nedaleko od ulaza u pećinu, ležao je srušeni hrast. Mesto gde se deblo starog drveta granalo je formiralo prirodnu stolicu s naslonjačem. Bill se celo

popodne ugnezdio u račvu, čitao Bibliju i molio se. Konačno se nebo zamračilo i pojavile se zvezde. Lagan, ali prohladan, jesenski povetarac ga je naterao da se skloni u pećinu.

Ujutro se nije micao dok sunce nije bilo dovoljno visoko da ugrije taj deo. Ostavio je otvorenu Bibliju na račvi mrtvog drveta, a vetar ju je otvorio na Hebreje 6. poglavlje. Bill se ispružio na deblo drveta i počeo čitati:

> *Zaista je nemoguće one koji su jedanput prosvetljeni, i okusili nebeski dar, i postali dionici Duha Svetoga, i okusili dobru Reč Božiju i snagu budućeg sveta, ako otpadnu, opet obnoviti za to da se obrate, njih koji za svoj vlastiti račun ponovo razapinju Sina Božijeg i javno ga izlažu ruglu. Zemlja, naime, koja pije kišu što često na nju pada i donosi korisno povrće svojim ratarima, prima od Boga blagoslov, ali ona koja rađa trnje i draču je odbačena, i blizu je prokletstvu. Njen će završetak biti u vatri.*

Nije video značenje toga. Okrenuo je stranice i tražio određen citat Biblije iz 2. Timotejeve koji mu je bio na pameti. Kad je maknuo ruku s Biblije, zaduvao je vetar i ponovo okrenuo 6. poglavlje Hebrejima. Pomislio je: "Kako čudno." Pokušava li mu Bog nešto reći ovim citatom iz Biblije? Ponovo je pročitao 6. poglavlje, ali i dalje nije video značenje. Vraćajući se u pećinu, provukao se kroz rupu i krenuo uskim prolazom na mesto gde je ta okrenuta piramida od krečnjaka visila iznad pravouglog kamenog stola. Bill je kleknuo i pomolio se: "Gospode, šta znači 6. poglavlje Hebreja? Šta mi pokušavaš reći?"

Odjednom su mu se počeli kočiti prsti, ali ne od hladnoće u pećini – to je bio taj osećaj ukočenosti koji je uvek prethodio viziji. Ruke i noge su mu postale teške, a usne otečene kao da mu je stomatolog upravo dao injekciju prokaina. Kad je otvorio oči, video je svet kako se okreće oko svoje ose. Tlo je izgledalo kao sveže izorana oranica. S ruba ove planete koja se vrtila došao je čovek obučen u belo noseći uza se veliku vreću. Taj je čovek svakih nekoliko koraka izvadio šaku semena iz vreće i razbacao ih po tlu trzajem svoje ruke. Čim je nestao iza zakrivljenosti Zemlje, Bill je video drugog čoveka, obučenog u crno, kako se prikrada iza prvog. Ovaj je drugi čovek takođe imao vreću uza se i bacao je semena dok se šunjao poljem. Stalno je zamahivao glavom s jedne na drugu stranu kao da radi nešto pogrešno i da se boji da će biti uhvaćen.

Nakon što je ovaj čovek u crnom zašao iza ruba sveta, Bill je video kako semenje klija i ubrzano raste do pune visine. Sada je postalo očgledno šta je semenje – jedno je bilo pšenica, a drugo čičak, čkalj i kukolj. Izašlo je sunce, pržilo polje i isušivalo svu vlagu iz tla. I pšenica i korov su pognuli svoje glave, uzdišući i moleći za kišu. Sve su se više savijali prema isušenoj zemlji. A zatim je Bill video veliki crni oblak kako prekriva horizont. Dok se kiša izlivala, pšenica se uspravila i povikala: "Slava Bogu! Slava Gospodu!" U istom su se trenutku čičak i kukolj uspravili i povikali: "Slava! Haleluja! Slava Gospodu!" Odjednom je celi svet oživeo s biljkama koje su se njihale na kiši i sve su vikale isto: "Slava Gospodu!" Zatim ga je vizija napustila.

Bill se razvedrio. Sada je razumeo Hebrejima 6. poglavlje: *"Zaista je nemoguće one koji su... postali dionici Duha Svetoga... ako otpadnu, opet obnoviti za to da se obrate... . Zemlja, naime, koja pije kišu... prima od*

Boga blagoslov, ali ona koja rađa trnje i draču je odbačena..."

To mu je bio odgovor. Ista kiša koja čini da pšenica raste takođe zaliva čičak i kukolj. A isti Duh Sveti koji blagosilja i hrani hrišćanina, takođe može blagosloviti licemera, samo što će licemer manifestovati drugačiji plod. Sve zavisi o posejanom semenu.

Bill je razmišljao o nečemu što je Isus rekao: *"Ljubite svoje neprijatelje, blagosiljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze i molite za one koji vas zloupotrebljavaju i progone, kako biste bili sinovi svog Oca nebeskog, jer On čini da Njegovo sunce izlazi nad zlima i dobrima, i šalje kišu na pravedne i nepravedne."*[22] Kao što je u prirodnom, tako je i u duhovnom. To objašnjava zašto je Isus najavio*: "Mnogi će Mi u onaj dan reći: 'Gospode, Gospode, zar nismo u Tvoje ime prorokovali, i u Tvoje ime izgonili zle duhove i u Tvoje ime činili mnoga čudesa?' Tada ću im reći: 'Nikad vas nisam poznavao. Odlazite od mene, zlotvori.'"*[23] Iako su ljudi pokazivali spoljne znakove Božije sile, njihovi su unutrašnji motivi bili neispravni ili iskvareni.

Bill je napustio svoju pećinu konačno shvatajući da u okviru crkve postoje dva duha koja deluju i crpe svoj život iz istog izvora, ali idu u suprotnom smeru. Kao tuđe grane nakalemljene na stablo, sve one crpe život iz istog drveta. Narandžino drvo zato može imati limunove grane ili grane grejfruta. Sve tuđe grane mogu izgledati kao da pripadaju narandži, ali kad rode plod, limunova grana rađa limun, grejfrutova grana rađa grejfrut. Na isti način će uvek postojati ljudi u hrišćanskoj crkvi koji će crpiti život iz stabla Duha Svetog, a njihovi će plodovi biti vlastiti

[22] Matej 5:44 - 45

[23] Matej 7:22 - 23

interes, ili politika, ili samopravedni legalizam ili licemerje – sve osim plodova Duha Svetog. Ali ipak, ako to stablo pusti novu granu, ona će roditi narandže. Isus je rekao u Jovanu 15. poglavlje: *"Ja sam trs, vi ste grane. Ko ostaje u meni i ja u njemu, donosi mnogo ploda, jer bez mene vi ne možete ništa učiniti."* Pavle piše: *"Naprotiv, plod su Duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vera, krotkost, uzdržljivost."*[24] Isus naglašava: *"Prepoznaćete ih po njihovim plodovima."*[25]

Sada kada je shvatio razliku između ta dva čoveka u Mishawaki koji su govorili u jezicima i tumačili ih, Bill se opustio u odnosu prema darovima Duha i spoljnom prikazivanju emocija. 31. decembra 1939. je u svojoj crkvi održao službu dočeka nove 1940. godine. Imao je ploču na bini i crtao je biblijsku temu o drugom Hristovom dolasku, najbolje što je znao. Na službi je bila prisutna grupa pentakostalaca koja je došla s druge strane reke iz Louisvillea. Kad je Bill uzeo pauzu u naučavanju, neke su žene iz te grupe želele nešto otpevati. To se pretvorilo u mali muzički sastav – jedna je žena svirala činele, druga je udarala u limenku, treća je udarala o dasku za pranje s naprstcima na prstima, a četvrta je svirala klavir. Svirale su brzu pesmu, a zajednica je pevala: "Jednom će biti taj sastanak gore, ubrzo to kažem vam. Ja ću te sresti, sresti te, na sastanku gore. Čućete pevanje kakvo još čuli niste, biće slavno ja kažem vam. Božiji Sin tad biće vođa nam na sastanku gore tamo." U zanosu i buci pesme, plavokosa tinejdžerka je skočila iz stolice i počela plesati na prolazu između klupa.

Bill je sedeio s prezirom i kritikovanjem u srcu, misleći: "U tome nema ništa od Boga. Ona samo pravi

[24] Galaćanima 5:22 - 23

[25] Matej 7:15 - 20

predstavu. Želi biti viđena. Ona pravi kafanu od moje crkve."

Druga se devojka pridružila prvoj, a zatim i treća. Bill je pomislio: "Samo trenutak. Pitam se piše li u Pismu nešto o plesanju." Setio se kako je Mirjam, kada je videla faraonovu vojsku potopljenu u Crvenom moru, uzela bubanj i plesala niz obalu, veselila se u pobedi, a sledile su je izraelske kćeri, plešući.[26] Onda se Bill setio kako je kralj David, kada se Kovčeg saveza vratio u Jerusalim, plesao pred Jahvom svom svojom snagom.[27] Bill je pomislio: "Možda još uvek u sebi nemam dovoljno pobede." Tako se, dok je sedeo na bini, opustio i ukočenom baptističkom nogom počeo tapkati u ritmu. Uskoro je udarao nogama i tapšao rukama. Pre nego je pesma završila, bio je na nogama, plešući s ostalima.

Naučivši iz tog iskustva, Bill se molio: "Bože, oduzmi mi prezir. Daj da od sad nadalje sve razborito pogledam pre nego donesem sud."

Bila je to jednostavna molitva, ali molitva s dalekosežnim posledicama. Ponovo je išao u smeru onoga što je bilo određeno za njega.

[26] Izlazak 15:20 - 21

[27] 2. Samuelova 6:12 - 15

Poglavlje 24
Isceljenje uvijenih nogu
1940.

JEDNOG NEDELJNOG POPODNEVA u rano proleće 1940. William Branham je nakon crkve navratio k svojoj majci. Sedeo je s njom za stolom i razgovarao do kasno. Meda Broy je preko noći kod sebe kući čuvala četvorogodišnjeg Billy Paula. Kada je konačno ustao kako bi krenuo, Ella je rekla: "Čini se da je napolju jako hladno. Billy, zašto ne prenoćiš ovde?"

Napolju je oštar severac zabacivao sneg na prozore. Bill je pomislio na dve hladne sobe koje ga čekaju kući. "Zasigurno, mama, prenoćiću," rekao je sa zadovoljstvom.

Kad je ušao u maminu slobodnu sobu, Bill je legao na bok popreko kreveta i počeo se moliti. Celi je dan osećao neopisivu teskobu na srcu, a sada je bio trenutak da o tome popriča sa svojim nebeskim Ocem. Nakon sat vremena je zaspao.

Produbio se oko dva sata ujutro, još uvek osećajući taj nejasan teret koji ga je pritiskao u duhu. Dolazeći sebi iz sna, kleknuo je pored kreveta i nastavio se moliti. Soba je bila toliko mračna da nije morao zatvoriti oči kako bi se

koncentrisao. Uskoro je zapazio kako nešto belo lagano sjaji u uglu sobe. Najpre je pomislio da je to majčino rublje prebačeno preko stolice. Ali dok je posmatrao, činilo se da se miče i podiže. Sada je ličilo na beli oblak i činilo se da mu prilazi.

Sledeći je trenutak bio okružen blještavom maglom. Odjednom Bill više nije bio u krevetu, već negde napolju. Pred njim je stajala mala, uska kuća – kakvu je uvek nazivao kućom "sačmaricom". Došao je do ulaznih vrata i našao se u prostoriji koja je bila i dnevni boravak i spavaća soba. Zidovi su bili obloženi crvenim pločama. Ravno pred njim su se otvorila vrata kuhinje koja je, kao i u stanu kojeg je on unajmio, bila jedina dodatna prostorija u kući. Na kuhinjska je vrata glavu naslonila crnokosa žena u svojim ranim dvadesetima i plakala. S Billove leve strane je sedela starija žena u crvenoj tapaciranoj stolici i plakala. Skinula je naočare i brisala ih maramicom. Pogledavši na desno, Bill je primetio mladića koji je sedeo na crvenom tapaciranom kauču. Taj je mladić gledao prema prozoru tako da je Bill mogao videti samo njegovu talasastu plavu kosu na zatiljku. Još više levo od Billa je na prsima na sredini metalnog kreveta ležao mali smeđokosi dečak u plavom somotskom kombinezonu. Dečak je bio težak bogalj – noge su mu bile uvijene kao spirale i savijene prema bedrima. Ruke su mu takođe bile uvijene i stisnute uz bok. Pored kreveta je stajao visoki tamnokosi muškarac, za kojeg je Bill pretpostavio da je otac, i gledao dete.

"Nije li ovo čudno?" pomislio je Bill. "Pre nekoliko trenutaka sam bio kod mame, a sad sam u ovoj kući."

Uskoro je osetio divnu prisutnost nekoga ko je stajao iza njegovog desnog ramena. Bill je pokušao pogledati, ali ga je nešto sprečilo da okrene glavu. Onda je čuo onaj glas koji mu je uvek govorio u vizijama.

Anđeo je pitao: *"Može li ovo dete živeti?"* "Gospode, ne znam," odgovorio je Bill.

Anđeo je rekao: *"Je li otac doneo dečaka k tebi da bi se mogao pomoliti za njega i da bi ono živelo?"*

Otac je uzeo svog sina s kreveta i doneo ga k Billu koji je položio ruke na dečakov stomak i počeo se moliti. Iznenada je dečak pao iz očevih ruku. Pao je na pod na levu nogu koja se poravnala i postala normalna. Odmah je zakoračio, a čim je to uradio ispravila mu se desna noga. Kada je zakoračio treći put, ispravile su mu se ruke. Zatim se dečak rukovao s Billom i pogledao ga. Dečakovu gornju su usnu prekrili brkovi od mleka. Rekao je: "Brate Bill, ja sam savršeno zdrav."

"Dobro, slava Gospodu," odgovorio je Bill.

Anđeo, još uvek iza Billa ali izvan vidokruga, je rekao: *"Sada ću te odneti negde drugde."* Uzeo je Billa i preneo ga daleko i spustio ga na groblje pored seoske crkve. Anđeo je pokazao na jedan nadgrobni spomenik i rekao: *"Zapamti ime i datume na ovom. To će ti biti vodilja."* Tada je preneo Billa na drugo mesto gde su bile dve radnje, benzinska pumpa i nekoliko kuća na okupu na raskršću. Jedna je radnja napred bila žuta. Iz te je zgrade izašao čovek u plavom kombinezonu i sa žutom somotskom kapom. Imao je sede brkove. Anđeo je rekao: *"On će ti pokazati put."*

Bill je još jednom odnešen sa scene. Kad mu je stopalo ponovo dotaklo tlo, pratio je mladu krupnu ženu u kuću. Bill se našao u sobi sa žutim tapetama i crvenim ukrasima. Iznad vrata je visio znak: "Bože blagoslovi naš dom." Pored levog zida se nalazila peć na drva, a pored desnog zida krevet s bakarnim okvirom. Na plahtama je ležala tinejdžerka u pidžami, malaksala od posledica nečeg poput dečije paralize – obe su joj noge bile uvijene i podvijene pod telo, a jedna joj je ruka bila potpuno

smežurana. Bill nije mogao razaznati radi li se o dečaku ili devojčici – u jednom je trenutku lice izgledalo muško, ali su duga kosa i srcolike usne upućivale na suprotno.

Anđeo je pitao: *"Može li ova osoba hodati?"* Bill je odgovorio: "Gospode, ne znam."

Anđeo je naredio: *"Idi, stavi ruke na stomak osobe i pomoli se."*

Kad je Bill uradio šta mu je rečeno, osoba u krevetu je povikala: "Slava Gospodu!" dok se smežurana ruka potpuno popunila i dve hrome noge ispravile i ojačale. Tinejdžerka je sela na krevet, i pri tome je podigla jednu nogavicu pidžame i otkrila koleno. Sada je Bill bio siguran za pol. To nije bilo koščato koleno dečaka, već nežno, zaobljeno koleno devojčice. Bill je čuo kako neko pored njega viče: "O, hvala Bogu!"

U daljini je čuo kako ga neko doziva: "O, brate Branham! Brate Branham!" Iznenada se Bill ponovo našao u kući svoje mame, na podu na sred sobe. Uhvatio se za glavu osećajući se zbunjeno i dezorjentisano. Iz susedne sobe ga je zvala majka: "Billy, neko kuca na ulazna vrata i doziva te."

"Čujem, mama." Sjurio se hodnikom i otvorio ulazna vrata. Na vratima je stajao izbezumljeni mladić s natečenim crvenim očima. Bill ga je odmah prepoznao kao čoveka iz prvog dela vizije, onog koji je spustio dečaka. "Uđite," pozvao ga je Bill. "U čemu je problem?"

Čovek je zakoračio unutra kako bi se sklonio s hladnog vetra. "Brate Branham, sećaš li me se?"

"Ne, ne sećam vas se."

"Ja sam John Himmel. Pre četiri godine si krstio mene i moju porodicu gore u Powder Plainsu."

"Sada se sećam," rekao je Bill, dok su mu se vraćala izbledela sećanja: "Ti si pre nekoliko godina ubio čoveka, zar ne?"

"Da gospodine, u tuči sam ga udario šakom i slomio mu vrat. Bežao sam od zakona i od Boga. Prošle godine mi je najstariji sin umro od upale pluća. Imam još jednog sina i on takođe umire s dvostrukom upalom pluća. Upravo je doktor otišao iz moje kuće jer više ne može učiniti ništa. Odjednom si mi ti došao na srce. Hoćeš li doći pomoliti se za mog sina?

"Da, hoću. Samo da se obučem i upalim auto."

"Ne trebaš paliti auto, možeš ići sa mnom. Ja ću te vratiti. Ja živim samo nekih 18 kilometara odavde, nekoliko kilometara iznad Uticae. Dok se oblačiš, idem po Grahama Snellinga. On mi je rođak i želim da se i on moli za mog sina."

Dok se Bill vraćao u sobu kako bi se odenuo, Ella ga je pozvala dok je prolazio pored njenih vrata: "Billy, šta je bilo s tim čovekom?"

"Mama, nešto se dogodilo. Malopre sam bio u viziji."

"O, šta da?" rekla je gotovo ležerno. "Je li nešto dobro?"

"Da, njegov će mali dečak biti isceljen. Pričaću ti više o tome kad se vratim."

Nakon deset minuta John Himmel se dovezao sa svojim rođakom. Bill je poznavao Grahama Snellinga, mladića njegove dobi koji je nedavno postao hrišćanin. Čim je Bill ušao u automobil, prepoznao je da je Graham plavokosi čovek kojeg je video u viziji, onaj što je sedeo na crvenom kauču i gledao kroz prozor. Bill je u sebi izgarao od nestrpljenja znajući da će Bog napraviti čudo.

Išli su severno prema Utica Pikeu. Bill je rekao: "Gospodine Himmel, ti živiš u maloj beloj kući, zar ne?"

"Da, gospodine, živim."

"Tvoja kuća je na brežuljku, a ulazna vrata su okrenuta na jug."

"Tako je."

"Imaš dve sobe. Jednoj je zid do pola obložen crvenim pločama. U njoj imaš crveni kauč, stolicu i krevet s metalnim okvirom. Tvoj bolesni dečak ima oko... rekao bih tri godine. Ima smeđu kosu i nosi plavi somotski kombinezon. Majka mu ima crnu kosu."

John Himmel je zinuo i zagledao se u svog suputnika. "Jesi li ikada bio kod mene kući, brate Branham?"

"Kad si pokucao na moja vrata, upravo sam odlazio iz tvoje kuće."

Njegovo se lice izobličilo od čuđenja. "Čudno. Nisam te video tamo."

"Bio sam tamo duhovno. Gospodine Himmel, ako sam te krstio, verovatno si čuo da sam govorio o tome kako nekada vidim nešto pre nego se dogodi."

"Da, sećam se. Je li ti se nešto tako dogodilo i sada?"

"Jeste. I šta god je to što mi govori te stvari, nikada mi nije reklo laž. Gospodine Himmel, tvoj će sin biti isceljen kad dođem tamo."

Na te je reči John Himmel zakočio i stao, naslonio glavu na upravljač i rukama prekrio lice, te iznenada rekao: "Bože, ja se stidim sebe. Ako mi oprostiš, obećavam da ću ostatak života živeti za Tebe."

Kad su stigli na odredište, izgledalo je upravo kao kuća koju je Bill video u viziji. Samouvereno je zakoračio k ulaznim vratima. Tamo je bio crveni kauč, crnokosa mlada majka, krevet s metalnim okvirom, bolestan dečak.

John je pitao svoju ženu: "Diše li?"

Dečakova se pluća nisu dovoljno pomicala da bi se to primetilo, pa je majka držala komadić papira ispred dečakovog nosa kako bi pratila disanje. "Da, još je živ," rekla je, "ali jedva."

Sada je Bill znao da te teško uvijene ruke i noge koje je video u viziji predstavljaju upalu pluća koja je ubijala tog dečaka. "Donesite mi dečaka," naredio je.

Otac je doneo sina i držao ga dok se Bill molio. Ali umesto da dečak počne ozdravljati, stanje se odjednom pogoršalo. Pomicanje je pobudilo njegova čula. Grlo mu se začepilo tako da je potpuno prestao disati. Roditelji su panično tresli sina i udarali ga po leđima dok ponovo nije napunio pluća. Ali svaki novi udisaj činio se kao da bi mogao biti poslednji – kašljao je, pljuvao i mučio se, povremeno nemoćno jecajući između udisaja vazduha.

"Nešto nije u redu," pomislio je Bill. Dok je brzo pregledao sobu, shvatio je šta. Situacija nije bila potpuno onakva kakvu je video u viziji. Majka se nije naslonila na kuhinjska vrata, Graham Snelling nije sedeo na kauču i gledao kroz prozor, a na crvenoj tapaciranoj stolici je trebala sedeti starija žena i brisati naočare.

Dok je izbezumljena majka brisala nos svome sinu, Bill je seo na kauč, posramljen. U svom je uzbuđenju radio ispred vizije, i čineći to je propustio Boga. Nije ni mogao reći Himmelima u čemu je problem. Jedino što je sada mogao učiniti bilo je sesti i čekati... i nadati se da će Božija milost preći preko njegove greške.

Sat i po je Bill tiho sedeo i molio se, dok se dete očajnički borilo za svoj život. Čim se na vidiku pojavilo prvo svetlo, Graham Snelling je rekao: "Moram ići, jer moram biti na poslu do osam sati."

"U redu," rekao je John Himmel, "odvešću te. Brate Branham, želiš li i ti takođe ići?"

"Ne, ostaću ovde."

Potonulog srca, Bill je posmatrao kako obojica oblače kapute na ulaznim vratima. Znao je da je Graham Snelling plavokosi čovek iz vizije. Ako Graham ode sada, kada će se vratiti? Večeras? Prema viziji, dete ne može biti izlečeno ako Graham nije ovde. Bill se pitao kako će taj mali bolesni dečak preživeti dan.

Gledajući kroz prozor, Bill je video stariju ženu kako ide stazom prema kući. Odmah je primetio da nosi naočare. Bill je pomislio: "O, Bože, koliko Ti zahvaljujem. Sada samo da njih dvojica ne odu."

John Himmel je zakopčao zadnje dugme na svom kaputu, zatim se okrenuo k svojoj ženi i rekao: "Brzo ću se vratiti. Danas ne idem na posao."

Graham je ravnao uši ispod kape kad se začulo kucanje na kraju kuće. Majka je potrčala kroz kuhinju kako bi otključala zadnja vrata. Ubrzo je ušla starija žena, drhteći od hladnoće.

"Ko je to?" pitao je John.

"Mama je," odgovorila je mlada majka, zatvarajući zadnji ulaz. "Mama, jesi li išta spavala?"

"Jedva par sati," rekla je starija žena. "Kako je dečak? Je li išta bolje otkako sam otišla?"

"Ne," odgovorila je mlada majka drhtavim glasom. "Mama, on umire," i onda se rasplakala. Pokrivši lice rukama, naslonila je glavu na kuhinjska vrata.

"To je to!" pomislio je Bill dok mu je raslo uzbuđenje. "Upravo je tako izgledala u viziji. Baka sada mora sesti na stolicu i brisati naočare, a brat Snelling mora sedeti ovde gde sam ja."

Bill se ustao kako bi oslobodio kauč. Graham Snelling je skinuo kapu, seo na mesto s kojeg se Bill upravo maknuo i gledao kroz prozor.

"O moj Bože," pomislio je Bill. "Samo da se dogodi još jedna stvar." Baka je ušla u dnevni boravak i sela na crvenu stolicu. Naočare su joj se zamaglile budući je došla vani iz hladnoće u vlažnu toplu sobu, pa ih je skinula s nosa i počela brisati... upravo kao u viziji.

Odjednom je sve bilo u redu, Bill je mogao osetiti taj poseban pritisak na koži, kao da je neko ili nešto snažno stajalo u blizini. Bill je rekao: "Brate Himmel, imaš li još uvek poverenja u mene kao Hristovog slugu?"

"Zasigurno, brate Branhame."

"Onda mi donesi bebu."

Roditelji su pustili dečaka da leži jer bi svaki put kad bi ga digli dobio napad kašljanja i potpuno prestao disati. Sada, bez pomisli sumnje i straha, otac je uzeo svog sina i doneo ga Billu.

Polažući ruke na detetovu plavu kožu, Bill se pomolio: "Nebeski Oče, oprosti glupost Svoga sluge što je išao pre vizije. Isceli ovu bebu u Ime Isusa Hrista."

Dečak se počeo vrpoljiti. Njegovi su plavi obrazi postali crveni i njegove su se ukočene oči počele pomerati, a onda su se usredsredile. "Tata!" povikao je. "O, tata, tata!" I zagrlio je tatu.

Svi su se u sobi usredsredili na dečaka i postavljali isto pitanje: "Je li mu dobro?" Dečak je rekao da mu je dobro, ali je Bill dodao: "Gospodine Himmel, proći će tri dana pre nego to potpuno napusti dete, jer je u viziji napravio tri koraka pre nego su mu se uvijeni ekstremiteti potpuno ispravili."

John Himmel je odvezao Billa i Grahama nazad u Jeffersonville kako bi obojica stigli na posao.

U sredu uveče je Bill ispričao svojoj zajednici o viziji i isceljenju, govoreći: "Sutra popodne želim da svi idete sa mnom tamo gore i pogledate kroz prozore. Gledajte i videćete hoće li taj mali dečak doći hodajući po podu s brkovima od mleka na gornjoj usnici. On će se rukovati sa mnom i reći: 'Brate Bill, ja sam savršeno zdrav.'"

U četvrtak popodne je cela crkva sledila Billa k toj dvosobnoj zabačenoj kući "sačmarici". Ljudi su se nagurali oko prozora, a drugi su stajali iza Billa dok je kucao na prednja vrata. Majka je radila u kuhinji na kraju kuće. Bill ju je mogao čuti kako trči po drvenom podu kako bi otvorila vrata.

"Pa, to je brat Bill. Uđi i vidi sada razliku na našem sinu."

Bill je zakoračio unutra bez da je išta rekao. Kroz otvorena kuhinjska vrata je mogao videti dečaka kako sedi u uglu i igra se s nekakvim kockicama. Dečak je ustao i gegao se po podu. Njegova je gornja usnica bila ukrašena brkovima od čokoladnog mleka. Rukovao se svojim malim ručicama s Billom i rekao: "Brate Bill, ja sam savršeno zdrav."

Na svojoj sledećoj službi u crkvi Bill je ispričao ostatak vizije o devojci s jednom usahlom rukom i dvema uvijenim nogama koja će biti isceljena. Naglasio je: "Ne znam šta to znači. Samo vam mogu reći šta sam video."

Nakon dve nedelje, kad se Bill ujutro pojavio na poslu, gospodin Scott, njegov nadređeni, je rekao: "Stiglo je pismo za tebe, Billy. Stavio sam ga u tvoju pregradu."

Dok je Bill dobijao radno zaduženje za taj dan, pogledao je adresu s koje je stiglo pismo. Poslala ga je gospođa Harold Nale iz South Bostona, iz Indiane. Nikad nije ni čuo za mesto South Boston u Indiani.

Parajući kovertu i otvarajući pismo, pročitao je:

Dragi g. Branhame,

Zovem se gđa. Harold Nale. Živim u South Bostonu, u Indiani. Imam hromu tinejdžerku koja je vezana za krevet zbog svoje bolesti. Zglobove joj je zahvatio artritis i sada danju i noću plače od bolova. Ja sam metodistkinja. Na molitvenom sastanku pre nekoliko nedelja… [Bill je osetio mučninu kada je video datum. To je bilo iste večeri kad je video viziju o izlečenoj hromoj devojci.] .. neko mi je dao vašu knjižicu s naslovom *Isus Hrist je isti juče, danas i zauvek će biti isti*. Nakon što sam pročitala vašu knjigu, nešto me je potaklo u srcu da vam pišem i zamolim vas da se dođete pomoliti za moju kćer."

S poštovanjem,
Gđa. Harold Nale

Te je večeri u crkvi, nakon što je podsetio ljude na viziju, Bill pročitao pismo. "Siguran sam da je ovo ta devojka koju sam video u viziji, ali nikad nisam čuo za to mesto. Zna li neko ovde gde je South Boston?"

George Wright je rekao: "Brate Branham, mislim da je to južno od New Albanya."

Nekoliko ljudi je htelo ići s Billom i videti ispunjenje vizije: Jim Wiseheart, Billov stariji đakon, dvadeset jednogodišnja Meda Broy i gospodin i gospođa Brace, par koji se nedavno doselio u to područje kako bi bili blizu Branhamovog šatora nakon što je gospodin Brace čudesno izlečen od tuberkuloze kroz Billovu molitvu. Taj vikend, kada su se svi nagurali u Billov

automobil, Bill je pružio gospodinu Braceu komadić papira na kojem je pisalo ime i dva datuma.

"Čemu ovo?"

"Negde putem ćemo proći pored groblja. To ćeš pronaći napisano na nekom spomeniku."

"Mislio sam da nikada pre nisi bio u South Bostonu?"

"Nisam. Te mi je datume dao anđeo Gospodnji. Kad ih vidimo, znaćemo da smo na pravom putu."

Uputili su se prema jugu i otkrili da je George Wright mislio na grad koji se zove New Boston, a ne South Boston. Kad su pitali u pošti, saznali su da je South Boston selo severno od Jeffersonvillea, odmah iznad Henryvillea. Kad su ponovo pitali u Henryvilleu, dali su im nedetaljna uputstva.

Vozili su desetak kilometara uskim makadamom uz male farme, kukuruzna polja, šumovita brda i šikare lovora. Bočni putevi (ili su to bile glavni putevi) su se granali tako da je bilo teško znati idu li u pravom smeru. Odjednom je Billa nešto iznutra stegnulo takvom silom da mu je oduzelo dah. Skrenuo je i stao.

"Šta je?" pitao je Jim Wiseheart.

Bill je drhtavo i nežno izmasirao slepoočnicu. "Ne znam. Nešto nije u redu. Treba mi trenutak da dođem k sebi."

Izašao je i odšetao iza automobila. Stavivši nogu na zadnji branik, pomolio se: "Nebeski Oče, šta želiš da tvoj sluga shvati?" Osvežio ga je hladni prolećni vetar tako da ga je osećaj pritiska po plućima i grudima napustio. Dok je gledao uokolo, zapazio je crkvu daleko od puta. Pored stare crkve se nalazilo malo seosko groblje. "Brate Brace," oduševljeno ga je pozvao, "donesi mi taj papir."

Svi su izašli iz automobila i sledili Billa do groblja. Odmah iza vrata je stajao veliki mramorni nadgrobni spomenik. Ime i datumi uklesani u kamenu bele površine bili su isti kao oni na papiru u ruci gospodina Bracea.

"Nikada pre nisam bio ovde," rekao je Bill, "ali znam da smo na pravom putu. To me je zaustavio anđeo Gospodnji. Nije hteo da propustim ovu oznaku."

Nakon nekoliko kilometara su se popeli na brežuljak i ugledali malo selo na raskršću.

"To je to mesto," rekao je Bill. "I tu je žuti izlog. Gledajte sada, kad se dovezemo, iz trgovine će izaći čovek sa sedim brkovima i uputiti nas. On će nositi plavi kombinezon i žutu somotsku kapu. Čekajte i videćete."

Gospođa Brace je rekla: "Brate Branham, još uvek ne mogu doći sebi nakon tog nadgrobnog spomenika tamo. Nikad pre nisam videla da se dogodilo nešto ovako. Ako se taj čovek ne pojavi kako si rekao, ne znam šta ću učiniti."

"Ako se ne pojavi," rekao je Bill, "onda ja pričam velike bajke."

Dok se automobil usporavao kako bi se zaustavio na raskršću, otvorila su se vrata radnje i izašao je čovek sa sedim brkovima u plavom kombinezonu i sa žutom somotskom kapom. Gospođa Brace, koja je sedela u krilu svoga muža, se onesvestila.

Bill je rekao: "Gledajte sada, ponašaće se stvarno smešno jer je snaga Gospodnja blizu." Spuštajući prozor, rekao je: "Gospodine, recite mi gde živi Harold Nale."

Isprva je čovek izgledao iznenađen. A zatim je, dok je govorio, micao oči amo tamo kao da je nervozan. "Idite ovim putem oko kilometar i skrenite na prvom putu s levo. To je druga kuća s vaše leve strane. Videćete veliku crvenu staju na brežuljku. Zašto?"

"On ima bolesnu kćer, zar ne?"

"Da, ima. Šta s njom?"

"Gospod Isus će je isceliti."

Bill je sledio uputstva tog čoveka iz South Bostona dok je na zadnjem sedištu gospodin Brace lagano udarao svoju ženu po licu. Gospođa Brace se osvestila upravo kad su skretali k Naleovima. Bill je parkirao u dvorište i svi su izašli. Vrata svoje kuće je otvorila krupna žena.

"Kako ste? Ja sam brat Branham."

"I mislila sam da ste vi. Ja sam gospođa Harold Nale, ona koja vam je poslala pismo."

"Drago mi je da smo se sreli, gospođo Nale. Ovi su ljudi došli sa mnom moliti se za tvoju kćer. Ona će biti isceljena."

"Molim?" Žena je širom otvorila vrata. "Uđite." Kad su ušli, Bill nije čekao da ih gospođa Nale povede, već je samouvereno odšetao hodnikom do devojkine sobe. Ostali su ga sledili držeći se uza nj. Soba u koju su ušli se potpuno poklapala s njegovom vizijom: tamo je bila peć na drva, žute tapete sa crvenim uzorcima, znak iznad vrata na kojem je pisalo "Bože blagoslovi naš dom", krevet s bakarnim okvirom i na pokrivačima je ležala iscrpljena devojka muškobanjastog lica s usahlom rukom i nogama podvijenim pod sebe.

Kad je gospođa Brace videla sobu i devojku kakve ih je Bill opisao, ponovo je pala u nesvest. Njen je muž potrčao k njoj, delimično je podigao, lagano je udarao po licu i pokušavao je ponovo osvestiti.

Ovde se dogodilo nešto što Bill kasnije nije mogao objasniti. Činilo se kao da mu se duh odvojio od tela i odlebdeo u ugao iznad te grupe ljudi. Iz ptičije perspektive je posmatrao sebe (ili makar svoje telo) kako hoda po podu prema krevetu i govori: "Sestro, tako kaže Gospod:

'Ti ćeš biti zdrava.'" Video je sebe kako stavlja ruke na stomak devojke, upravo onako kako je napravio u viziji. Zatim se njegov duh spustio u telo. Imao je zatvorene oči i molio se: "Gospode, ovo činim po onome što verujem da je tvoja zapovest."

Devojka je vrisnula. Bill je otvorio oči i video da joj je uvijena ruka normalna. Izbezumljena od oduševljenja devojka se pomoću tek isceljene ruke digla iz kreveta. Noge su joj se ispravile, i pri tome se jedna nogavica pidžame visoko zavrnula i otkrila njeno zaobljeno koleno, potpuno ispunjavajući viziju.

Gospodin Brace je uspešno osvestio svoju ženu tako da je stala na noge. Devojka, koja je pre bila vezana za krevet, je vrisnula: "Mama! Mama!" mašući novim nogama uz rub kreveta, spustila ih je na pod i ustala. Gospođa Brace je još jednom pogledala čudo i ponovo se onesvestila padajući na ruke svoga muža.

Ubrzo je ta tinejdžerka, dok su čekali u dnevnom boravku, izašla obučena u ogrtač hodajući na dve zdrave noge i češljajući kosu rukom koja je godinama bila smežurana i neupotrebljiva. Ovaj je put gospođa Brace uspela ostati pri svesti.

Poglavlje 25
Čudo u M–i–i–i–lltownu
1940.

NEKOLIKO NEDELJA nakon isceljenja kćeri gospođe Nale, William Branham je ponovo prenoćio kod svoje majke. Iako je bilo kasno, nije mogao zaspati. Ustao je i u tami šetao skromnom sobom, osećajući u srcu nejasnu teskobu. Pomislio je: "Možda je neko negde bolestan i treba me da se molim."

Bill je kleknuo pored kreveta i dugo se molio bez da je osetio olakšanje. Kad je pogledao gore, primetio je belu zakrpu u uglu blizu rublja koje je njegova majka prebacila preko stolice. Zaista čudno, činilo se kao da polako gori. Kada je ta bela tačka krenula prema njemu, Bill je znao da je to anđeo Gospodnji. Izgledao je kao mali blještavi oblak. Bela se magla uvukla u njega i odjednom se našao kako hoda senovitom divljinom. U daljini je čuo blejanje jagnjeta. "Be–e–e–e–e. Be–e–e–e–e." Zvučalo je bespomoćno. Bill je rekao: "Jadan mali. Idem videti hoću li ga uspeti pronaći." Krenuo je prema tom žalosnom glasu, gledajući iza stabala i pod grmlje tražeći gomilu drhtave vune. Kako se približavao, blejanje je postajalo

sve jače i činilo se da menja jačinu i ton dok nije zvučalo gotovo kao ljudski glas. Bill je stao i pažljivo poslušao. Činilo se da jagnje bleji: "M–i–i–i–lltown... M–i–i–i–lltown." Zatim ga je vizija napustila.

Bill nije nikada čuo za mesto koje se zove Milltown, te je sledeće večeri u crkvi pitao svoju zajednicu ako neko zna gde je to.

George Wright je rekao "Ja znam, brate Branhame. To je mali grad oko pedeset i pet kilometara zapadno odavde, blizu mesta gde ja živim."

"Sledeću nedelju ću otići tamo," objasnio je Bill. "Neko je tamo u nevolji." I rekao je svojoj zajednici o viziji.

"Ja ću te odvesti," ponudio mu je George Wright.

Milltown se pokazao kao tipična seoska sredina Indiane. Najprometnije mesto u nedelju bila je prodavnica usred grada gde su svi farmeri dolazili obaviti nedeljnu kupovinu. Vozeći se glavnom ulicom, Bill je pomislio: "Pitam se šta Gospod želi od mene?" Pošto nije mogao predložiti ništa bolje, odlučio je propovedati na uglu pored radnje. Ušao je u radnju i kupio drvenu kutiju. Okrenuo ju je naopačke na uglu ulice i stao na nju s Biblijom u ruci, naumivši propovedati svakom prolazniku. Ali, iako je tako na uglu ulice evangelizirao na stotine puta u Jeffersonvilleu, iz nekog čudnog razloga nije se mogao setiti teme na koju bi propovedao. Uskoro je postalo očigledno da ljudi neće stati slušati njegovu isprekidanu improvizovanu propoved.

George Wright je rekao: "Brate Branham, ja idem u brdo prodati neka jaja tamo gore jednom poznaniku. Želiš li sa mnom?"

"Mogao bih. Ovde ne postižem ništa."

Na putu prema vrhu brda prošli su pored velike bele crkve. Bill je komentarisao: "Nije li to divna zgrada?"

"Da," odgovorio je George. "Znaš, žao mi je zbog toga mesta. Nekada je tu bila baptistička crkva, ali je zadnji pastor upao u probleme. Cela se zajednica razišla i otišla po drugim crkvama u gradu, a zgradu je preuzeo grad."

"Brate George, pa zašto ne bi zaustavio automobil i pustio me da ja tu izađem. Osećam kao da me nešto vuče prema toj crkvi."

"U redu, brate Bill. Pokupiću te kad se budem vraćao."

Nakon što je automobil otišao, Bill se popeo po stepenicama i pokušao otvoriti vrata. Bila su zaključana. Seo je na prednje stepenice, prekrstio ruke, pognuo glavu i pomolio se: "Gospode, ako me ti želiš u ovoj crkvi, molim Te otključaj mi vrata."

Uskoro je došetao čovek i rekao: "Zdravo. Video sam te da sediš ovde pa sam se pitao mogu li ti kako pomoći."

"Dobro, ja sam propovednik," objasnio je Bill, "i hteo sam pogledati ovu crkvu, ali je zaključana."

Čovek je rekao: "Ja imam ključ."

"Hvala Ti, Gospode!" prošaptao je Bill.

Stranac mu je otključao prednja vrata i proveo ga kroz malo predvorje u veliki auditorij koji je mogao primiti oko 400 ljudi.

"Ko je vlasnik zgrade?" pitao je Bill.

"Grad. Ja se samo brinem za nju. Koristimo je samo za venčanja i pogrebe."

"Bi li bilo moguće da ovde održim probuđenje?"

"Za to ćeš morati otići do gradskih službenika."

Kad se George Wright vratio, njih su dvojica pronašli gradonačelnika koji je rekao: "Zasigurno, ako ugradite brojilo. Trenutno u zgradi nema struje."

"To neće biti problem," rekao je Bill. "Ja radim za komunalnu službu u Jeffersonvilleu. Jednostavno ću ugraditi svoje vlastito brojilo."

Sledeće je nedelje ujutro Bill ugradio svoje brojilo u staru crkvu i nakon toga počeo obilaziti ljude u okolini i govoriti im o skupovima probuđenja čiji je početak planiran za sledeću sredu uveče. Njegov prvi kontakt nije bio obećavajući. "Kako ste, gospodine? Ja sam Billy Branham."

"Jutro. Ja sam J–"

"Gospodine J–, sledeću sredu uveče ćemo imati skupove probuđenja u staroj beloj crkvi na brdu. Hoćete li doći?

Gospodin J– se pokazao kao tvrdo kuvano jaje. "Ja uzgajam piliće. Nemam vremena za crkvu."

"Dobro, zar ne možete na kratko ostaviti piliće i doći na skupove?" ustrajao je Bill.

"Slušaj mali," obrušio se čovek, "misli na svoje probleme, a ja ću se baviti svojima."

"Nisam vas hteo povrediti, gospodine."

A to se nastavilo ostatak dana. Većina je ipak bila ljubaznija od gospodina J–, ali su svi s kojima je razgovarao odbili ideju o probuđenju. Bill bi se osećao obeshrabreno da nije znao da je tamo po reči Gospodnjoj. Negde je u Milltownu blejalo jedno Božije jagnje tražeći pomoć. Budući da mu je vizija dala samo jedan mali detalj, ime grada, Bill je znao da će morati ustrajati pokušavati dok se ne pojavi to jagnje u potrebi.

George Wright je objavio oglas o nadolazećem probuđenju u lokalnim novinama najavljujući svog pastora

kao "još jednog Billya Sundaya", povezujući Billa s poznatim igračem bejzbola koji je ostavio bejzbol i počeo održavati probuđenja, a umro je 1935. Taj bi trik možda i privukao malu zainteresovanu grupicu da u oglasu takođe nije spomenuto "Božansko isceljenje" i napomenuto da će se pastor Billy Branham moliti za bolesne. Takva je radikalna ideja odbila konzervativne ljude Milltowna. Te su nedelje lokalni pastori savetovali svojim zajednicama da se klone takvih gluposti. Lokalna Hristova crkva je otišla toliko daleko da je zastrašila svoje članove izbacivanjem iz crkve ako se usude posetiti to probuđenje. Uz takvu opoziciju nije ni čudno što je u sredu uveče u klupama stare baptističke crkve u Milltownu sedelo samo četvoro ljudi: George Wright, njegova žena, njihov sin i njegova kćer. Bill je svoju poruku izneo isto kao i da je zgrada puna.

U četvrtak uveče se činilo kao da će se ponoviti sreda. Ali pet minuta pre početka službe po prednjim stepenicama se popeo čovek s lulom u ustima i pogledao kroz otvorena vrata.

Kad je primetio da tamo stoji taj čovek, George Wright se požurio kako bi ga pozvao da uđe. "Pa, gospodine Hall, lepo vas je videti," pozdravio ga je George.

Tom je čoveku kosa bila razbarušena, odeća prljava, i falilo mu je nekoliko zubi. Okrenuo je svoju lulu naopako i lagano je otresao od zgradu, prosipajući pepeo po stepenicama. "Gde je taj mali 'Billy Sunday' s kojim se hvališ? Želim ga videti."

Gospodin Hall se spustio na prvu klupu na koju je naišao, a George je otišao napred kako bi upozorio svog pastora. "Brate Bill, upravo je na vrata ušao najteži čovek u ovom kraju. Zove se William Hall. Ima kamenolom na vrhu brda. Pravi je siledžija."

Bill je sedeo na stolici iza propovedaonice i čitao Bibliju. Ubacio je oznaku za nalaženje stranice i ustao: "Možda je on taj koga Gospod traži."

Kad je Bill počeo propovedati, George Wright je otišao na kraj crkve i pozvao gospodina Halla da se primakne bliže.

"Ne, hvala. Ja ću se pobrinuti za stvari ovde nazad, a ti se pobrini za napred."

Ali do kraja Billove službe, gospodin Hall ne samo da je primaknuo bliže, već je klečao ispred ograde pred propovedaonicom, plačući Bogu da se smiluje njegovoj duši.

Do petka uveče je novi William Hall prisilio nekoliko svojih komšija i zaposlenika da dođu s njim na probuđenje. Na kraju službe, Bill se pomolio za svakog ko je bio bolestan. Napred je izašlo nekoliko ljudi i bilo isceljeno.

Kasnije je gospodin Hall rekao: "Znaš, brate Branhame, danas dok sam govorio o skupovima i pozivao ljude, saznao sam postoji jedna devojka koja se raspitivala o tebi. Zove se Georgie Carter i godinama ima tuberkulozu. Georgie ima skoro 27 godina, i ako se dobro sećam, rekli su da je u krevetu već devet godina i osam meseci. Sada je u prilično lošem stanju – sama kost i koža. Toliko je loše da je ne mogu ni podići da pod nju stave nošu. Čini se da je čitala malu knjigu koju si napisao o tome da je Isus isti danas kao što je bio juče i moli te da se dođeš pomoliti se za nju."

Billova intuicija mu je govorila da je to jagnje koje je blejalo u viziji. "Šta čekamo? Idemo se pomoliti za nju."

"Bojim se da to nije tako jednostavno. Njeni roditelji pripadaju Hristovoj crkvi i ne žele imati nikakve veze s tobom. Oni misle da si varalica."

"U tom slučaju," rekao je Bill, "staviću to pred Boga u molitvi."

Isceljenja koja su se dogodila u petak uveče su dirnula u osinjak rasprava u tom području. Na površinu je izbio bes i mnogi su se izrugivali, ali neki su postali radoznali. U subotu veče je u klupama stare bele crkve sedelo trideset novih lica, a još nekoliko novih isceljenja je dolilo ulje na vatru lokalnih rasprava.

Nakon službe je gospodin Hall Billu doneo dobre vesti. "Carteri su se predomislili i pustiće te da se večeras pomoliš za njihovu kćer ako ni jedno od roditelja ne mora biti kući kad ti dođeš. Pretpostavljam da je Georgie toliko plakala za tobom da se nadaju kako će je ovim umiriti."

"Pretpostavljam da su morali dobiti dopuštenje od svog pastora pre nego su me pustili da dođem tamo," komentarisao je Bill. "Svejedno, hajdemo."

Ono što je Bill video kad je ušao u sobu te mlade žene pogodilo ga je u srž njegovog saosećanja. Preko devet godina bolesti iscedilo je Georgie Carter da je sada ležala u krevetu kao kostur prekrivenog kožom. Ruke su joj izgledale kao drške metle. Nije mogla imati više od oko 25 kg. Na polici pored njene glave je bila kopija Billove knjižice *Isus Hrist isti je juče, danas i zauvek će biti isti*.

Georgiene usne su se pomakle, ali Bill nije mogao čuti šta je rekla. Prišao je krevetu i prignuo se. Ona je šapnula: "Brate Branham, ja sam verovala da ćeš doći i da će mi Isus dati da ozdravim."

"Sestro, ako On to učini, hoćeš li mu služiti svim svojim srcem?"

Ona je lagano klimnula glavom i ponovila: "Svim svojim srcem." Onda je počela kašljati. Njena je medicinska sestra primakla čašu k Georgienim ustima, ali

jadna djevojka je bila toliko slaba da nije imala snage pljunuti.

Kako bi ohrabrio njenu veru, Bill je ispričao Georgiei o izlečenju kćeri gospođe Nale. Georgie je pitala: "Zašto ne učiniš meni ono što si učinio devojci Nale?"

"Sestro, to je bila vizija. Najpre moram imati viziju. Za dve nedelje ću ponovo imati četvorodnevne skupove probuđenja ovde u gradu. Možda će mi do tada Bog pokazati nešto konkretnije. Za sada, mogu se moliti za tebe – to je sve što znam. Ako mi Gospod pokaže nešto više, vratiću se. Ali i dalje verujem da ćeš, nakon što se pomolimo, ozdraviti."

Kad su se nakon dve nedelje ponovo otvorila vrata stare baptističke crkve u Milltownu, Bill je propovedao o milosti spasenja i snazi isceljenja Isusa Hrista dvostruko većem broju ljudi nego pre. Svake je večeri video veći broj ljudi u slušateljstvu i bilo je više obraćenika što je potaklo Billa da subotu popodne izdvoji za službu krštenja.

U subotu, 1. juna 1940. su se sastali u Totem Fordu na reci Blue. Billa je iznenadilo što je na obali reke bilo puno više ljudi nego na bilo kojoj večeri probuđenja. Kada je to spomenuo Williamu Hallu, on mu je rekao da je jedan lokalni pastor poveo svoju celu zajednicu da dođe pogledati.

Bill je ušao u hladnu tekuću vodu do pojasa i pozvao nove vernike da dođu i zapečate svoje svedočanstvo krštenjem. Odazvalo se gotovo pedeset ljudi. Bill je krstio jednog po jednog u Ime Gospoda Isusa Hrista. Kad je Bill došao do poslednje osobe u redu, pomolio se: "Bože, kao što si poslao Jovana da krsti Isusa, tako nam je Isus rekao: *'Idite po svem svetu i propovedajte evanđelje svakom stvorenju. A ovi će znaci pratiti one koji budu verovali: u Moje će ime izgonit zle duhove; govoriće novim jezicima;*

uzimaće zmije; ako popiju šta smrtonosno, neće im nauditi; na bolesnike stavljaće ruke, i oni će ozdravljati.'"[28]

U tom je trenutku mnoštvo počelo kliktati i uzvikivati, rukovati se i pljeskati kao da se Duh Božiji kretao od jednog do drugog. Gotovo su svi koji su još uvek bili u suvoj odeći stali u red za krštenje, uključujući i propovednika koji je doveo svoju zajednicu. Jedno po jedno od tih ljudi je ulazilo u reku – muškarci u odelima i kravatama, žene u svilenim haljinama, roditelji s decom. Bill je nastavio krstiti ljude do kasnog popodneva. Kad je završio, noge su mu bile toliko hladne i ukočene da su ga dva čoveka morala izneti iz vode.

George Wright je odvezao Billa svojoj kući kako bi ga nahranio i omogućio mu da se odmori za večernju službu. Kad su stigli morali su čekati sat vremena do večere. Bill je rekao svom prijatelju: "Idem izaći napolje u šumu da se pomolim. Nešto me jako tišti u srcu."

"U redu," rekao je George, "ali kad pozvonim za večeru, odmah se vrati jer ćemo morati požuriti jesti ako hoćemo na vreme stići u crkvu."

Bill se probio kroz nisko rastinje i kleknuo pored grma svibe. Sunce je zalazilo i padao je mrak. Usprkos potištenosti, bilo mu je teško ući u raspoloženje za molitvu. Vazduh je bio hladan i nije mu bilo ugodno. Trnje ga je bockalo kroz pantalone i brinuo se da ne zakasni u crkvu. Ali je uporno pokušavao dok mu krila molitve nije zahvatio vetar Božijeg Duha, podižući Billa visoko iznad beznačajne uznemirenosti trnjem i hladnoćom. Zazvonilo je zvono za večeru, ali je Bill bio preduboko u molitvi da bi ga čuo. Zvono je zvonilo i

[28] Marko 16:15 - 18

zvonilo bez rezultata. Ubrzo su Wrightovi počeli pretraživati šumu sa svetiljkama, dozivajući svoga pastora.

Otvarajući oči, Bill se preplašio svetla koje ga je obasjalo nedaleko od grma svibe. Šumom je zatutnjio dubok glas, govoreći: *"Navrati kod Carterovih i Georgie će biti isceljena."*

Kličući od radosti, Bill se digao na noge i počeo trčati prema Wrightovoj farmi. Prelazeći polje, protrčao je iza ugla zgrade ravno u ruke Georgea Wrighta.

"Brate Bill, gde si bio? Ljudi te traže po celom brdu. Mama čeka na tebe s večerom preko sat vremena."

"Brate Wright, večeras neću večerati. Georgie Carter će biti potpuno isceljena. To je: 'Tako kaže Gospod!'"

Obrve Georgea Wrighta su se podigle koliko god su mogle. "Misliš da će ustati?"

"Biće normalna i zdrava za nekoliko sledećih minuta, čim stignem tamo."

"Dođi onda," rekao je George. "Idem po auto dok ti uđeš unutra i kažeš mami da smo te našli. Ona može reći ostalima."

U kući je bio gospodin Brace. Kad mu je Bill rekao dobru vest, nije mogao verovati. "Misliš na one kosti? Mogu li ići s tobom i videti to?"

"Naravno."

George je izvukao automobil i njih trojica su ubrzo prošla oko trinaest kilometara blatnjavog puta koja ih je vodila u Milltown.

U ISTO JE VREME gospođa Carter žuljala i brisala pod u svojoj kući. Ranije tog dana je sedela pored kreveta svoje kćeri dok se Georgie nagađala s Bogom. Georgie je obećala Bogu da će, ako tog dana bude isceljena, otići u

Totem Ford i krstiti se s drugima. Kako je popodne prošlo bez da se dogodilo čudo, Georgie je postala toliko izbezumljena da je plakala do iznemoglosti. Gospođa Carter je bila uzrujana zbog cele situacije. Otišla je u kuhinju, kleknula i pomolila se: "Dragi Bože, smiluje se Georgiei. Jadna mala, leži tamo na samrti, a sada je došao taj varalica u ovaj kraj tvrdeći da je nešto što nije i toliko je ražalostio i zbunio moje dete. Bože, smiluj se."

Podigla je glavu i obrisala oči. Zalazak sunca je kroz kuhinjski prozor obasjao suprotni zid intenzivnim crvenim svetlom. Gospođa Carter je kako se po zidu videla miče sena čoveka. Isprva je pomislila da to dolazi njen muž iza kuće. Ali kad su se k njoj približili obrisi, izgledalo joj je kao sena Isusa Hrista.

Zamuckivala je: "Ko – ko si ti?"

Sena se okrenula i pogledala prema vratima. Gospođa Carter se takođe okrenula i iznenadila što vidi tog propovednika, Billyja Branhama, kako ulazi kroz njena prednja vrata bez kucanja. Znala je da je to Branham jer je videla njegovu sliku u toj maloj knjižici koja je pokrenula njenu kćer. Branham je držao Bibliju na srcu, a pratila su ga dva čoveka – jedan je bio domaći čovek, George Wright, a drugog nije poznavala. Njih su trojica prošla pored nje prema Georgieonoj sobi, ali pre nego su stigli do nje su nestali.

Gospođa Carter je prekrila usta rukama i vrisnula: "O, milosti! Zasigurno sam zaspala!" Trčeći u sobu svoje kćeri, promrmljala je: "Georgie! Georgie! Nikada nećeš pogoditi šta se upravo dogodilo. Bila sam u kuhinji moleći se i..."

Čula je da se dovezao automobil i stao ispred kuće. Zalupila su vrata automobila. Gospođa Carter je pogledala kroz otvorena vrata kupatila u kuhinju i videla mladog pastora Branhama kako ulazi kroz prednja vrata s Biblijom

naslonjenom na prsima. Iza njega su išla dva čoveka. To joj je bilo previše čudno da bi shvatila. Oči su joj se okrenule i onesvestila se, pala na pod kao da je vreća brašna pala sa stolice.

KADA JE BILL izašao iz automobila ispred Carterove kuće, osetio je da njegovim telom prostrujalo oduševljenje apsolutnom sigurnošću. Sada ga ništa nije moglo zaustaviti. Imao je viziju. Znao je gde je. Dok je penjao stepenicama prema verandi, činilo se kao da su mu se duh odvojio od tela. Gledao je samog sebe kako otvara prednja vrata i ulazi bez kucanja. U krevetu je ležala jadna mlada devojka, Georgie Carter, mršava i skvrčen kao egipatske mumije. Njena je majka, koja je klečala uz krevet, jednom pogledala i onesvestila se. Bill se gledao sebe kako prilazi krevetu. Zatim se njegov duh vratio u telo.

Pogledao je na slabašnu devojku i rekao: "Sestro Georgie, Gospod Isus Hrist, kojeg si volela i u koga si se uzdala celo ovo vreme, isti taj Isus me sreo večeras u šumi i rekao mi vizijom da ćeš ti ozdraviti. Stoga, uzimam te za ruku i kažem, u Ime Isusa Hrista, ustani na svoje noge i budi izlečena."

Hvatajući je za koščatu ruku, Bill ju je nežno povukao. Ali nije bilo potrebe biti nežan. Georgie je vrisnula kad je natprirodna sila osnažila njeno telo. Bacajući pokrivače, skočila je iz svog zatvora živahno kao devojčica školskog uzrasta na Božićno jutro.

Iz druge je sobe utrčala Georgiena mlađa sestra proveriti nastalo komešanje. Videla je svoju stariju sestru, koju je oduvek pamtila vezanu za krevet, kako pleše po sobi poput malog kostura. Od šoka je na trenutak prestala razumno razmišljati. Vrisnula je, čupala si kosu i istrčala

kroz otvorena prednja vrata vrišteći: "Nešto se dogodilo! Nešto se dogodilo!"

Gospodin Carter se vraćao iz staje i nosio kantu mleka. Čuvši vrištanje, u strahu od najgoreg, spustio je mleko i potrčao u kuću, ali se zaustavio na ulazu i zaprepašteno gledao svoju kćer Georgie kako sedi za klavirom svirajući pesmu koju je naučila svirati kada je bila mala devojčica:

Isuse, drži me blizu krsta,
Tamo je dragocen izvor,
Slobodno dostupan svima – izvor koji isceljuje,
Teče s Golgote.

Kasnije se George Wright odvezao na brdo u crkvu kako bi okupljeno mnoštvo znalo zašto se pastor Branham nije pojavio na vreme. Svi su želeli videti čudo iz prve ruke. Dok su došli u Carterovu kuću, Georgie je puzala po dvorištu na rukama i kolenima, ljubeći cveće i travu.[29]

Razumljivo, sledeće je večeri stara bela crkva bila prepuna ljudi. Nakon što se služba završila, William Hall je pitao: "Brate Branham, šta planiraš ovde dalje?"

"Nisam siguran. Nisam razmišljao dalje od pronalaska izgubljenog jagnjeta iz vizije."

[29] Georgie Carter je živela zdravo do 1954. kada joj je dijagnostikovan rak dojke. Tada je imala 41 godinu. U trenutku kada je rak otkriven, već je bio metastazirao, što je značilo da nije bilo medicinske nade za ozdravljenje. U očaju je pitala Williama Branhama da se pomoli za nju. On je to učinio i Georgie Carter je ponovno isceljena. Živela je još 44 godine, a umrla je 22. marta 1998. u dobi od 84 godine.

George Wright je uočio: "Bila bi sramota pustiti ove ljude bez da im se da izobilje osnovnog biblijskog učenja."

Bill se složio. "Pretpostavljam da bi mogao redovno navraćati dok Bog ne podigne nekoga ko će raditi taj posao."

Gospodin Hall, koji će kasnije postati pastor baptističke crkve u Milltownu, je izrazio svoje odobravanje. "Bilo bi dobro iskoristiti ovu lepu staru crkvu za nešto drugo osim pogreba. I tako se čini da ih je bilo previše. Jedan imamo u ponedeljak."

"O, neko koga poznajem?" pitao je George.

"Mislim da poznaješ gospodina J–."

George i Bill su pogledali jedan drugoga. George je rekao: "Mislim da više neće uzgajati piliće."

Bill je dodao: "Baš šteta što nije mogao naći malo vremena kako bi se pobrinuo za svoju dušu."

Poglavlje 26
Izgubljen na planini Hurricane
1941.

PESMA SE ZVARŠILA. Billy Paul je nestrpljivo stao ispred svoje torte, udahnuo što je dublje mogao i duvao dok se svih šest svećica nisu ugasile. Isijavajući radošću, odmotavao je poklone.

William Branham se smeškao zadovoljan što mu sin uživa u rođendanu – zahvaljujući brizi Mede Broy. Ona je ispekla tortu za Billy Paula i isplanirala njegovu zabavu s tortom, želeći da taj dan, subota 13. septembra 1941., bude dan za pamćenje njenom malom štićeniku.

Do sada je Meda čuvala Billy Paula svaki radni dan skoro punih pet godina. Njoj se činilo normalnim prirediti mu rođendansku zabavu. Međutim, nisu svi u zajednici gledali na Medinu i Billovu situaciju tako bezazleno. Mnogi su zlobnici širili zle glasine o "tom mladom propovedniku i njegovoj kućnoj pomoćnici".

Billa su smetale te neprimerene insinuacije na račun Medinog dobrog karaktera, međutim, mogao je razumeti zašto su ljudi to govorili: Ona je lepa mlada žena za udaju koja radi malo šta drugo u svom životu osim što mu pere

rublje, čisti kuću i pazi na sina. Zaista nije bilo fer prema Medi što joj oduzima toliko vremena. Bill je odlučio da je za Medu bolje da joj da otkaz. Planirao joj je to reći jednog popodneva kada dođe po Billy Paula posle posla. Ali, kad god se pojavila prilika, ućutio bi. Kako reći ovoj nežnoj devojci koja se brinula za njegovog sina skoro pet godina da on sada želi novu dadilju? Nije se mogao naterati, ali osećao je da to mora uraditi za njeno dobro. Meda se morala osoboditi onoga što ju je privremeno povezivalo s njim kako bi mogla razviti doživotnu vezu s nekim drugim.

Konačno je Bill smislio zaobilazan plan. Mislio je ako pozove drugu ženu na sastanak da će Meda biti toliko ljuta na njega i sama dati otkaz. Ali nije bilo tako. Meda se uopšte nije naljutila. Bila je povređena. Plakala je danima.

Bill se takođe osećao grozno. Toliko je mislio na Medu i pokušavao uraditi ono što je za nju najbolje, a umesto toga je sve zakomplikovao. Najmanje što joj je dugovao bilo je objašnjenje. "Meda, zar ne vidiš? Oduzimam ti previše vremena. Ti si predobra devojka da bi svoj život protraćila na mene."

"Ali, Bill, ja te volim. Uvek sam te volela. I štaviše, ti si jedini čovek kojega ću ikada voleti."

"Ja to cenim, Meda. I ja tebe volim. Ali znaš, ja ću živeti kao pustinjak. Neću se ponovo ženiti, nikada, pa kako da ti onda oduzimam vreme?"

To je bio argument kojeg Meda nije mogla prihvatiti. Kada se povukla u samoću, stavila je zatvorenu Bibliju na krilo i pomolila se: "Gospode, ako Ti želiš ovo, ne želim biti neposlušna Tebi... a ipak volim Billa. Ne znam šta uraditi. Gospode Isuse, hoćeš li mi pomoći? Nikada Te pre u svom životu nisam molila nešto ovako, Gospode, i nadam se da nikada više neću morati, ali sada

Te pitam: kad otvorim Bibliju, hoćeš li mi, molim Te, dati citat iz Pisma kao smernicu i utehu?"

Zatvorenih očiju, otvorila je sredinu Biblije i stavila svoj kažiprst na sredinu stranice. Onda je pogledala. Prst joj je pokazivao stih u Malahiji u 4. poglavlju: *"Evo, poslaću vam proroka Iliju pre nego dođe velik i strašan Dan Gospodnji..."*

"To je neobičan citat Pisma za utehu," pomislila je. "Pitam se zašto Gospod..." Onda se setila... Pre mnogo godina je stajala na obali reke, a Bill je bio u vodi i krstio kada se oko podneva pojavila zvezda. Ona nije videla vatrenu kuglu jer je držala oči zatvorene za vreme molitve, ali nikada nije mogla zaboraviti kako je čula glas da obznanjuje: *"Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da prethodi prvom dolasku Isusa Hrista, tako si ti poslan s porukom da prethodiš Njegovom drugom dolasku."* Sada je shvatila zašto joj je Gospod dao baš ovaj citat iz Pisma za utehu. *"Evo, poslaću vam proroka Iliju..."* Meda je ustala i otišla svojim putem mirnog srca, uverena da će se ona i Bill venčati.

Ni sam Bill nije bio daleko od istog zaključka. Jednog je dana posle posla stao pokupiti sina od Broyevih. Billy Paul se igrao u hrpi peska. Bill je rekao: "Billy, hajde, ideš kući s tatom."

Billy Paul je okrenuo glavu i pitao: "Tata, gde je moj dom?"

Bill se šokirao. Odnedavno je živeo u maloj splav–kućici usidrenoj na reci jer je mrzeo biti u svojoj iznajmljenoj kući – činila se toliko prazna bez Hope. Pogledao je svog šestogodišnjeg sina i pomislio: "Ako bi ga jednog dana vodili na električnu stolicu, mogao bi mi se okrenuti i reći: 'Tata, da si učinio ono što te je mama tražila da učiniš i ponovo se oženio i napravio mi dobar dom umesto da me vučeš od nemila do nedraga, ne bi bilo

ovako.'" Dok je Bill tresao pesak s pantalona svoga sina, pomislio je: "Hope na samrti, možda je bila u pravu."

Te je noći nešto trgnulo Billa iz duboka sna. Dok je tiho ležao u mraku, slušao je talase kako nežno udaraju u njegovu splav–kućicu. A tamo je bilo još nešto. Je li neko stajao taman s unutrašnje strane vrata? Od straha mu se naježila kosa iza na vratu. Tada je Bill čuo dubok, zvučan glas: *"Idi uzmi Medu Broy i oženi je 23. ovog oktobra."*

WILLIAM BRANHAM i Meda Broy su se venčali 23. oktobra, 1941. godine. Za bračno putovanje Bill je predložio posetu Nijagarinim vodopadima i nastavak putovanja istočno uz severnu granicu Sjedinjenih Država prema planini Adirondack u gornjem New Yorku. Bill je nekoliko puta bio u ovim krajevima i tu je poznavao jednog šumara. Pre dve godine su šumar Denton i on ulovili tri medveda blizu planine Hurricane, blizu kanadske granice. Ako bude mogao ići u lov ovu jesen, Bill se nadao uloviti još jednog medveda, čime bi priskrbio obilje mesa da mu potraje tokom zime.

Medi se to činilo pametnim. Znala je koliko su bili siromašni na početku svog bračnog života. Večerima je pomagala Billu brati borovnice kako bi zaradili dovoljno novca za ugalj za zimu. Osigurati se mesom bi bio dobrodošao prihod za njihov mali budžet.

Bill je napisao: "Gospodine Denton, dolazim ovu jesen. Želim ponovo s tobom uloviti kojeg medveda."

Gospodin Denton je odpisao: "Dobro, Billy, dođi. Biću u kolibi na kraju puta za planinu Hurricane..." i napisao datum u novembru. "Možeš mi pomoći spustiti telefonsku žicu koje smo postavili ovo proleće i zatim ćemo loviti medvede."

Na vrhu planine Hurricane je bio vidikovac. Tog je proleća Bill pomagao šumaru razvući telefonsku žicu osam kilometara uz prugu koja je spajala osmatračnicu s kolibom na kraju puta. Trebaće najmanje jedan dan za namotati tu žicu za zimu, ali se Billu to činilo kao pošteno oduživanje zato što ima privilegiju loviti s tako odličnim vodičem.

Bill, Meda i Billy Paul su stigli nekoliko dana ranije. Šumarova kućica je bila zaključana, ali je tamo bila mala kolibica koja im je poslužila kao zaklon od vetra. Iako još nije pao sneg, činilo se da zima može početi svaki trenutak. Te je noći temperatura pala ispod nule. Kako bi sačuvali da se Billy Paul ne smrzne na smrt, Bill i Meda su ga polegli između sebe dok su spavali.

Sledećeg jutra je Billy rekao: "Znaš, draga, bilo bi lepo kad bih ulovio velikog jelena za poneti kući s medvedom. Ako danas budem mogao malo loviti, zasigurno ćemo si uhvatiti mesa za zimu."

Gledajući na tamne oblake, Meda je pitala: "Misliš li da je sigurno ići bez šumara? Šta ako se izgubiš?"

"Ja da se izgubim?" Billu je to bilo zabavno. "Nema šanse. Ja se nigde ne mogu izgubiti. Meni je majka polu Indijanka, sećaš se? Imam dovoljno instinkta da uvek znam gde sam. Ja sam na svog deda Harveya. Osim što je bio učitelj u školi, bio je najbolji lovac i postavljač zamki na Jugu."

Meda je pospustila pogledavši ga pogledom "nisam baš sigurna". "Dobro, nemoj dugo, Bill. Zapamti, ja nikad pre nisam bila u šumi. Ne znam ništa o ovome."

"Vratiću se do dva sata," obećao je.

Prebacivši pušku preko ramena krenuo je putem dok nije došao do mesta koje je godinama bilo napušteno. Među panjevima i gomilom otpalih grana, izraslo je novo

drvo visoko oko pet metra. Izgledalo kao idealno stanište srna – izobilje hrane i dobro pokriveno. Bill je skrenuo s puta u smeru šume. Sledeći sat vremena je uočavao mnoge tragove srna, ali svi su bili oštri što je značilo da su to tragovi laneta. Njemu je trebao jelen.

Kad je prešao greben i spustio se u sledeći kanjon, Bill je čuo kako se nešto miče u grmlju. Ukočio se kao panj i slušao. Jasno je čuo kako nešto nogama drobi suve borove iglice – ne papcima nego mekanim šapama. Zatim se to stvorenje preplašilo i pobeglo. Bill je na trenutak video ogromnu pumu kako beži u žbunje. Uperio je pušku o rame, ali je velika mačka bila prebrza. Bill nije imao vremena zapucati pre nego li je nestala.

Bill je pratio pumu kilometar i po niz kanjon. Neko ju je vreme čuo kako se provlači kroz gusto grmlje, ali je uskoro mačka pobegla toliko daleko da se Bill morao poslužiti svojim veštinama traganja gledajući tragove i savijene grane. Na kraju je puma skočila na ogromno stablo gde je oprezno pobegla kroz krošnje stabala. Bill je izgubio trag i odustao.

Počeo se vraćati uz kanjon, ali se zaustavio kada je osetio miris mužjaka medveda. Uzbuđeno se popeo strmim kanjonom u divljinu prelazeći preko grebena i spuštajući se na drugu stranu. U nekoliko je navrata izgubio miris, ali ga je ubrzo opet namirisao. Došao je na ravan deo. Bill je nastavio hodati tražeći po tlu tragove kao što su razvaljeni mravinjaci ili tragova na stablima. Popeo se na vrh grebena i krenuo niz plitak jarak. Kada je došao do dna, miris mu je govorio da mu je lovina blizu. Bill je tražio među stenama i useklinama dok nije pronašao medveđi brlog. Nije mogao pogrešiti jer su mu oči zasuzile od smrada. Pažljivo je prišao mračnom otvoru s napetom i spremnom puškom. Plitka jama je bila prazna.

Bill je pogledao na svoj sat. Približavalo se 12:30. Trebao se ubrzo početi vraćati ako misli održati obećanje Medi. Nije mu bilo teško prekinuti lov. Sada kad zna gde je stanište medveda, može se vratiti čim on i gospodin Denton završe demontažu telefonske linije na planini Hurricane.

Penjući se uz jarak, prošao je vrlo malo kad je video kako se s druge strane kanjona trese grmlje. "Eno ga," pomislio je. Stavio je metak i mirno stajao. Umesto medveda, na nišanu se našao veličanstveni mužjak jelena. Bill je nanišanio pušku i povukao okidač. Jelen se na mestu srušio.

Kad je Bill završio s puštanjem krvi i izvadio utrobu svojoj lovini, već je bilo prošlo sat vremena. Obesio je jelena o zadnje noge na stablo i krenuo što brže uz kanjon, koliko mu je dopuštalo žbunje. Primetio je da se spuštaju oblaci. Već su prekrili planinu Hurricane. Pomislio je: "Moraću požuriti. Približava se oluja." Znao je da ako se spusti magla neće moći naći svoje oznake.

Izgubio je 30 minuta neprestano tražeći mesto gde je ušao u ovaj kanjon. Stao se odmoriti, izvadio je maramicu iz džepa i obrisao znoj sa svog lica. "Ajme, ovo je bilo daleko," pomislio je. "Nisam mislio da sam došao tako daleko."

Ponovo je počeo trčati. Za nekoliko minuta je stao potpuno iznenađen. Tamo je visio njegov jelen!

"Dobro, šta sam uradio?" promrmljao je. "Negde sam pogrešno skrenuo. Ali kako sam se okrenuo i vratio ovde?"

Krenuo je ponovo, misleći: "Ovaj put ću pogoditi. Nisam dovoljno obraćao pažnju." Užurbanim hodom je pažljivo tražio mesto na kojem se spustio u strmu padinu. Oblaci su već bili u visini stabala. Postajalo je sve teže prepoznati bilo šta. Nakon 40 minuta je došao na mesto

koje mu je izgledalo poznatim. Uskoro je shvatio zašto. Na tom je stablu visio njegov jelen.

Kad je Bill krenuo treći put, pomislio je: "Ne mogu ponoviti istu grešku tri puta za redom." Ali nakon sat vremena ponovo se našao kod svog jelena.

Umoran i zbunjen, seo je da se odmori i dođe sebi. Znao je šta se događa. Indijanci su to nazivali putovanjem u smrt – kada se čovek izgubi u šumi i kružeći po istom umre od iscrpljenosti. Da je Bill bio u planinama sam, ne bi se brinuo. Jednostavno bi se vratio u taj medveđi brlog i pričekao dok se oluja na izduva i oblaci dignu. Čim bi njegove oznake bile vidljive, bilo bi jednostavno vratiti se u kolibu. Ali u trenutnim okolnostima taj je plan bio nezamisliv. Meda nikada pre u svom životu nije bila u šumi. Neće znati naložiti vatru. Ako se Bill ne vrati u kamp, ona i Billy Paul se vrlo lako mogu smrznuti na smrt tokom noći. Štaviše, bojala se mraka. Šta da čuje riku životinja? Mogla bi pomisliti da je to on i početi ga tražiti, i izgubiti se. Onda je Bill pomislio na pume kako se šunjaju blizu...

Izludivši od brige, Bill je skočio i izgrebao se u žbunju. Ubrzo je stao i pomislio: "Čekaj malo, Williame Branhame. Šta ti je? Jesi li poludeo?" Celi si svoj život bio u šumi. Znao je koja je najveća opasnost u ovakvim situacijama – čovek se prepadne i lakomisleno krene kroz šumu, a onda u proleće neko pronađe njegove kosti na dnu litice. Duboko je udahnuo kako bi smirio napete živce. "Moram se pribrati," pomislio je. "Nisam se potpuno izgubio. Samo sam malo dezorjentisan. Sve što moram uraditi je naći pravac."

Magla se sada potpuno spustila i sve se činilo nepoznatim. Kako bi situacija bila još teža, počeo je padati sneg. Najgore od svega, sunce je zalazilo i brzo je padao

mrak. Ako ubrzo ne pronađe put, neće ga uopšte pronaći. Onda će tokom noći svi troje umreti.

Pokušavajući ostati smiren, Bill je pomislio: "Ja se ne mogu izgubiti. Ja sam predobar poznavatelj šume da bih se izgubio. Razmisli na trenutak. Kada sam dolazio ovde, vetar mi je duvao u lice. To je to! Sve što moram učiniti je paziti da mi vetar duva u leđa i moći ću izaći odavde."

Išao je u suprotnom smeru od vetra. Oko sebe mogao je videti samo sene obližnjih stabala i grmlje koje se kovitlalo u magli i snegu. Svako toliko je hiroviti vetar promenio smer. Uskoro je postalo očigledno da vetar, koji je kružio kao što to čini oko planinskih vrhova, neće poslužiti kao kompas.

Ali kako bi se ohrabrio i ostao smiren, Bill je glasno rekao: "Nisi se izgubio. Znaš gde si."

Ali njegova je svest dozivala njegovu glumu: "Billy, znaš da si se izgubio."

Odgovorio je sam sebi: "Ja? Ne ja. Ja se ne mogu izgubiti." Onda je došao do ogromnog panja za koji je znao ga nije bio prošao. Počeo se tresti. Znoj mu je tekao niz lice. "Nema potrebe da se više zavaravaš," pomislio je. "Izgubio si se. Priznaj to."

Nije ga boleo udarac u ponos, nego veliki strah kojeg je osećao zbog svoje žene i sina. "Zaista sam izgubljen," rekao je sebi. "Ne znam gde je istok, a gde zapad. Moraću se odlučiti za jedan smer i ići ravno, hodam u krug. Zato ću krenuti u ovom smeru."

Odabravši nasumice smer, počeo je hodati, obraćajući pažnju na nekoliko stabala koje je mogao videti, pokušavajući hodati ravnom linijom od stabla do stabla. Dok je hodao, činilo mu se da čuje glas kako

šapuće: *"Gospod je naše utočište i snaga, pomoć u vreme nevolje."* [30]

Bill je pomislio: "Sad sam poludio. Čujem glasove." Nastavio je hodati, usredsređujući se što je više mogao na svoju misiju. Ponovo je čuo isto, malo glasnije nego pre. *"Gospod je naše utočište i snaga, pomoć u vreme nevolje."* Bill je nastavio hodati. Vukao je svoju pušku, osećao se jako umoran. Uporni glas je postajao glasniji: *"Gospod je naše utočište i snaga..."*

Bill je zastao i glasno rekao: "Gospode Isuse, ja sam se izgubio. Nemam kompas niti oznake, ali još uvek imam Tebe. Gospode, ja nisam dostojan živeti, ali molim Te nemoj dopustiti da moja žena i sin umru."

Zatim je ponovo čuo isti glas. Nije to bila njegova mašta, čuo ga je jasno svojim ušima: *"Gospod je naše utočište i snaga, pomoć u vreme nevolje."*

Naslonio je pušku na stablo. Bill je skinuo svoj šešir, spustio ga na sneg i kleknuo na njega. Gledajući prema gore, pomolio se: "Nebeski Oče, mislio sam da znam sve o šumama, ali sam pogrešio. Znam da idem pogrešno, ali ne znam kuda se okrenuti. Bio sam takav hvalisavac. Zaslužio sam izgubiti se. Trebao sam ostati tamo danima i jesti dikobraze da preživim. Ali, Gospode, moja jadna žena je nevina. Ona i moj sin će noćas umreti ako ne dođem tamo. Oče, skoro je pao mrak, a ja sam se izgubio – potpuno izgubio. Molim Te, pomozi mi. Budi moj kompas i moj vodič."

Ustajući, otresao je sneg sa svoje kape i zatim rekao: "Gospode, verujem da je glas koji mi je šaptao bio Tvoj glas. Verujem da je ovde negde anđeo Božiji koji me prati

[30] Psalam 46:1

kroz ovu šumu. Gospode, molio sam Te za vodstvo. To je sve što mogu učiniti. Sada ću krenuti ovim putem."

Počeo je ići u istom smeru kao i pre. Odjednom je osetio ruku na ramenu kako ga povlači kao da ga pokušava zaustaviti. Prestrašen, Bill je okrenuo glavu kako bi pogledao i video ko je to. Čudno, nije bilo nikoga. Ali dok je gledao, magla se na trenutak razmakla i nakratko je iza sebe video Hurricane planinu. To je bio put k sigurnosti. A on je išao u potpuno suprotnom smeru! Imao je samo toliko vremena da se okrene i usmeri prema planini pre nego se magla opet spustila.

Podižući svoje ruke, Bill je povikao: "O, veliki Jahve Bože, toliko si mi blizu da si stavio Svoju ruku na moje rame. Zaista si mi pomoć u vreme nevolje."

Bill se penjao kroz magloviti sumrak što je više mogao ravno u smeru planine Hurricane, pazeći svaki trenutak da ne skrene. Na šumu se spustila noć. Bill je hodao s jednom rukom u vazduhu, tražeći tačno iznad svoje glave telefonsku žicu koja je išla od stabla do stabla osam kilometara uz planinu. Ako promaši te žice, on, njegova žena i sin će umreti.

Sledeća tri sata je držao smer. Ponekad se morao penjati preko malih litica. Snežni vetar je prešao u mećavu. Vetar je zavijao, kidajući granje drveća. Bill je nosio pušku u jednoj ruci, a drugu je ruku držao iznad glave dok mu ruka nije postala teška poput cevi sačmarice. Tada bi zamenio ruke, uvek pazeći da se vrati nekoliko koraka nazad pre nego nastavi, kako bi bio sigran da nije promašio telefonski kabel tokom zamene ruku. Nekada bi rukom zapeo na nekakav objekt i povikao: "Evo ga!" Ali bi samo uhvatio granu drveta. Na kraju je jedva držao podignutom bilo koju ruku. Ali jednu je morao držati. O tome zavise tri života.

Do tad je noć postala toliko mračna da je jedva video mećavu pred svojim licem. Postao je malodušan. Šta ako je pošao udolinom gde su se žice protezale od stabla do stabla iznad onoga što je mogao dotaknuti ispruženom rukom? Ako se to dogodilo, onda im je suđeno.

Ruka mu je udarila u nešto elastično. Spustio je ruku i prstima uhvatio tanku žicu. Pronašao ju je! Bio je spašen! Svi troje su spašeni!

Bill je bacio svoju pušku, skinuo šešir i zahvalio: "O, Bože, kakav je osećaj biti nađen nakon što se izgubiš. Kako da Ti ikad zahvalim? Dole na kraju ove žice je sve u životu što držim dragim – moja žena i moj sin. Ova telefonska žica će me voditi s planine. Neću pustiti ovu žicu za ništa na svetu. Ali zaista, Gospode Isuse, Ti si moj vođa. Ja se nameravam držati Tebe ostatak mog života, jer znam da je na kraju toplina, i sigurnost i počinak."

Poglavlje 27
Smrtonosni bik
1945.

RAZARAJUĆI rat u Europi se približavao svome kraju jer su Savezničke snage stisnule nemačku vojsku s dve strane. U januaru 1945. ruska se vojska, vođena generalom Zhukovim, probila do reke Odre samo 65 kilometara od Berlina. Ubrzo nakon toga, ruske su oklopne divizije zapele zbog močvarnog prolećnog blata i čvrstog nemačkog otpora. Istovremeno su zapadni Saveznici dobro napredovali kroz Francusku i Belgiju, a Amerikanci su se probili najdublje u teritoriju koju su držali Nemci. Početkom marta je treća pešadijska divizija generala Pattona došla do reke Rajne kod Koblenza. Nekoliko dana nakon toga je prva pešadijska divizija generala Hodgea došla do mosta nizvodno kod Remagena. Američki su generali želeli nastaviti dalje kako bi stigli u Berlin pre Rusa, ali im je bilo naređeno da sačekaju da se priključi britanska 25. divizija generala Montgomeryja.

Do 25. aprila, Rusi su ne samo opkolili Berlin, nego su se takođe sreli s američkim snagama na reci Elbi 70 kilometara zapadno. U isto je vreme srušena nemačka

odbrana u Italiji, omogućavajući zapadnim Saveznicima da brzo prođu prema severu kroz italijansku čizmu. 28. aprila je uhvaćen italijanski diktator Benito Mussolini i pogubljen od svog vlastitog naroda kada je pokušavao pobeći pred Saveznicima koji su se približavali. Tada je propao fašizam kao svetska politička sila, a nacizam je bio na svom kraju. S druge je strane, komunizam rušio, širio se i proždirao sve na šta je naišao. Dok su se komunisti i nacisti borili na ulicama Berlina, Hitler je postavio jednog od svojih pomoćnika, Karla Donitza, za poglavara nemačke države. 30. aprila je Adolf Hitler tiho nestao s lica zemlje. Donitz je bez oklevanja počeo postupak jednostrane predaje, koja je službeno završena 8. maja 1945. Završio se rat u Europi.

SUOČEN s trenutnim svetskim događajima, William Branham je mogao samo gledati i diviti se, jer je to značilo da su se tri od sedam vizija koje je video u nizu onog junskog jutra 1933. doslovno ispunile – Mussolini je umro u sramoti, Hitler je došao do tajanstvenog kraja, a komunizam je postajao sve jači kao dominantna politička sila. Nema sumnje da će se ispuniti i preostale četiri vizije u vreme kada to Bog odredi. To je Billu dalo razlog biti optimističan za svoju ličnu budućnost. Zasigurno Gospod ima specifičan cilj u njegovom životu, jer zašto bi ga inače Svemogući obdario takvim neuobičajnim darom?

Bill je trebao sve što je mogao naći kako bi mala vatra njegovog optimizma nastavila goreti, jer u prirodnom smislu, nije video nikakav način da se izvuče iz svog siromaštva kako bi postigao išta veliko za kraljevstvo Božije. Još uvek je radio na svoja tri posla, a dva mu nisu bila plaćena. Iako se činilo da mu uvek nedostaje novca, nikad nije pomišljao uzeti nikakav novac za svoju službu

pastora. Za to je imao nekoliko razloga. Prvi, čitanjem Biblije i posmatranjem propovednika koji su ga okruživali, rano u svojoj službi je shvatio da ljubav za novcem može biti jedna od najsmrtonosnijih zamki s kojom se propovednik može suočiti, a Bill ju je odlučio izbeći. Drugo, iako su neki članovi njegove zajednice zarađivali i po $3.00 na sat, većina ih je bila siromašna kao i on ili siromašniji od njega, a Bill se nije mogao naterati pitati te siromašne ljude da žrtvuju više od onog što su do tada žrtvovali. Propovedao je biblijski princip desetka i svaki je član stavljao deset posto svoje zarade u kutiju koja se nalazila u pozadini crkve posebno za tu svrhu. Ali Bill nije koristio ni peni tog novca za sebe. Sve je to išlo za rate kredita, pri čemu je ostalo jedva dovoljno za održavanje zgrade. Budući da je bio snažan i mogao raditi, mislio je: "Zašto ne raditi?"

Jednog dana kad je dobio platu, Bill i Meda su planirali kako rasporediti njegovu nedeljnu zaradu od $28.00 iz javne službe Indiane. Najpre je dolazio desetak. Zatim je Meda izdvojila račune koji se zaista moraju platiti. Bez obzira kako su delili preostalih $25.20, jednostavno nisu mogli pokriti svoje neodložne obaveze. Nedostajalo im je oko $10.00. Bill je podigao poštu i rekao: "Draga, ovo ne možemo ni početi plaćati."

"Ali moramo ga platiti," rekla je. "O, Bill, šta ćemo uraditi?"

Bill je imao ideju. "Znaš šta, danas ću u crkvi uzeti dobrovoljne priloge."

Medino je početno iznenađenje prešlo u zadirkivanje. "Uživaću te gledati kako pokušavaš."

Bill je te večeri, nakon službe pesama i pre nego je počeo propovedati, rekao: "U redu, prijatelji. Večeras… Mrzim vas ovo pitati…" Meda ga je smešno pogledala, znajući kako se neugodno oseća. Bill je pokušao ne gledati

u nju dok je zamuckivao u potrazi za rečima. "Ovo nisam uradio nikad pre… teško je vreme, znate, i… ne mogu nikako spojiti kraj s krajem… ako imate kovanicu od 5 ili 10 centi koju želite ubaciti u moj šešir dok bude prolazio… Brate Wiseheart, hoćeš li doći i uzeti moj šešir."

Došao je đakon Wiseheart, izgledajući zbunjeno kao i svi drugi – ne zato što nije voleo svog pastora, voleo ga je. Svi su ga voleli i zaista su bili voljni pomoći Billu na bilo koji način su mogli. Bili su iznenađeni jer se ovo još nije dogodilo u poslednjih 12 godina.

Brat Wiseheart je prosledio šešir u prvi red. Bill je gledao kako gospođa Weber poseže u džep u svoju kariranu maramicu i izvlači mali novčanik. Kad je izvukla kovanicu od 5 centi, Billovo se srce slomilo kako štap za pecanje pod teškim teretom. Znao je da su to teška vremena gotovo svakome, ne samo njemu. Nije to mogao učiniti. "Čekaj trenutak, sestro Weber. Ne trebaš ubaciti tu kovanicu. Nisam to mislio zapravo. Samo sam se šalio da vidim šta ćete uraditi."

Stari je đakon Wiseheart bio zbunjen više nego ikad u životu. Pitao je: "Brate Branham, šta da radim?"

"Samo vrati moj šešir, brate Wiseheart. Nastavljam sa službom."

Meda je pokrila usta rukom i tresla glavom. Bill je mogao videti po njenim očima da se smeje.

Tu je nedelju u poseti u Jeffersonvilleu bio John Ryan, stari Billov prijatelj sa severa. Ovaj se hrabri stari čovek dovezao istrošenim biciklom skroz iz Michigana, udaljenog nekih 400 kilometara. Ali mu je bicikl tokom putovanja zadavao mnogo problema, pa ga je odlučio ostaviti i stopirati nazad do kuće. Karakterističnom darežljivošću, John Ryan je dao Billu bicikl, a on ga je odmah popravio i ulepšao kanticom boje od 10 centi. Billu

nije trebao bicikl, ali je mislio da će ga moći prodati kako bi zaradio nešto dodatnog novca kojeg je trebao.

Billov se drugi neplaćeni posao, onaj šumara na području za sportski lov države Indiane, jako dobro poklapao s njegovim poslom u javnoj službi tako da mu se to zaista retko činilo dodatnim naporom. To je bila sreća, jer je njegov posao popravljanja žica bio prenaporan za dva posla. Jedan od njegovih glavnih poslova u javnoj službi Indiane bio je nadziranje visokonaponskih vodova koji su se prostirali stotinama kilometara kroz zarasle šume Indiane. Uglavnom u blizini nije bilo puta, pa je Bill često šetao, pešačeći 50 kilometara na dan, šest dana nedeljno – i sve to za samo 60 centi na sat. Međutim, osim novca postojale su druge prednosti. Zbog posla je išao izvan grada i u divljinu koju je voleo. Povremeno bi, budući da je bio šumar na području za sportski lov, preobratio lovokradicu i zaštitio lokalnu divljač. Takođe bi uvek stao i popričao s farmerima koji su radili na svom polju. Gotovo bi uvek došli na temu Boga i Bill bi im imao priliku izložiti ljubav Isusa Hrista. Ponekad bi se farmer smekšao i dao svoje srce Isusu. Bill bi ga odmah odveo do najbližeg potoka i krstio ga u Ime Gospoda Isusa. Rastali bi se mokre odeće, obojica se veseleći i vraćajući se svojim poslovima.

Jednog je popodneva Bill bio blizu Henryvillea u Indiani, puštajući u potok neku ribu za odsek ribarstva i sportskog lova. Bio je blizu farme svog prijatelja za kojeg je slučajno saznao da je bolestan, pa je Bill pomislio da bi bilo lepo navratiti i pomoliti se za tog čoveka. Budući da je farma bila samo iza nekoliko ograda, Bill se bez problema odvezao putem. Otkopčao je futrolu s pištoljem, bacio pištolj na prednje sedište svog kamiona, zatvorio vrata i popeo se preko prve ograde, zaboravljajući da je na

svakom uglu pašnjaka bio znak: "PAŽNJA! ČUVAJ SE BIKA."

Bill je, dok je šetao po travnatom pašnjaku, pevušio hrišćansku pesmu. Nasred pašnjaka je bila mala površina s kržljavim hrastovima – krhkim stablima prosečno visokim oko tri metra. Bill im se približavao, kad je odjednom pred njega stao veliki bik i zabrektao. Do tog je trenutka mirno ležao u hladu kvrgavih hrastovih grana i do tada ga nije video. Bill je odmah shvatio koliko je opasan, jer je ovaj Guernsey bik bio nadaleko poznat. Bio je pasmine koja je osvajala nagrade s farme Burk blizu Jeffersonvillea, ali je uvek bio strašno agresivan i na kraju je probo na smrt svog čuvara, prisiljavajući svog vlasnika da ga se reši. Budući da je to bio bik koji je osvajao nagrade, Burk ga je prodao ovom čoveku u Henryvilleu, nadajući se da u usamljenom području neće imati prilike praviti probleme.

Sve je to Bill znao, ali je jednostavno smetnuo s uma. Sad je očajnički odmeravao svoje šanse. Kržljavi su hrastovi bili preslabi i u pogrešnom smeru. Ograde su bile predaleko. Ostavio je pištolj. Možda je mogao ubiti životinju i kasnije farmeru nadoknaditi štetu.

Smrtonosni bik je spustio svoju glavu, zabrektao i nogom strugao po zemlji. Njegovi su dugački rogovi izgledali kao smrtonosno oružje. Bill je posegnuo za svojim pištoljem. Nije ga bilo. Setio se, ostavio je futrolu s pištoljem na sedištu u kamionu!

"Dobro, Gospode, ako je vreme da umrem, želim se s time suočiti kao muškarac." Ispravio je ramena i hladnokrvno pogledao svog neprijatelja. U tom se trenutku u njemu dogodilo nešto neverovatno. Nestao je strah, a zamenila ga je ljubav ponikla iz saosećanja i razumevanja drugačija od bilo čega što je do tada doživeo. Pomislio je: "Taj je jadan bik ležao tamo na polju, a ja sam naišao i uznemirio ga. On ne zna nego se braniti."

Bik je zabrektao glasnije i brže, stružući kopitom po zemlji, bacajući iza sebe zemlju, kao što to bikovi rade pre napada. Bill je glasno rekao: "Biku, žao mi je što sam te uznemirio. Ne želim da me ubiješ. Ja sam Božiji sluga i krenuo sam se moliti za bolesnog čoveka. Zaboravio sam na znakove."

Bik se zaletio u napad, pognuo glavu, sa svojim zakrivljenim rogovima smrtonosno uperenim u metu. Začudo, Bill zaista nije osećao strah, samo ljubav. Rekao je: "U Ime Gospoda Isusa, idi i legni pod ona stabla."

Bik je nastavio trčati svom snagom i žestinom. Kad je bio udaljen samo tri metra, ispružio je svoje prednje noge i zaustavio se u oblaku prašine. Na licu mu se pojavio neobičan izraz dok je okretao glavu u desno i zatim u levo. Životinja se okrenula i pokazala Billu rep. Polako je odšetala do kržljavih hrastova, legla i gledala kako Bill prelazi ostatak pašnjaka.

Ostatak tog dana, i mnoge druge dane, Bill se čudio tome što se dogodilo između njega i bika na pašnjaku. Suočen s gotovo sigurnom smrću, nekako je nadišao svoju zabrinutost kako bi osetio bilo tuđeg života. Nekako je razumeo bikovu uznemirenost i sažalio se nad životinjom. Kao pastor, često se zalagao za druge, noseći i pomažući u čemu god je mogao. Na nekoliko minuta svog života je nestao strah i osetio savršenu ljubav.

NEGDE U TO VREME Bill je saznao da njegova komšinica, gospođa Reed, koja je živela na kraju njegovog kvarta, umire od tuberkuloze. Odvedena je u bolnicu u Luisvilleu kako bi sačuvali njeno četvoro male dece od vrlo zarazne bolesti. Budući da je tuberkoloza demon koji je ubio Hope, Bill je na srcu imao veliku brigu za gospođu Reed. Jednostavno je nije mogao maknuti iz misli, tako

mlada majka, toliko pati i mora ostaviti tu malu decu u potrebi.

Jeden se večeri Bill dovezao do bolnice i pomolio se za nju. Dva dana kasnije, dok je Bill sedeo na verandi, Gospod mu je pokazao viziju gospođe Reed kao sede starice koja se rukuje sa svojom odraslom decom. Bill se vratio u bolnicu i rekao joj: "Tako kaže Gospod: 'Ti ćeš poživeti!'"

Gospođa Reed je povikala: "O, hvala Bogu!"

Bill ju je pitao: "Hoćeš li ustati i krstiti se u Ime Gospoda Isusa Hrista, pozivajući Ga da opere tvoje grehe?"

Rekla je: "Učiniću sve što Bog zatraži od mene da učinim."

Par dana kasnije Bill je bio na pločniku ispred svoje kuće pripremajući se odvesti svoj novo dobijen bicikl u radnju. Taman je prebacio nogu preko središnje šipke i trebao krenuti kad ga je pozvao prvi komšija. "Ej, sačekaj, propovedniku. Gde ideš?"

"Dobro jutro, gospodine Andrews. Idem do radnje. Treba li ti nešto doneti?"

"Ne. Želim te nešto pitati." Glas mu je poprimio kritikujući ton. "Zar te nije sram?"

"Na šta misliš?"

"Reći toj jadnoj majci na samrti da će poživeti i dati njenoj porodici lažnu nadu."

Sad je Bill shvatio o čemu se radi. Gospodin Andrews je većinu vremena bio ljubazan komšija, ali uvek je bio grub prema Billovoj veri u Boga. Gospodin Andrews je radio s gospodinom Reedom u državnoj železničkoj stanici i verojatno je od njega čuo za viziju. "Dobro, gospodine Andrews, ona živeti," insistirao je Bill.

"Svake godine hiljade ljudi umre o tuberkuloze. Zbog čega ti misliš da će gospođa Reed poživeti?"

Bill je dao jedino objašnjenje koje je imao. "Jer je Isus tako rekao. Pokazao mi je viziju toga."

Gospodin Andrews se zgrozio. "Da sam na tvom mestu, bilo bi me sramota ići okolo i tako zavoditi ljude. Znam da sam bio grub prema tebi, ali…"

"U redu je, gospodine Andrews. Ti imaš svoj stav, a ja svoj." Bill se popeo na svoj bicikl i odvezao se.

U međuvremenu se stanje gospođe Reed izuzetno popravilo da su doktori želeli ponovo rendgenski slikati njena pluća. Na njihovo iznenađenje, nisu mogli naći ni tračak bolesti u njenom telu. Više nije bilo razloga da je zadrže u bolnici. Vrlo radosna i kličući, vratila se kući svojoj porodici.

Dva dana posle je Meda rekla: "Billy, saznala sam danas da je gospođa Andrews jako bolesna. Trebao bi otići i posetiti je."

"U redu, otići ću, ali moraću pažljivo s njenim mužem. On nema dobro mišljenje o meni."

Bill je otišao do komšijskih vrata i pokucao. Vrata je otvorio gospodin Andrews. "Pozdrav, gospodine Andrews. Čuo sam da ti je žena bolesna. Mogu li uraditi nešto za tebe?"

"Gledaj," odbrusio je njegov komšija, "imamo dobrog doktora i ne trebamo nikakvu pomoć od tebe. Ima samo upalu slepog creva. Odstranićemo ga i time će je to proći. Ne treba nam nikakva molitva."

"Gospodine Andrews, nisam pitao mogu li se pomoliti za tvoju ženu. Samo sam hteo ponuditi pomoć. Mogu vam doneti večeru ili otići u radnju ili nešto drugo čime bih mogao pomoći."

"Hvala, ali ne hvala," drsko je rekao gospodin Andrews. "Sve je pod kontrolom."

"Nadam se da jeste," rekao je Bill. "Ako mogu biti od pomoći, samo mi recite."

Komšija je progunđao i zalupio vratima.

Sledećeg jutra je Bill kao i obično otišao na posao, obilazeći visokonaponske vodove za javnu službu. Izašao je iz svog kamiona, zakopčao pojas s šumarskim pištoljem i počeo hodati putem. Nije odmaknuo daleko kada se osećao snažno potaknut da se vrati kući. Sa sivog neba je rominjala kišica, ali ne toliko da bi ga zaustavila u poslu, pa je prešao preko osećaja i nastavio hodati. Osećaj se ponovo vratio, mnogo izražajniji nego pre. Bill se vratio u kamion i radiom javio svom nadređenom da danas neće raditi. Zatim se odvezao kući.

Medu je iznenadilo kad je videla da joj muž dolazi na vrata sredinom jutra. "Zašto si se vratio?"

"Ne znam tačno. Gospod mi je rekao da se vratim, pa sam se vratio."

Stavio je svoj pištolj na kuhinjski sto, rastavio ga, i počeo uljiti i glancati njegove delove. Kroz prozor je video kako oko kuće ide gospodin Andrews. Za nekoliko trenutaka je neko pokucao na njegova vrata i gospodin Andrews je pozvao: "Gospođo Branham, je li tu propovednik?"

Meda, koja je radila u uglu kuhinje, obrisala je svoje ruke o pregaču i rekla: "Jeste. Uđite, gospodine Andrews."

Kroz vrata kuhinje je ušao njihov komšija izgledajući umoran kao pas. Oči su mu bile natekle i crvene, curio mu je nos, a na glavi mu se nakrivio zgužvani šešir. "Pozdrav, propovedniče," rekao je pokajnički.

"Pozdrav, gospodine Andrews. Sedite."

Gospodin Andrews je seo do Billa. Svaka crta njegova lica je pokazivala emocionalno previranje. "Jesi li čuo za gospođu Andrews?"

"Ne. U čemu je problem?"

"Pa, propovedniče," glas mu je zadrhtao, "ona će umreti."

"Žao mi je što to čujem, gospodine Andrews. Iako znam da imate dobrog doktora."

"Da," rekao je, duvajući nos, "ali to na kraju nije bila upala slepog creva. Ispostavio se da je to ugrušak krvi i treba još samo nekoliko sati da dođe od njenog srca. Sada smo u bolnicu doveli specijalistu iz Louisvillea. On je rekao da će umreti kada ugrušak krvi dođe do njenog srca."

"O, to je jako loše," rekao je Bill. "Žao mi je što to čujem. Ali sretan sam što u ovom slučaju imate dobrog doktora."

Gospodin Andrews je zamucao i mučio se izvući sledeće reči. "Pa… o… ona je jako loše, znaš, i… o… Mislio sam ako… a… smatraš li da joj možeš pomoći?"

"Ja?" Bill je stavio ruku na svoja prsa. "Ja nisam doktor. Kako bih mogao znati šta uraditi?"

"Pa… o… znaš… Mislio sam da joj možda možeš malo pomoći, kao što si pomogao ženi dole na uglu, gospođi Reed."

"To nisam bio ja," objasnio je Bill. "Gospod Isus je pomogao gospođi Reed. Mislio sam da ti ne veruješ u Njega."

Gospodin Andrews je slegnuo ramenima. "Znaš, jedna od mojih tetki je bila hrišćanka, a živela je na brežuljcima. Jednom je obećala Bogu da će dati $5.00 kružnom propovedniku na kraju godine. Prala je drugim ljudima odeću pokušavajući uštedeti novac, ali kako se

približavao kraj godine, jednostavno nije imala taj novac. Dan pre nego je došao propovednik kupila je novi sapun za 5 centi. Stajala je nad kablom za pranje, plačući što ne može održati svoje obećanje. Obrisala je suze pregačom, a zatim je gurnula ruke u vodu i trljala sapunom po daski za pranje da bi napravila penu. Sapun je čudno zveketao. Kad je bolje pogledala, u tom je sapunu našla zlatnu kovanicu od $5.00. Tako je na kraju mogla održati svoje obećanje Bogu."

"Kako je to zlato dospelo tamo?" pitao je Bili, iako je mislio da zna odgovor.

Gospodin Andrews je klimnuo glavom. "Ne znam. I sam sam se često pitao."

"Reći ću ti kako. To je napravio uskrsli Isus. Žena je dala obećanje u dobroj veri iz čistog srca. Mislila je da će ga moći ispuniti. A Bog joj je jednostavno omogućio da održi svoje obećanje."

Gospodin Andrews je klimnuo glavo."Puno sam o tome razmišljao. To me je čak navelo da se pitam postoji li Bog."

"Gospodine Andrews, Bog postoji."

Čovek je pognuo glavu. "Misliš li da On može pomoći mojoj ženi?"

"Zasigurno. Znam da može."

"Hoćeš li se pomoliti za nju?" zamolio je gospodin Andrews.

"Prvo kao prvo. Ti trebaš ispraviti svoje srce. A da klekneš ovde sa mnom i zajedno ćemo se pomoliti."

"Pa, ja – ja gotovo ne znam šta reći."

"Ja ću ti pomoći."

Tako su odmaknuli svoje stolice od stola i kleknuli oslanjajući se laktovima na stolice. Bill ga je poučio: "Iz

dubine svog srca reci: 'Bože, budi milostiv meni, grešniku.'"

Nastavili su se moliti dok ovaj tvrdi nevernik nije u suzama došao do vere u Isusa Hrista. Zatim je gospodin Andrews obrisao svoje oči i pitao: "Dobro, propovedniče, hoćeš li sada otići do bolnice?"

"Hoću, otići ću."

Meda je išla s njim. Dok su stigli u bolničku sobu, gospođa Andrews je bila toliko loše da joj oči izgubile boju. Lice joj je toliko nateklo da više gotovo nije ličila na ženu koja je mnogo godina bila njihova prva komšinica. Kada ju je videla, Meda je zaplakala. Bill je kleknuo uz krevet i pomolio se: "Dragi Bože, molim Te pomozi gospođi Andrews. Svi smo mi bespomoćni. Doktori su uradili sve što mogu, a ona i dalje umire. Isuse, mi znamo da si Ti uskrsnuo iz mrtvih i da si živ među nama i možeš učiniti sve. Molimo Te da budeš milostiv ovoj jadnoj ženi i da joj daš da živi."

Bill je stajao tamo neko vreme, držeći natečenu ruku gospođe Andrews.

Meda je pitala: "Vidiš li nešto?"

"Ne, draga, ne vidim."

Izašli su iz sobe i prošetali hodnikom do porodilišta pogledati novorođene bebe kroz prozor. Zatim su se vratili do sobe gospođe Andrews. Čim je Bill prekoračio prag, video je gospođu Andrews u svojoj kuhinji kako vadi pitu od jabuka iz štednjaka. Zatim je Bill video sebe kako sedi na verandi pred svojom kućom. Gospođa Andrews je došla iza ugla kuće i dala mu celu pitu. Nakon što je razrezao pitu na komade, Bill je uzeo komad i pojeo ga. Zatim je, onoliko brzo za koliko je otišao, bio nazad u bolničkoj sobi. Okrenuo se Medi i rekao: "Draga, biće u redu. Ne brini se, Bog je čuo naše molitve."

Taj je komentar načula medicinska sestra. Pitala je: "Gospodine Branham, na šta misliš?"

Bill joj je objasnio: "Gospođa Andrews će mi ispeći pitu u roku od tri dana od sad. Ako to nije tako, ostaviću službu."

Vraćajući se kući gospodina Andrewsa, Bill mu je rekao: "Tako kaže Gospod: 'Tvoja će žena biti u redu.' Ne brini se, gospodine Andrews."

"Kako možeš biti siguran?"

"Bog je rekao istom vizijom kojom je rekao gospođi Reed da će poživeti, a ona je kući i oseća se dobro." Ali Bill nije spomenuo deo o piti od jabuka.

Bill i Meda su otišli kući. Dva sata posle gospodin Andrews je ponovo pokucao na Billova vrata. "Propovedniče, doktor kaže da ona umire upravo sada. Diše mrtvačkim ropcom."

"Ali Gospod Isus je rekao da će živeti," odgovorio je Bill pokušavajući ga ponovo uveriti. "Zar ne veruješ šta sam ti rekao?"

"Pa, propovedniče, želim, ali doktori kažu da ne može poživeti još sat vremena."

"To što doktori kažu ne menja baš ništa. Kada Bog nešto kaže, to se mora dogoditi."

Nervozan i nimalo uveren, gospodin Andrews je otišao prema bolnici. Meda, sećajući se kako je loše izgledala gospođa Andrews, je pitala svog muža: "Bill, šta stvarno misliš?"

"Pa, ne brini se za to. Bog je to rekao i time je to rešeno. Ta će mi žena ispeći pitu od jabuka u roku tri dana od sada, a ja ću sedeti napolju na verandi kada budem jeo prvi komad. Ako se to ne dogodi, onda mi ne govori Bog."

U toku sat vremena se vratio gospodin Andrews, sav uzbuđen, vičući: "Propovedniče, znaš li šta se dogodilo?"

Bill se taman vratio sastaviti svoj pištolj. Zavrteo je bubanj, zakočio ga i gurnuo pištolj u futrolu. "Šta se dogodilo, gospodine Andrews?"

"Sva je voda izašla iz nje. Ustala je iz kreveta i rekla: 'Gladna sam na smrt.' Kada joj je jedna od medicinskih sestra donela kokošiju supu, rekla je: "Ne želim kokošiju supu, želim hrenovke i kiseli kupus.' Propovedniče, rekli su da ću je moći odvesti kući za nekoliko dana!"

Tri dana nakon toga, dok je Bill sedeo na verandi, gospođa Andrews je došla iza ugla kuće, s pitom u ruci. Bill je podigao svoje noge i uživao u najlepšoj piti od jabuka koju je ikad jeo.

Sledećeg je dana Bill prodao svoj renovirani bicikl za $10.00 što je bilo taman dovoljno novca da podmiri svoje kreditne obveze za taj mesec. Znao je da se Gospod pobrinuo za njega.

Poglavlje 28
Anđeo i pećina
1946.

MNOGO JE SATI William Branham nervozno šetao tamo amo po čekaonici u bolnici. U obližnjem porodilištu je Meda, njegova žena, rađala njihovo prvo dete. Nije to bio jednostavan porod. Na kraju su doktori izvadili dete carskim rezom. Bilo je to 21. marta, 1946. godine, pet dana pre Medinog 27. rođendana.

Kasnije tokom tog dana je doktor savetovao Billu da nema više dece. Po njegovom profesionalnom mišljenju, Medino telo ne bi izdržalo stres rađanja po drugi put. Bill je mirno prihvatio njegov savet. Imao je skoro 37 godina. Pre samo nekoliko godina je mislio da će mu njegov sin, Billy Paul, biti jedina porodica koju će imati. A sada se brinuo ne samo za svoju suprugu, nego je takođe u kolevci ljuljao bebu, devojčicu. Ako je Bog odlučio da će njegova porodica biti tolika, ne može se žaliti.

Meda i Bill su svojoj novorođenoj kćeri dali ime Rebeka. Iako je zbog nje njihova kuća s dve prostorije bila još tešnja, Rebeka se za to iskupila osvežavajući Billove

dane koji su inače bili preopterećeni beznadnošću i sumnjom u sebe.

Billovo je očajanje imalo duboke korene. Od kad je odbacio priliku propovedati među pentakostalnim crkvama pre gotovo deset godina, Bill je retko bio zadovoljan svojim odnosom s Bogom. Koliko god se Bill molio, i proučavao, i propovedao i svedočio tokom godina, činilo se kako to nikuda ne ide. Zasigurno, bilo je nekoliko vizija i mnogo isceljenja, od kojih su neka bila izuzetna. Ali, začudo, ti su događaji Billa činili još više, a ne manje, zabrinutim i zbunjenim, jer su ih odlučno kritikovali gotovo svi propovednici u tom području. Oštri pastori su osudili Billa kao zavodnika opsednutog đavolom i bezobzirnog varalicu, ljubazniji su ga etiketirali kao zavedenog čoveka s dobrim namerama. Ali svi su se ti propovednici složili da vizije koje je Bill imao i čudesa koja su sledila dolaze od demonskih sila. Bog jednostavno više ne čini takve stvari.

Još kad je Bill postao hrišćaninom, bio je zbunjen osuđujućim stavom takvih propovednika. Na kraju krajeva, ne samo da su se vizije koje je on imao o budućnost uvek pokazale tačnima, nego su uopšteno bile dobrotvorne, često pokazujući način čudotvornog isceljenja nečijeg života. Kako može nešto što daje tako dobre rezultate biti inspirisano od kneza zla? Ali su godine neprekidne kritike njegovih kolega na kraju kolebale Billovo razmišljanje u drugom smeru. Ako se toliko upućenih ljudi, njegovih saradnika u Hristovom Evanđelju, slaže da su vizije demonski nadahnute, onda valjda vizije dolaze iz pogrešnog izvora. To je neizmerno mučilo Billovu dušu. Budući da je voleo Isusa Hrista svim svojim srcem, pomisao da đavo ima nekakvu neuobičajenu, neobjašnjivu vlast nad njegovim životom činila je Billa vrlo nesretnim. Dugo se vremena molio da

bude oslobođen tih vrlo neuobičajenih događaja, moleći: "Molim Te Bože, otkloni ovo od mene. Ne želim ih više videti, nikad više. Nebeski Oče, ja sam sada hrišćanin. Ja ne pripadam sotoni, ja pripadam Tebi. Molim Te nemoj dopustiti da mi se ikada više dogode te neobične stvari. Nemoj mi dopustiti da nastavim biti kakav sam sada. Želim biti kao drugi hrišćanski propovednici, jednostavno proučavati Reč kako sam to naučen raditi."

Njegove gore navedene molitve nisu bile uslišene. Ubrzo nakon rođenja njegove kćeri Rebeke, imao je još jednu viziju u kojoj je hodao putem u smeru severoistoka. Duh Božiji ga je smesta okrenuo i usmerio ga prema zapadu. Bill je video veliku ravnicu, a onda je video kako se iz prerije diže planina, i to planina s visokim crkvenim tornjem na svom vrhu.

Iza, s Billove desne strane, stajao je anđeo, izvan njegovog vidokruga. Anđeo je zapovedio: *"Idi zapadno prema planini."*

Bill je poslušao. Kako se približavao, video je vrata koja su se nalazila na dnu planine. Ušao je unutra i sreo predivnu ženu obučenu u venčanicu. Pažljivo izrađena haljina, koje je zasigurno nekad bila bela kao sneg, sada je bila zaprljana i umrljana. Žena je rekla: "Pozdrav. Ja sam gospođa Metodist. Jesi li ti brat Branham?"

"Jesam. Reci mi, zašto ti je haljina tako umrljana?"

"O, da," rekla je, podižući jedan dlan i odmahujući rukom pokazujući da joj nije stalo. "Bila sam *jako* zauzeta."

"To je tačno," složio se Bill. "Vi metodisti imate toliko organizacija i grupa u svojoj crkvi, nije vam ostalo puno vremena za Gospoda."

Gospođa Metodist je rekla: "Rečeno mi je da si mi poslan. Možda bih trebala probuditi svog muža." Požurila je niz tunel i nije se vratila.

Gledajući na svoju levu stranu, Bill je primetio malu gomilu hlebova s tvrdom korom okruženu jatom belih pilića. Kokodačući je perad okrenula svoje glave kako bi gledala gozbu, neke su malo kljucale po gomili, ali je većina hleba ostala nepojedena.

Anđeo ga je pitao: *"Poznaješ li ih?"* .

"Ne," odgovorio je Bill.

"To je tvoj šator i oni više ne žele jesti Hleb Života. Šaljem te zapadnije."

Nastavljajući dalje prema zapadu, Bill je ostavio planinu i došao u prostranu pustinju, gde je video veliku građevinu, nešto kao šator ili katedralu s kupolom. Bill je prošao kroz otvorene bočne strane i montirane povišene bine i na kraju se zaustavio pred glomaznom zavesom.

Anđeo je naredio: *"Povuci zavesu."*

Kad je Bill povukao konopac koji je visio, zavesa je lagano kliznula na jednu stranu, otkrivajući veliku gomilu Hleba Života.

Anđeo je rekao: *"Nahrani ljude ovim."*

Bill se okrenu gledati kako dolazi mnoštvo ljudi obučenih u belo trčeći iz svakog smera, skupljajući se ispod šatora, čineći veliko slušateljstvo. Tad je vizija završila.

Ta je vizija Billa proganjala više nego obično. U poslednje se vreme intenzivno molio da bude oslobođen tih neželjenih upadica, a ipak je došla jedna od njih. Zašto Bog dozvoljava sotoni da mu tako dosađuje? Da stvar bude gora, vizija je izgledala baš po Pismu, a pored svega toga ga je ostavila u pitanjima. Zašto na zapad? Zašto je planina Hleb Života bila toliko velika? Odakle su došli svi

oni ljudi? I konačno, kako je on mogao nahraniti sve te ljude Hlebom Života? Na kraju krajeva, on je siromašan, neobrazovan propovednik u malom gradu. Zašto je toliko puno ljudi došlo slušati njega kako propoveda Evanđelje? Međutim, do sada vizije nisu nikada pogrešile. To je verovatno bilo najzamršenije pitanje u Billovom umu: zašto bi mu đavao davao vizije koje su na kraju bile tačne? Zašto? Zašto? Zašto? Sve se to činilo jako zbunjujućim.

U podne, u utorak, 7. maja, Bill je parkirao svoj službeni kamion ispred svoje kuće na 922 Istočnoj osmoj ulici, preko puta ulice od Branhamovog šatora. Dok je izlazio, dovezao se Roger Gibbs, koji je bio član njegove crkve, i parkirao iza njega.

Roger je rekao: "Bill, hoćeš li sa mnom popodne otići do Madisona?"

"Oprosti, brate Roger, ali ne mogu. Popodne moram ići do Henryvillea u obilazak. Dođi malo u kuću. Žena je pripremila ručak."

"Ne, trebam ići. Vidimo se u crkvi sledeće nedelje."

"U redu. Vidimo se u nedelju."

Bill je zasukao rukave i oprao ruke pod spoljnom slavinom u dvorištu. Zatim je krenuo oko kuće, otkopčavajući pojas s pištoljem, dok je hodao, tako da ga može ostaviti na verandi, koju je natkrivao veliki javor. Bill je taman zakoračio pod njegove grane kad je iznad sebe čuo huku vetra. Podigao je pogled i šokirao se kada je video veliki vihor koji ide ravno po njega. Činilo se da kida vrh kuće i stabla, bacajući sve drvene pločice i lišće u njegova prsa. Bill je izgubio kontrolu i pao na leđa na verandu, gotovo padajući u nesvest.

Roger Gibbs je istrčao iz automobila i potrčao do svog pastora. "Brate Bill, šta se dogodilo?"

Bill je posmatrao oko sebe, ne shvatajući šta se dogodilo. Vihor je otišao. Dan je bio miran i topao. Pogledao je gore u grane javora, a zatim na krov svoje kuće. Iznenađujuće, bili su neoštećeni i celi. Tada je shvatio šta je to bilo. "U redu sam," rekao je zamišljeno. "Brate Roger, možeš ići. Biću dobro."

Meda je istrčala iz kuće s bokalom vode. "Bill, jesi li pao u nesvest?"

Mičući vodu, Bill je rekao: "Ne. Dobro sam."

Nakon što se Roger odvezao, Meda je insistirala na detaljima. "Šta se zaista dogodilo, Billy? Jesi li bolestan?"

"Ne, draga. To je ponovo ta ista stvar."

Pomogla mu je da se digne. "Dođi unutra. Ručak je gotov."

"Meda, ljubavi, umoran sam od ovoga." Glas mu je bio opterećen agonijom njegovih unutrašnjih sumnji i očajanja. "Ja znam u svom srcu da volim Isusa Hrista. Ne želim da đavo ima ikakve veze sa mnom. Molio sam i preklinjao Boga da ne dopusti da se to ponovo dogodi, a to i dalje dolazi. Ovako više ne mogu. Svi mi govore da sam opsednut đavolom, a ja pokušavam živeti hrišćanskim životom. Ja sam rob!"

"Billy, ne bi trebao slušati šta ti govore ti ljudi."

"Ali, draga, pogledaj druge propovednike. Njih ne muči nešto ovakvo."

Meda je u udubljenim očima svoga muža videla donošenje čvrste odluke i to ju je preplašilo. "Šta planiraš učiniti?"

"Želim nazvati svog šefa i reći mu da danas popodne neću raditi. Sutra možda hoću, a možda neću više nikad. Reci mu da ako se ne vratim do petka, neka stavi drugog čoveka na moje mesto. Meda, na banci imam ušteđenih $17.00. To ti je dosta za život za neko vreme."

"Billy, gde ideš? Šta ćeš uraditi?"

Idem gore do svoje pećine u Tunnel Millu raščistiti s Bogom. Ne znam kada ću se vratiti kući. Može biti za dva dana ili dve nedelje. Meda, neću se vratiti iz šume dok mi Bog ne obeća da će maknuti ovo od mene i da neće dopustiti da se to više ikad dogodi."

Dovezavši se do Tunnel Milla, Bill je parkirao svoj automobil na oštrom zavoju u udolini. Razmaknuo je stubove ograde od bodljikave žice, provukao se između njih i krenuo brzo prema svom skrovištu, moleći se većim delom puta. Kad je došao do svoje pećine, smestio se ispred u srušeno stablo i otvorio svoju Bibliju, čitajući i moleći se ostatak popodneva.

U Prvoj poslanici Korinćanima, jedan je deo 14. poglavlja privukao njegovu pažnju. Stihovi 32 i 33 kažu: *"Duhovi proroka podložni su prorocima. Jer Bog nije tvorac zbrke, nego mira…"* Upravo to je Bill želeo u svome srcu – mir. Još od kad je bio dečak, još od njegove prve vizije, bio je okovan zbunjenošću. To što je postao hrišćanin na neko je vreme ublažilo njegovu zbunjenost, ali je nije u potpunosti uklonilo. Gde je taj mir kojeg je Bog obećao? Šta je Bog mislio s *"duhovi proroka podložni su prorocima"*?

Nakon zalaska sunca preselio se u pećinu. Tamo je, šećući amo tamo u mračnom, uskom prolazu nastavio svoju očajničku potragu za odgovorom. "Oče, zašto puštaš da mi se događaju te neobične stvari? Ti znaš da Te ja volim. Ne želim biti opsednut đavolom. Ne želim da mi se događaju te stvari. Molim Te, Oče, nemoj pustiti da se više ikad dogode. Ne želim ići u pakao. Kakve koristi od mog propovedanja i intenzivnog pokušavanja, ako grešim. A ja ne samo da vodim samog sebe u pakao, takođe zavodim stotine drugih."

Sat za satom je iznosio Gospodu svoju duševnu bol. Intenzivno se molio, preklinjući i plačući dok mu oči nisu natekle i zabolelo ga grlo. Zatim je sedeo u mraku, razmišljajući o Svemogućem Bogu, usmeravajući svoje misli još dalje od meseca, i zvezda, i vremenskih dimenzija i večnosti, tražeći mesto gde bi se konačno mogao sresti sa svojim Stvoriteljem. Ubrzo je ponovo ustao i ponovo šetao, braneći na glas osećaje svog očajnog srca.

Negde kasno u noć je seo na policu koju je koristio kao krevet. San mu nije hteo na oči. "Bože, molim Te, oslobodi me. Ti poznaješ moje srce. Ti znaš da Te ja volim. Svi mi ti propovednici ustrajno govore da je duh koji se vrti oko mene đavo. Zašto puštaš da se ovako mučim u svom životu? Zašto me ne oslobodiš od toga? Bože, ostaću ovde dok ne umrem, ako me ne posetiš i ne oslobodiš me iz mog zatvora. Zašto me ne oslobodiš od toga da mogu biti kao svi drugi propovednici?

Ponovo je osetio taj neobičan pritisak, kao da je neka nevidljiva sila upravo ušla u mračnu pećinu. Naježio se i digla mu se kosa iza na vratu. Možda će mu Gospod dati odgovor. Tiho je seo u mraku crnom kao ugalj, čekajući da čuje Božiji glas. Dok je čekao, došla mu je nova misao: Šta ako su svi ti propovednici bili u krivu? Bill nikad pre nije razmatrao tu mogućnost. Ipak, šta ako jesu? Šta ako Bog, ne sotona, potiče te natprirodne događaje? Ali ako je to slučaj, kako onda mogu đavolom opsednuti ljudi poput gatara, astrologa i medija prepoznati dar u njegovom životu, a da o tome ti hrišćanski propovednici ne znaju ništa?

Čim je rečima formulisao ovo pitanje, došao mu je snažan odgovor. Kad je Isus rođen, samo su astronomi, koji su bili astrolozi, videli njegovu zvezdu na istoku i sledili je do Betlehema. Nije je video ni jedan sveti čovek

u Palestini. Da li bi to mogla biti ista zvezda koja se pojavila nad rekom Ohio 1933. godine kad je krstio ljude nakon skupova svog prvog probuđenja? Mogao se setiti da je dan bio vedar; voda kao staklo; nebo plavo, bez oblačka; iznad glave se vrtložila vatrena kugla; a glas je objavio: *"Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da prethodi prvom dolasku Isusa Hrista, tako si ti poslan s porukom da prethodiš Njegovom drugom dolasku."* Bill se setio kako mu je posle tog poslepodneva došla grupa poslovnih ljudi i pitala ga šta je to značilo. Tada nije znao, sve ove godine nije znao. Ali sada… sada, u noćnoj tišini, nakon što je isplakao sve suze iz očiju; sada, nakon što je preklinjao toliko da mu je grlo bilo suvo i greblo ga; sada, nakon što je vapio Bogu da makne te vizije od njega i ne dopusti da mu se ponovo dogode; sada se, po prvi put u svom životu, pitao je li možda tražio pogrešnu stvar!

Slika, koja je mnoge godine bila tamna i mutna, iznenadno se počela rasvetljavati. Billu je palo na pamet da je, kad je Isus hodao zemljom, Izrael bio prepun religioznih ljudi – farizeja, sadukeja, pismoznanca, književnika, sveštenika i rabina. Mnogi su od tih ljudi bili školovani, dobro su poznavali Pismo. Ipak, začudo, kad je Isus započeo svoju javnu službu, mnogi od tih ljudi su ga bezobzirno odbacili, nazivajući Isusa đavolom, Belzebulom, poglavicom gatara, najboljim medijem među njima.[31] Još je čudnija činjenica da su đavolom opsednuti ljudi ispravno prepoznali Isusa, govoreći: "On je Sin Božiji!"[32]

Bill je drhtao dok su u njegovo shvatanje navirali citati Pisma. Propovednici su rekli da je Isus đavo, a

[31] Matej 9:32 – 34; 10:25 i 12:22 - 28; Marko 3:22 - 26; Luka 11:15 - 20

[32] Matej 8:28 - 29; Marko 1:22 - 24

đavoli su rekli da je Isus Svetac Izraelov. Može li se taj obrazac primeniti na Billov život? Da – može, jer taj obrazac nije ograničen samo na Hristov život. Kad su Pavle i Sila propovedali Evanđelje po Maloj Aziji, u svakom gradu su ih židovski sveti ljudi proglašavali lažljivcima i zavodnicima, ali je u Filipima đavolom opsednuta gatara proglasila Pavla i Silu Božijim ljudima koji pokazuju put k spasenju.[33] Tada se Bill setio kako su Isus i Pavle postupili prema tim đavolima ukorivši ih i zapovedajući im da umuknu. Oni nisu trebali pomoć đavola. Isus i Pavle su znali ko su.

"Možda sam celo vreme u krivu," pomislio je Bill. Možda sam to trebao prihvatiti, a ne boriti se protiv toga. Glasno se pomolio: "Bože, ako sam pogrešio i odbacio nešto od Tebe jer to nisam razumeo, ako sam bio u krivu, onda mi, molim Te, oprosti."

Čim je rekao te reči, Bill je primetio tračak svetla. To ga je prestrašilo. Ej, šta je to? Dolazi li neko sa svetiljkom? Ne, to nije dolazilo spolja. Bilo je unutar pećine – mala je tačkica svetla lebdela u vazduhu, pulsirajući energijom je postajala sve većom i svetlijom dok konačno nije postala vatrenom kuglom koja se vrtložila i zviždala, obasjavajući svojom svetlošću zidove i pod. Bill je žmurio i podigao ruku da zaštiti oči od blještavila. Zatim je čuo tup zvuk *koračanja*, *koračanja*, *koračanja* po podu pećine. Tačno ispod te jantarne vatrene kugle, Bill je uočio bosu nogu i belu haljinu. Zatim je iz svetla izašao čovek.

Čovek kakvog Bill nikad video pre nije! Bio je velik – visok najmanje metar i 80 centimetara, i težak oko 90 kilograma. Imao je krupne ruke, koje su bile prekrštene pred njim. Tamna kosa mu je padala do ramena. Činilo se

[33] Dela apostolska 16:16 - 18

da ima oko 30 godina. Lice mu je bilo bez brade i gotovo maslinasto zelenog tena. Oči su mu bile tamne i prodorne.

Čovek je nastavio hodati prema Billu. Jantarno je svetlo oslabilo dok se podizalo na vrh pećine i lebdelo tačno iznad glave posetitelja, i dalje se vrtložilo i pulsiralo energijom. Bill je želeo pobeći, ali nije imao kuda pobeći. Ovaj je čovek blokirao uski hodnik koji je vodio napolje. Bill je čekao u velikom strahu, ugrizavši se za prst toliko jako da je počeo krvariti.

Kad je čovek bio udaljen samo nekoliko koraka, stao je i ljubazno pogledao Billa. Bill je zapamtio to lice za sva vremena, iako ga nikad nije mogao u potpunosti opisati – tako blag, tako miran, a ipak je iza toga bio osećaj snage i autoriteta koji je potaknuo Billa na divljenje.

Tihim, dubokim glasom, čovek je rekao: *"Ne boj se..."*.

Čim je Bill čuo taj glas, nestao mu je strah. To je on! Nema zabune. To je isti glas koji mu je govorio iz onog stabla topole kad je bio dečak, govoreći mu: *"Nikada nemoj piti, ni pušiti niti okaljati svoje telo na bilo koji način. Biće posao za tebe da ga izvršiš kad budeš stariji."* Bill nije nikada mogao zaboraviti taj glas. Tokom ovih godina ga je čuo mnogo puta. Mora da je ovo isti anđeo koji je govorio Billu u svim tim vizijama. Bill ga nikad pre nije uspio dobro videti. Ponekad je anđeo stajao iza njega s njegove desne strane, taman izvan Billovog vidokruga. Ponekad se anđeo pokazao u viziji, ali je uvek bio mutan, tako da mu nekako Bill nikad nije mogao razaznati crte lica. Sad ga je Bill mogao jasno videti. Ali ovo nije bila vizija! Pogled na ovog čoveka je bio stvaran kao što je krv kapala iz njegovog prsta kad je Bill progrizao kožu od velikog straha.

Anđeo je nastavio: *"Poslan sam iz prisutnosti Svemogućeg Boga reći ti da je tvoje rođenje neobično i*

život neshvaćen da bi se pokazalo da ti imaš odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta. Ako budeš iskren kad se budeš molio i budeš mogao dobiti da ti ljudi veruju, ništa neće ostati pred tvojom molitvom, čak ni rak. Ići ćeš na mnoga mesta po zemlji i moliće se za kraljeve, i vladare i moćnike. Propovedaćeš mnoštvima po svetu i hiljade će doći k tebi po savet. Moraš im reći da njihove misli u nebu govore glasnije od njihovih reči."

Bill je čuo anđelovu poruku jasno kao da sluša svog šefa u javnoj službi Indiane kako mu daje dnevno zaduženje, ali nije mogao zamisliti kako će ikada moći ispuniti tako uzvišeno poslanje. "Gospodine, ja sam siromašan čovek i živim među siromašnim ljudima. Kako bih mogao ići po svetu? I kako bih mogao postići da budem razumljiv? Ja imam samo osnovno školsko obrazovanje. Možda bi to trebao biti neko dovoljno obrazovan ko bi mogao govoriti ljudima. Ne bi me slušali."

Anđelovo se lice uozbiljilo. *"Kao što su proroku Mojsiju dana dva znaka da potvrde da je poslan od Boga, tako će tebi biti dana dva znaka.*[34] *Prvi – kad uzmeš desnu ruku osobe u svoju levu ruku, moći ćeš detektovati prisutnost bilo koje bolesti uzrokovane mikroorganizmom po vibracijama koje će se pojaviti u tvojoj levoj ruci. Tada se moraš pomoliti za tu osobu. Ako se tvoja ruka vrati u normalu, možeš tu osobu proglasiti isceljenom. Ako ne, samo zamoli blagoslov i idi. Pod pomazanjem od Boga, nemoj pokušavati misliti svoje vlastite misli, biće ti dano šta reći."*

"Ali šta ako mi i dalje ne budu verovali?" pitao je Bill.

[34] Izlazak 4:1 - 8

"Drugi znak je veći od prvoga. Ako ostaneš ponizan i iskren, dogodiće se da ćeš moći reći po viziji same tajne njihovih srca. Tada će ti ljudi morati verovati. Ovo će pokrenuti Evanđelje u snazi što će najaviti drugi Hristov dolazak."

Te su reči pogodile bolnu tačku sumnje i depresije očiglednu mesecima – ne, godinama. Postepeno je nestala njegova muka, teška i bolna u srcu. "Gospodine, baš je to razlog zašto sam ja ovde večeras, moleći se. Meni su propovednici rekli da te vizije dolaze od zlog duha."

"Zar ne razumeš," rekao je anđeo, *"da je tako bilo u danima Isusa Hrista, našeg Gospoda?"*

Billovo shvatanje duhovnog sveta se menjalo toliko brzo da je teško mogao pratio. "Dobro onda, kakav je to duh koji mi daje te vizije?"

"To je Božiji Duh Sveti. A sad će se u tvom životu te vizije umnožiti."

Slušanje tih reči je zauvek promenilo Billovo shvatanje. Dugo su ga kolebala mišljenja drugih ljudi. Sada je shvatio koliko je zaista čovekov hod s Isusom Hristom ličan.

Anđelove su ruke ostale prekrštene, a lice spokojno. Uputio je Billa da koristi King Jamesov engleski kad god bude citirao Bibliju, znajući da će Bill to vrlo lako prepoznati kao Sveto Pismo. . Anđeo je rekao: *"Razmisli o životu Isusa Hrista. Kada je Natanael prvi put došao u Njegovu prisutnost, Isus je rekao: 'Evo pravog Izraelca, bez lukavstva!' Natanael je pitao: 'Odakle me poznaješ?' Na šta je naš Gospod odgovorio: 'Pre nego te Filip pozvao, kad si bio pod smokvom, video sam te.'*[35] *Kako je naš Gospod 'video' Natanaela? Video ga je vizijom. Seti se*

[35] Jovan 1:43 - 51

kako je Sin Božiji izjavio: 'Sin ne može ništa sam od sebe učiniti, nego što vidi da čini Otac. Šta god ovaj čini, to također jednako čini i Sin.'[36] *Jesi li se ikada čudio šta ovo znači? To znači da je otac Sinu pokazivao vizije koje su Mu omogućile da zna šta treba učiniti. On je ovo dokazao kada je, na ribnjaku Bethesda, prošao kroz veliko mnoštvo bolesnih i ljudi u potrebi da isceli jednog određenog čoveka."*[37]

"Vizije su našem Gospodu Isusu unapred pokazivale šta će se dogoditi. Sećaš li se kako je On znao da će Petar naći kovanicu u ustima ribe?[38] *I razmisli kako je naš Gospod Isus, kad se približavao Jerusalemu, rekao Svojim učenicima: 'Idite u selo što je pred vama. Tu ćete odmah naći privezanu magaricu i s njom magare. Odvežite ih, te mi ih dovedite. I počne li vam ko šta govoriti, recite mu: 'Gospodu trebaju,' i odmah će ih pustiti.'*[39] *Zar se to nije dogodilo upravo onako kako je naš Gospod opisao? On je znao da hoće, jer je On to prvo video po viziji od Oca."*

"I štaviše, doći će vreme u tvojoj službi kada će ti vizije otkrivati tajne skrivene u srcima ljudi koje ih sprečavaju da budu isceljeni. Razmisli o ženi na studencu u Samariji. Isus je s njom razgovarao dok nije kontaktirao njen duh, zatim je po viziji video gde se nalazi njen problem. Rekao je: 'Idi, zovni svoga muža, pa se vrati ovamo.' Tad je žena odvratila: 'Ja nemam muža.' Isus je odgovorio: 'Dobro si rekla: 'Nemam muža,' jer si imala pet muževa, a onaj koga sada imaš nije ti muž.' To je

[36] Jovan 5:19

[37] Jovan 5:1 - 15

[38] Matej 17:24 - 27

[39] Matej 21:1 - 7, Marko 11:1 - 7, Luka 19:28 - 35

navelo ženu da usklikne: 'Gospodine, vidim da si prorok."[40] *Tako će biti u tvojoj službi, ako budeš iskren."* ..

Ovde je anđeo zastao, pružajući Billu priliku da ponovi svoje sumnje. "Gospodine, ne znam kako se sve ovo može dogoditi u mom životu. Ja sam siromašan i neobrazovan i..."

Anđeo ga je prekinuo: *"Nemoj nikada zaboraviti da je Isus Hrist isti juče, danas i zauvek, kako to kaže Pismo.*[41] *Nisi to ti koji ćeš ispuniti išta od ovoga, nego Gospod Isus Hrist. Zapamti da je Isus obećao svojim sledbenicima: 'Ko veruje u mene, i on će činiti dela koja ja činim. Činiće i veća od ovih, jer ja idem k svome Ocu... Još malo, i svet me neće više videti, a vi ćete me videti, jer ja živim i vi ćete živeti takođe. U taj dan spoznaćete da sam ja u svome Ocu, i vi u meni i ja u vama.'"*[42]

Šta je još Bill mogao reći? Pred njim je stajao glasnik od Boga s izvanrednim poslanjem – da je on, Billy Branham, određen odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta. To je izgledalo gotovo nemoguće. Bio je preplavljen emocijama, ali se ipak nešto duboko u njemu pokrenulo na pomisao svih tih citata iz Pisma koje je anđeo tako vešto primenio – citata iz Pisma koji su uspeli dati nekakav smisao Billovom životu koji bi u protivnom bio ekscentričan. I dalje je oklevao.

"Ja ću biti s tobom," rekao je anđeo. .

To je učvrstilo Billovu odluku. "Ići ću."

Anđeo se nije nasmejao. Lagano je jednom klimnuo i rekao: *"Kad god doživiš isti ovaj osećaj kojeg osećaš sada u mojoj prisutnosti, znaćeš da ja stojim u blizini."*

---

[40] Jovan 5:1 - 15

[41] Jevrejima 13:8

[42] Jovan 14:12, Jovan 14:19 - 20

Vatrena kugla iznad anđelove glave se počela širiti, pucketajući i zviždeći dok se vrtložila, bacajući plamene jezičke. Izgledalo je kad da anđeo isparava usred tog svetla koje se širilo. Tada je Vatreni Stub nestao kroz krečnjački svod.

Odjednom je pećina bila mračna kao ugalj, tiha poput groblja, zbog čega se Bill ukočio. Osećao je ujed kušnje da posumnja je li poludeo. Stavio je prst među zube i ugrizao se toliko da se uveri da ne sanja. To je značilo da je anđeo kojeg je upravo video bio stvaran poput ukusa krvi na vrhu njegovog prsta. Ne, neće posumnjati ni reč onoga što je anđeo rekao.

Bill je kleknuo na pod, sklopio ruke i rekao: "Nebeski Oče, hvala Ti što si mi poslao Svog anđela da mi objasni stvari. Čini se neverovatnim da će mi se sve ovo dogoditi, da ću propovedati mnoštvima po svetu i moliti se za kraljeve, i vladare i tako dalje. Ja sam jako siromašan. Kako ću si to ikad moći priuštiti? Znam da sam ne mogu, ali takođe znam da Ti možeš sve. Gospode, ja ću ići i obećavam Ti da ću ostati *u službi* dok god Ti budeš ispunjavao moje potrebe tako da nikad ne moram moliti novac."

Te je srede ujutro, 8. maja 1946. godine, William Branham otišao kući kao novi čovek.

Poglavlje 29
Znak u njegovoj ruci
1946.

NAKON ŠTO JE WILLIAM BRANHAM rekao svojoj ženi o anđelovom poslanju, smesta je posetio svog bivšeg pastora. Dr. Roy Davis je bio novi starešina nad celom Misionarskom baptističkom crkvom u tom delu Indiane. Iako je između Billa i dr. Davisa u prošlosti došlo do određenih neslaganja, Bill je i dalje poštovao stav starijeg čoveka i smatrao ga svojim nadglednikom. A sada je Bill, više nego ikad u životu, trebao dobar savet. Anđeo mu je predstavio izvanrednu sliku službe širom sveta, ali mu nije ni natuknuo gde bi trebao početi ili u kojem bi pravcu trebao otputovati. Možda Gospod želi da počne u okviru Misionarske baptističke crkve. Ako je tako, onda mu dr. Davis može pomoći da krene.

Sedeći u starešinovoj prostoriji za proučavanje, Bill je opisao svoju nekadašnju muku i očajanje na pomisao da možda đavo utiče na njegov život. Rekao je kako mu se juče učinilo da se Javorovo stablo kida i pada na njega, te kako je odlučio otići u šumu i ne vratiti se dok ga Bog ne poseti i oslobodi ga njegove agonije. Rekao je dr. Davisu o

vatrenoj kugli koja se vrtložila u pećini i anđelu koji je iskoračio na videlo. Opisao je anđelovo lice i tada je počeo iznositi šta mu je anđeo rekao – kako će se moliti za kraljeve i vladare, i kako će ljudi iz celog sveta dolaziti k njemu po savet.

U tom ga je trenutku dr. Davis prekinuo i oštro izneo svoj stav. "Billy, šta si to veče večerao? Očigledno si imao noćnu moru."

Bill se osećao pokošeno. "Dr. Davis, to mi se uopšte nije svidelo."

Stariji je čovek podigao ruku i zanemario primedbu. "O, idi kući i zaboravi to, Billy. To je samo još jedna od halucinacija koje vidiš. Imaš previše bujnu maštu."

"Dr. Davis, vi mi možete reći da zaboravim to, ali Bog je usidrio nešto duboko u mom srcu. Ako me vi ne želite, ima drugih koji hoće. Ja sam dužan prema Bogu ići propovedati svetu."

Videvši koliko je ozbiljan ovaj mladi čovek u svojoj priči o poseti anđela, dr. Davis ga je pokušao urazumiti. "Billy, hoćeš mi reći da ćeš ići po svetu i pridobijati hiljade za Hrista sa svojih sedam razreda škole?"

"To mi je on rekao i ja to verujem."

"Kako ćeš uraditi to?"

"Ne znam. Nadao sam se da ćete imati neke korisne predloge."

Dr. Davis se smijuljio. "Moj je predlog da ideš kući i dobro se naspavaš. Možda ćeš biti pametniji kada se probudiš. Zar zaista misliš da se možeš suočiti s obrazovanim svetom s takvom teologijom božanskog isceljenja?"

"To nije moje božansko isceljenje," usprotivio se Bill. "To je Božije obećanje. On je taj koji mi je dao ovo poslanje."

To nije ostavilo utisak na dr. Davisa. "Zar zaista misliš da će ti ljudi verovati?"

"To nije na meni," odlučno je rekao Bill. "Na meni je da ostanem veran Reči."

"Billy, ako budeš propovedao nešto takvo, propovedaćeš gredama koje budu držale krov tvoje crkve."

"Onda ću propovedati Božiju Riječ gredama, jer Bog može od tih greda podići Abrahamu decu. Ako me šalje Bog, biće neko ko će to verovati."

Bill je otišao iz kuće dr. Davisa i dalje odlučan i predan slediti anđelovo poslanje bez obzira na posledice i poteškoće. Međutim, starešinov podsmeh je ostavio tračak sumnje u njegovom srcu koji se zadržao i pratio ga ostatak nedelje. Na kraju krajeva, to se činilo kao nerazuman san. Kako može on, skromni Bill Branham, odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta? Logično gledano, činilo se malo verovatnim.

U petak popodne, Bill je hodao do prodavnice Mason's Drugstore u ulici Spring unovčiti svoj nedeljni ček od $28.00 i kupiti neke dečije bočice i gumene cucle tako da šestomesečna Rebeka može početi piti čaj od metvice. Bill je taman završio s poslom i još je uvek bio obučen u šumarsku uniformu. Kad se približio radnji, na uglu se zaustavio autobus iz Louisvillea kako bi iskrcao putnike. Većina ljudi je izašla iz autobusa i vrlo brzo otišla svojim poslom, ali jedan čovek nije. Taj je čovek spustio svoj kofer na pločnik i posmatrao svoje okruženje kao da je tu zabunom. Kad je opazio Billa, čovek je buljio u njega sa čudnim izrazom lica.

Ušavši svojim poslom u prodavnicu Mason's Drugstore, Bill je potpuno zaboravio na neobičnog čoveka koji je stajao napolju. Kad je izašao napolje, video je da je čovek uzeo svoj kofer i krenuo prema prodavnici. Čovek je ponovo ugledao Billa i stao, bulјeći u Billa s istim onim

čudnim izrazom lica. Bill je na trenutak pomislio da ga čovek želi opljačkati. Ali onda je Bill shvatio da je to besmisleno budući da je dan i prometno raskršće, a Bill je za pojasom nosio pištolj, što se moglo dobro videti.

Bill se okrenuo prema ulici. Ubrzo je osetio kako mu je neko dodirnuo rame. Okrećući se, video je da je to taj zagonetni stranac.

"Oprostite," rekao je čovek. "Jeste li vi policajac?"

"Ja sam šumar," odgovorio je Bill. "Radim za Indiana State Game Department."

Čovek je govorio zastajkujući, kao da je nesiguran u sebe. "Ja... uh... pokušavam naći određenu – određenu osobu. Možda mi vi možete pomoći. Poznajete li... uh... dobro ovo područje?"

"Živim ovde praktično celi svoj život," rekao je Bill. "Koga pokušavate naći?"

Sada je čovekovo lice ponovo poprimilo onaj čudan izraz zbunjenosti. "Nisam baš siguran. Možda ćete misliti da sam lud, ali da vam ispričam svoju priču. Ja živim u Paducahu u Kentuckyju, oko 300 km nizvodno odavde. Nekih dve godine propadam u zdravlju. Ove sam nedelje usnuo san u kojem sam video velikog, sjajnog anđela kako se spušta s neba i govori mi da idem u Jeffersonville u Indiani i potražim nekoga po imenu Branham da se pomoli za mene. Znaš li nekoga u ovom kraju po imenu Branham?"

Billovo je srce zakucalo od radosti toliko jako da je mislio da će mu iskočiti iz prsa. Rekao je: "Moja mama iznajmljuje sobe tu iza ugla, ona se zove Branham."

"O, ona je Branham. Zar se i vi ne zovete tako?"

"Brate," rekao je Bill, grleći stranca, "ove sam nedelje stajao u pećini kada je došlo veliko svetlo i

obasjalo je i anđeo mi je rekao da se idem moliti za bolesne."

Čovek se slomio i zaplakao. Bill je skinuo svoj šešir i zajedno su kleknuli na uglu ulice i zamolili Boga da vrati ovom čoveku njegovo zdravlje. Kad je Bill završio molitvu i otvorio oči, video je da su se prolaznici zaustavili. Muškarci su stajali sa šeširima skinutim iz poštovanja, a žene su držale decu da ne trče okolo. Bill je osetio kao da ga je upravo ubola Božija igla i vešto zauvek uklonila taj tračak sumnje. Sad je bio siguran da ga Bog šalje, a ako ga šalje Bog, Bog će mu pripremiti put.

KAD JE BILL sledeće nedelje došao u crkvu, prva stvar koju je čuo bila je nova pesma koju je pevala njegova zajednica. Svidelo mu se ono što je čuo. (To će postati njegova tematska pesma.) Ritam je bio jednostavan i lep. Dok je Bill slušao ljude kako ponavljaju razne varijacije pesme, osetio je približavanje prisutnosti anđela Gospodnjeg... kao da se i anđelu takođe sviđa ova pesma.

Samo veruj, samo veruj,
Sve ti je moguće, samo veruj...

Isus je tu, Isus je tu,
Sve ti je moguće, Isus je tu...
Gospode, ja verujem; Gospode, ja verujem,
Sve ti je moguće, Gospode, ja verujem...

Te je nedelje Bill izašao pred svoju zajednicu i, bez trunke sumnje u svom umu, smelo izneo sve što mu je anđeo rekao. Rekao je: "Ovde će dolaziti hiljade ljudi iz cele države. Oni će vas istisnuti napolje. Nećete naći mesto za sesti ako ne budete iskreni prema Bogu i ne dođete ranije."

Njegova mu je zajednica verovala, uključujući Charliea McDowella. U ponedeljak je Charlie na poslu oštetio oči bljeskom od varenja. Njegov ga je doktor uverio da će slepoća biti privremena i da će trajati samo osam do deset dana. Ali Charile je bez obzira na to pozvao Billa da se dođe pomoliti za njega. Ujutro je Charlie video dovoljno dobro da se vrati na posao.

Njegov se šef, gospodin Morgan, iznenadio kada je video Charlie tako brzo ponovo na poslu i pitao ga o tome. Charlie mu je objasnio da je Isus odgovorio na molitvu njegovog pastora.

Gospodin Morgan je rekao: "Pitam se bi li molitve tvog pastora pomogle mojoj supruzi? Ona je preko u baptističkoj bolnici i umire od raka."

Charlie je odgovorio: "Ne znam. Zašto je ne bi doveo u crkvu u sredu uveče i video?"

Morganova žena, Margie, medicinska sestra 21 godinu, mesecima je umirala od raka. Pretrpela je mnoge tretmane zračenja rendgenskim zracima, ali bez ikakve koristi. Doktori su izvršili pregled operišući je i našli da ju je rak zahvatio od prsa na dole. Rak je bio jako težak jer se omotao oko njenih creva kao korenje drveta oko podzemne cevi. Kad su je zašili, doktori su dali jedine prognoze koje su mogli dati: nema nikakve nade, štaviše.

Na večernjoj službi u sredu je gospodin Morgan uneo svoju suprugu na nosilima. Bila je jedva svesna. Bill je sa sažaljenjem pogledao ovu slabašnu ženu. Mrmljala je u bunilu dok se trzala od bolova. Bill je uzeo njenu desnu

ruku u svoju levu ruku, upravo onako kako je anđeo rekao da treba uradi. Njegov se zglob šake i donji deo ruke počeo trzati. Ruka mu je malo natekla i postala žarko crvenom. Po spoljnoj strani ruke su mu se pojavile male bele kvržice. Osetio je kako mu vibracije podižu ruku prolazeći kroz rame i prelazeći preko prsa, skroz do srca.

Podižući pogled prema suprugu, Bill je pitao: "Kakav problem ima ova žena?"

"Umire od raka," rekao je gospodin Morgan. "Možeš li joj pomoći?"

Bill je pomislio na reči anđela: *"Ako budeš iskren kad se budeš molio i budeš mogao dobiti da ti ljudi veruju, ništa neće ostati pred tvojom molitvom, čak ni rak."* Pogledao je gospodina Morgana u oči. "Gospodine, verujem da je Bog može isceliti. Pitanje je, veruješ li *ti* to?"

"Da," odgovorio je gospodin Morgan.

Bill je zatvorio svoje oči i pomolio se za isceljenje ove žene u Ime Isusa Hrista. Odjednom je prestalo vibriranje njegove leve ruke. Bill je otvorio svoje oči i iznenadio se kad je video da mu je leva ruka normalna kao i desna. U tom je trenutku video viziju gospođe Morgan obučene u odeću medicinske sestre kako se brine za pacijente u bolnici. Bill je ustao i najavio: "Gospodine, nemoj se bojati, jer tako kaže Gospod: 'Tvoja će žena živeti!'"

Pobunio se doktor Margie Morgan koji ju je dopratio u crkvu. "Izvinjavam se, pastore Branham, rak joj je stisnuo creva toliko jako da je ne možemo očistiti ni klistirom."

"Nije me briga kakve probleme ona ima. Imao sam viziju nje kako se ponovo brine za pacijente u bolnici. A taj mi je čovek, koji me je sreo u šumi, rekao da kad god

vidim trebam to reći upravo na taj način i to će tako biti. I ja mu verujem!"

Sledećeg je dana Margie Morgan bila potpuno svesna i pri zdravoj pameti. Do petka joj se vratio apetit, kao i nešto snage. U subotu je, na veliko iznenađenje njenog lekara, hodala hodnicima i molila da je puste kući.

Poglavlje 30
Robovi oslobođeni
1946.

NOVOSTI O isceljenju Margie Morgan širile su se od prijatelja do komšija nekim svojim tajanstvenim putem dok nisu prešle reku Mississippi. Ubrzo je William Branham dobio telegram iz St. Louisa u Missouriju. Pastor Robert Daugherty je želeo da se Bill dođe pomoliti za njegovu kćer, Betty, koja je bolovala od nepoznate bolesti. Prepoznajući u tome ruku Božiju, Bill je rekao svojoj crkvi da će otići čim skupi dovoljno novca za put. Njegova je zajednica takođe osetila da je to volja Božija. Odmah su zajedno skupili $11.00 potrebnih za kupovinu povratne karte za voz. Bill je pozajmio odelo od jednog od svoje braće i krenuo noćnom linijom za Missouri.

Kad je sledećeg jutra voz stao u St. Louisu, na stanici ga je čekao Robert Daugherty. Izgledao je jako umoran. "Brate Branham, jesi li čuo išta od Gospoda?"

"Ne, brate Daugherty. Kako je tvoja mala devojčica?"

Slegnuo je ramenima, a glas mu se činio obeshrabrenim. "Ona je vrlo loše. Dođi, odvešću te da je vidiš."

Na putu kući je objasnio: "Moja kći boluje od ovoga tri meseca. Doktori su zatečeni. Zbog njenog neprekidnog trzanja su mislili da bi to mogla biti Sydenhamova chorea, ali ona ima druge simptome koji ne odgovaraju toj dijagnozi. Ništa od onoga što su doktori uradili nije pomoglo. Ja sam se molio i molio sam se za nju, moja se porodica molila, moja se zajednica molila, i drugi su se propovednici u gradu molili i postili za nju. Ali ona i dalje nije bolje."

Kad je došao njihovoj kući, Bill je sreo gospođu Daugherty. Izgledala je slomljeno, obesili su joj se podočnjaci i krajevi usta. Iz nedelje u nedelju je ova majka sedela uz krevet svoje bolesne kćeri. A mala kovrdžava Betty Daugherty se neprekidno mučila. Izgleda je jako sažaljivo. Njena je donja usna natekla i bila žarko crvena od krvarenja jer ju je grizla od bolova. Stalno se micala po krevetu. Jadno je dete cvililo i vrištalo toliko da je ostalo bez glasa, a i dalje je pokušavalo plakati.

Bill je kleknuo uz krevet i uzeo desnu ruku devojke u svoju levu ruku. Iznenadilo ga je da nije bilo vibracija. Anđeo je rekao da će osetiti bolest u svojoj levoj ruci i upravo se to dogodilo s Margie Morgan. Zašto ju ovde ne može osetiti? Tada se Bill setio: anđeo je rekao da će osetiti vibracije u svojoj ruci samo ako je bolest uzrokovao demonski život, poput mikroorganizma. To je značilo da Betty Daugherty nema bolest. Šta je onda muči?

Bill se pomolio za bolesnu devojčicu, bez trenutnih rezultata. Ne znajući šta drugo uraditi, Bill je predložio da on i pastor Daugherty idu u njegovu crkvu nastaviti svoj vapaj Bogu. Tamo su njih dvojica u tišini u crkvi ustrajala

u molitvi tri sata, preklinjući Svemogućeg Boga da bude milostiv prema Betty Daugherty. Pre nego su stali, Bill se pomolio: "Nebeski Oče, ako daš toj jadnoj maloj devojčici da ozdravi, obećavam Ti da ću krenuti u službu u koju si me pozvao. I ponovo Ti obećavam da ću ostati *u službi* dok god se Ti budeš brinuo za moje potrebe, jer ne želim nikada moliti ljude za novac."

Kad su se vratili kući, Betty Daugherty je bila ista. Bill je seo na kauč u dnevnoj sobi, tiho se moleći. Ljudi su neprekidno dolazili i odlazili. Nakon nekoliko sati, Bill je izašao napolje protegnuti noge, nastavljajući se moliti dok je šetao iz kvarta u kvart.

Kada se vratio, na verandi ga je sreo deda Daugherty, pitajući ga: "Je li ti Gospod do sad išta pokazao, brate Branham?"

Bill je tužno odgovorio: "Još ništa." Vratio se unutra i seo na kauč. Dok je kroz prozor gledao napolje, soba se promenila. Video je krevet devojčice, video je ljude koji su se okupili oke njega, video je sebe kako nešto radi detetu. Šta to? Pre nego što je mogao reći, vizija je iznenada prestala i našao se nazad u dnevnoj sobi sedeći na kauču. Tada je Bill shvatio šta se dogodilo. U kuću se vratio deda zbog čega se vizija tako brzo prekinula.

Deda je pitao: "Mogu li ti nešto doneti, brate Branham?"

"Ne, hvala." Bill je ustao i otišao na ulazna vrata. "Izvinjavam se, ali trebam neko vreme biti sam." Izašao je napolje i seo u automobil gospodina Daughertyja, moleći Boga da dopusti da se vizija vrati. Uskoro je u ušima čuo zvuk ritmičnog vrtloženja vihora. Gledajući gore, video je isti Vatreni Stub koji je pulsirao iznad anđela u pećini. Sada se vrtio nekoliko stopa iznad poklopca motora automobila.

Ubrzo je došla vizija: Bill je video malu devojčicu kako se igra izvan kuće Daughertyjevih na nagnutim podrumskim vratima, video ju je kako skače gore dole po najvišem delu vrata, video ju je kako je kliznula i pala na nezgodan greben. Tada je Bill video njen problem i video je šta mora uraditi da bi joj pomogao.

Žurno je otvorio vrata automobila, požurio stazom i ušao u kuću. "Brate Daugherty, imaš li poverenje u mene kao Božijeg slugu?"

"Da, brate Branham."

"Imam 'tako kaže Gospod' za tvoju kćer. Ali moraš uraditi tačno ono što ti kažem da uradiš. Prvo, želim da iz kuće izađu svi osim porodice." Nakon što su otišli brojni prijatelji, Bill je rekao majci: "Sestro Daugherty, pre dva dana si kupila belu kantu i stavila je ispod sudopera u kuhinji. U nju još nisi sipala vodu."

"Brate Branham, to je istina. Kako znaš?"

"Idi po nju, napuni je vodom i donesi je ovde, zajedno s belom krpom."

Kad se ona vratila, Bill je kleknuo uz detetov krevet i rekao: "Želim da deda klekne s moje jedne strane i da otac klekne s druge. Dok budem ponavljao Gospodnju molitvu, želim da majka umoči krpu, iscedi je i njome prebriše detetovo lice, zatim ruke i noge taman kad završim." Bill je pognuo svoju glavu i počeo: "Oče naš, koji jesi na nebesima, sveti se ime tvoje! Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji..." Čim je završio poznatu molitvu, rekao je s autoritetom: "Tako kaže Gospod: 'Betty Daugherty će biti isceljena.' Pala je s podrumskih vrata i izbila kost s njenog mesta u leđima. Pritisni tu kost nazad na njeno mesto i ona će ozdraviti."

Robert Daugherty je okrenuo svoju kćer na trbuh i osetio iskrivljenost njene kičme. Dakle, jedan je pršljen bio previše izbočen. Jakim je rukama čvrsto pritisnuo to mesto, a pršljen se vratio na svoje mesto. Betty je odmah prestala jaukati i tresti se. Ubrzo je sedela na krevetu i smejala se. Kasnije tog dana su Bill i Betty otišli do radnje po frape.

NAKON NEKOLIKO NEDELJA, kasno popodne Bill je sedeo na svojoj verandi kada se dovezla porodica Daugherty. Prva je iz automobila izašla Betty. Njene su se plave kovrče vijorile dok je trčala Billu i zagrlila ga. Robert Daugherty je seo na verandu i pitao Billa da razmisli o povratku u St. Louis za celonedeljno probuđenje isceljenja.

Bill nije morao dugo razmišljati o ponudi. Pomislio je na viziju koju je video u martu, kada je stajao na zapadu distribuirajući veliku planinu Hleba Života. St. Louis je zapadno od Jeffersonvillea. Možda će ovo probuđenje biti ispunjenje te vizije. Ali ako i neće, Bill je osećao da sada mora održati svoje obećanje Bogu i u potpunosti se posvetiti svojoj novoj službi.

Sledećeg je dana dao otkaz u javnoj službi Indiane i na poslu šumara na području za sportski lov u državi Indiani. U nedelju je u crkvi Bill rekao svojoj zajednici o nadolazećem probuđenju u St. Louisu. Takođe je objasnio svoje obećanje Bogu da će, ako Betty Daugherty bude isceljena, krenuti u evanđelističku službu i ostati u njoj dok god Bog bude ispunjavao njegove financijske potrebe tako da nikad ne mora od ljudi tražiti novac. Mnogo je godina to bila poslednja Billova propoved u Branhamovom šatoru.

Uzeo je temu o malom Davidu koji je pobedio velikog filistejskog ratnika Golijata. Tekst se činio prikladnim, jer kao mladi David, i Bill je bio nerazmerno opremljen u odnosu na svoje neprijatelje. Bio je bez novca, propovednik iz malog grada koji je iskoračio u veri boriti se protiv nekih od velikih svetskih zala: bolesti, boli i duhovnog neznanja. Ali nije se zabrinjavao zbog nedostatka svojih sposobnosti i sredstava, jer je znao da je Bog s njim. A s Bogom je sve moguće (što je dokazala priča o Davidu i Golijatu).[43]

U St. Louis je s Billom i Medom išla i Margie Morgan, kao i neki drugi članovi crkve. Robert Daugherty je iznajmio šator veličine cirkusnog šatora i oglasio skupove isceljenja po gradu.

Prve večeri probuđenja je došlo samo nekoliko desetaka ljudi. Bill im je rekao kako ga je sreo anđeo i da mu je dao Božije poslanje da odnese dar božanskog isceljenja narodima sveta. Zatim je na binu došla Margie Morgan i iznela svoje svedočanstvo. Kako spektakularno je to svedočanstvo bilo! Pre mesec i po se Margie tresla u krevetu, buncajući od boli. Činilo se da su joj sati odbrojani. Rak ju je beznadno izjeo. A tada je došlo čudo. Sad se osećala jakom i zdravom kao nikad u životu. Nakon toga je napred doskakutala Betty Daugherty. I ona je izgledala zdravom i poletnom kao svaka sedmogodišnja devojčica. Na osnovu ta dva svedočanstva, Bill je propovedao kratku službu, ohrabrujući ljude da imaju apsolutnu veru u Božije obećanje isceljenja. Zatim je pozvao one koji su bolesni da dođu napred. Napred je za molitvu izašlo osamnaestoro ljudi.

[43] Prva knjiga o Samuelu 17

Jedna od prvih za koju se Bill pomolio bila je sedamdesetogodišnja žena koja je oko glave imala zamotan zavoj. Na vrhu nosa je imala izraslinu veličine golfske loptice. Uzimajući desnu ruku te žene u svoju levu ruku, spoljna strana Billove ruke je postala žarko crvenom i počela oticati. Osetio je pulsiranje vibracija od žene, koje su išli kroz njegovu ruku, penjale se uz njegovu ruku skroz do srca. Pogledao je grupu belih bubuljica koja je nastala na natekloj, crvenoj ruci. Pomakle su se upravo kao bubuljice koje je video kad je dotaknuo ruku Margie Morgan. "To je rak, zar ne?" rekao je.

Žena je rekla da jeste. Nakon što se Bill pomolio za njeno isceljenje u Ime Isusa Hrista prestalo je pulsiranje u njegovoj ruci i oteklina je splasnula, a ruka mu se vratila u normalno stanje. Bill ju je proglasio isceljenom iako je rak i dalje jasno stajao na njenom nosu.

Zatim je Bill prešao na čoveka koji je došepao napred oslanjajući se na štap. Čovek je rekao Billu da je već mnogo godina teško pokretan. Kad je Bill uzeo ruku tog čoveka, nije bilo vibracija, tako da se Bill pozvao na Božije obećanje u Jakovu 5:14 – 15: *"Boluje li ko među vama? Neka dozove starešine crkve! I neka se oni mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje, pa će molitva vere spasiti bolesnika i Gospod će ga podići."* Bill je namazao čovekovo čelo kapljicom maslinovog ulja dok je molio Isusa Hrista da ga isceli. Pre nego je Bill završio svoju molitvu, čovek je odbacio svoj štap i koračao sigurno i zdravo kao da je 20 godina mlađi. Bill je pokupio bačeni štap i obesio ga o prečku iznad bine.

Kako je veče prolazilo, sledilo je isceljenje za isceljenjem. To su veče isceljena dva gluva čoveka i jedan slepac. Naravno, nisu sva isceljenja bila vidljiva, ali je svako ko je izašao napred za molitvu tvrdio da mu se

dogodilo nešto natprirodno nakon što se Bill pomolio. Ljudi su otišli kućama oduševljeni.

Novosti o takvim spektakularnim čudesima brzo su se proširile među lokalnim stanovništvom, pa je sledeće veče bila zauzeta svaka stolica u šatoru. Za naredno veče je donešeno još više stolica, ali su ipak mnogi ljudi ostali stajati. Tako je bilo ostatak celonedeljnog probuđenja, šator nije bio dovoljno velik da primi sve one koji su želeli ući. No bez obzira na to oni koji nisu mogli ući nisu otišli kući. Zgurali su se uz otvore kako bi čuli Billovo propovedanje, nadajući se da će kasnije imati priliku izaći napred za molitvu.

Kakva isceljenja! Bill nikad nije video toliko puno isceljenja i čudesa unutar jedne nedelje. Ljudi su oslobođeni od ukrštenih očiju, artritisa, preloma, tuberkuloza, dijabetisa, srčanih problema, dečijih paraliza, tumora, rakova, živčanih poremećaja, želučanih problema i tako dalje i dalje.

Bill je prepoznao ljude koji su imali bolesti po znaku u svojoj ruci. Počeo je sticati osnovno razumevanje šta dar u njegovoj ruci može. Očigledno je život svake bolesti uzrokovane mikroorganizmom vibrirao posebnom frekvencijom. Njegova je leva ruka fizički reagovala na te vibracije. Najviše su ga intrigirale bele bubuljice koje su se pojavljivale s spoljne strane njegove ruke. Izgledalo je da je za svaku bolest uzorak bubuljica drugačiji. Učenjem značenja svakog uzorka moći će dijagnostikovati bilo koju bolest uzrokovanu demonskom prisutnošću, bilo da je to mikroorganizam ili virus. Zasigurno je stekao puno iskustva.

U subotu uveče je napred donesen 93–godišnji starac s dugom, belom bradom. Imao je drvenu nogu i stakleno oko, a tražio je molitvu za svoje zdravlje. Bio je potpuno gluv. Nakon pomazanja uljem i molitve u Isusovom

Imenu, čovek je mogao čuti i šaputanje. U nedelju uveče je napred doveden 65–godišnji tamnoputi propovednik. Taj je čovek bio slep 20 godina. Bill je posvetlio džepnom svetiljkom čoveku u lice bez da je čovek i trepnuo okom. Pomolio se za čoveka, pomazao ga uljem i zazvao Ime Gospodnje. Zatim je Bill stavio svoju ruku čoveku pred lice i pitao: "Možeš li mi videti ruku?"

Čovek se uzbuđeno tresao. "Da! Da, vidim nešto. Tamno je i mutno."

"To je moja ruka," rekao je Bill. "Zadrži svoj pogled na njoj i reci mi kad je više ne budeš moga videti." Bill je hodao unazad po bini, držeći svoju ruku u istom položaju u razini očiju. Kad je Bill došao do kraja bine, udaljenom 12 metara, čovek je odjednom podigao pogled i povikao: "Slava Bogu! Mogu prebrojati svetla! I mogu videti ukrsne nosače na kojima vise."

U ponedeljak ujutro je u Billovu hotelsku sobu došla grupa propovednika iz grada pitati ga bi li hteo nastaviti skupove još jednu nedelju. Bill je rekao da će se pomoliti za to i reći im. Kad su propovednici otišli, Bill i Meda su kleknuli zamoliti Gospodnje vodstvo. Nakon što su se neko vreme molili i oboje utihnuli, Meda se osećala vođenom pročitati iz Biblije. Nasumice ju je otvorila i počela čitati iz Izaije 42. poglavlje:

> *Evo sluge mojega koga podupirem, mog izabranika u kome moja duša uživa. Na njega sam stavio svoga duha, on će doneti sud poganima... Ja, Gospod, u pravdi te pozvah, i držaću te za ruku, i paziću te i dati te za savez narodu, za svetlo poganima, da otvoriš oči slepima, da izvedeš sužnjeve iz zatvora i one koji su u tami iz tamnice.*

Bill je osetio da mu je to odgovor. Nije li ove protekle nedelje video oslobađanje robova, čak i otvaranje oči slepima? Pozvao je propovednike St. Louisa i rekao im da će nastaviti probuđenje isceljenja još jednu nedelju.

Te je večeri propovedao punom šatoru i molio se za bolesne do jedan sat ujutro. Nastavilo se oslobađanje robova od problema sa sinusima, žučnih kamenaca, bolesti žlezda, slabog vida, visokog krvnog pritiska, artritisa i raka. Činilo se da se ništa ne može suprotstaviti veri ljudi u snagu Isusa Hrista. Jedan je čovek imao paralizovanu ruku 29 godina. Nakon molitve ju je mogao saviti iza glave. Hroma žena koju su morali uneti unutra sama je izašla napolje. Čovek koji je imao tuberkulozu u kostima desne noge je hodao i stajao na nekad bolesnu nogu bez da je osetio ikakvu bol. Žena koja je držala malo dete je rekla Billu da beba nije nikad otvorila oči. Bill se pomolio u Isusovo Ime i bebine su se oči otvorile.

Jedne je večeri jedanaestogodišnja devojčica Evangeline Getty dovela napred malog gluvog dečaka. Kad je Bill čuo njenu priču, dao joj je da je ponovi u mikrofon. Evangeline je rekla da Bobyjevi roditelji ne veruju u Boga – ali ona veruje. Videla je šta Bog može učiniti, pa je dovela svog prijatelja Bobbyja na skup da se za njega moli. Bill je pomazao Bobbyja uljem i pomolio se za njega u Isusovo Ime. Bobbyju se vratio sluh.

To nije bilo jedino isceljeno gluvo dete. Jedne večeri oko 12:30, kad se Bill pripremao završiti molitvenu službu, u šator je utrčao čovek, vičući: "Brate Branham, čekaj! Nemoj još završiti." Tad je čovek doveo napred dvanaestogodišnju devojčicu. Objasnio je: "Ja sam propovednik iz severnog Illinoisa. Nazvali su me neki prijatelji i rekli mi kako naš Gospod Isus Hrist odgovara na tvoje molitve. Vozio sam celi dan da dođem ovde da se

ti možeš pomoliti za moju kćer. Ona u svom životu nikad nije čula nikakav zvuk. Rođena je gluva."

Mažući devojčicu kapljicom ulja, Bill je podigao oči prema nebu i u blagosti se pomolio: "Molim Te, dragi Gospode, vrati sluh ovom detetu u Ime Isusa Hrista."

Devojčica je skočila kao da je prestrašena. Podižući ruke prema ušima, potrčala je svome ocu. Čula je!

Na početku svake večernje službe su napred izlazili neki ljudi, za koje je već moljeno na probuđenju, reći o svojim isceljenjima, kao stara žena koja je imala rak na vrhu nosa. Iste večere kada je za nju moljeno, rak je otpao, ostavljajući ožiljak na mestu gde je bila izraslina. Druga stara žena je pokazala kako su joj ruke zdrave, objašnjavajući da su joj poslednje dve godine obe ruke bile bolesne i neupotrebljive nakon neuspešne operacije. Čovek koji se pre jedva kretao usled reumatoidnog artritisa pokazao je kako zaista može pomerati svoje ruke i noge. Jedna je mlađa žena ispričala kako je ozledila svoju levu nogu, slomila kost stopala koja je stršila ispod kože. Doktori joj nisu mogli pomoći. Ali 15 minuta nakon što se Bill pomolio za nju, osetila je da joj se noga hladi. Kada je pogledala dole, iznenadila se kad je videla da se oteklina povukla i kost se vratila na svoje pravo mesto.

Poslednje veče probuđenja se oko bine skupilo toliko ljudi za molitvu da se Bill jedva kretao od osobe do osobe. Uz puno poteškoća, uspeo se pomoliti za svakoga ko je čekao molitvu, ali je zbog toga služba potrajala do dva sata ujutro. Na kraju svake večeri je bio toliko nemoćan da mu je pastor Daugherty morao pomoći da dođe do automobila. Uz taj zamoran posao, tokom dana je pastor Daugherty vodio Billa kućama da se moli za one koji su bili previše bolesni da dođu na večernje skupove.

Konačno je završilo njegovo prvo probuđenje isceljenja, nakon kojeg se Bill veselio budućnosti. Ulazio

je u svoju novu službu i Bog je blagosiljao. Tokom posljednjih 11 dana, Bill je dotaknuo i molio se za preko 1000 ljudi. Robovi su bili izvedeni iz zatvora, ali to je imalo svoju cenu. Fizički, Bill je bio isceđen. Ali se osećao zadovoljnim jer je znao da je dao sve od sebe da ostvari Hristov cilj. Nažalost, St. Louis je postao model njegovih skupova koji će ga u sledeće dve godine gotovo potpuno iscrpiti.

Autorovo objašnjenje

ONIM ČITOCIMA koje zanima preciznost ovog teksta, od velike će pomoći biti moji sledeći komentari.

Što se tiče stila, kao i u prvoj knjizi *Dečak i njegova neimaština*, većina dijaloga u ovoj drugoj knjizi se temelji na snimljenim ličnim svedočanstvima Williama Branhama, kada je te priče prepričavao tokom preko 1100 propovedi koje je propovedao između 1947. i 1965. godine. Izuzetak ovom pravilu, a nalazi se na početku 23. poglavlja *Pokušaj povratka*, dijalog je u kojem ga njegova majka Ella podseća na viziju iz detinjstva o 16 ljudi koji su pali s konstrukcije mosta preko reke Ohio i poginuli. Taj je dijalog moja špekulacija. To sam dodao da bih sugerirao koliko ga je moralo ohrabriti ispunjenje njegove vizije iz detinjstva tokom teškog perioda njegovog života. Osnovne su činjenice tačne: da je u to vreme Ella Branham iznajmljivala sobe u kući i da je njen najstariji sin znao često navratiti na večeru, da je Ella zapisala viziju svog sina i sačuvala je, kao i da je most Clark Memorial, koji premošćuje reku između Jeffersonvillea i Louisvillea, sagrađen te godine. (Iako brojni drugi mostovi premošćuju reku između ta dva grada, William Branham je svom

prijatelju Pearryu Greenu ukazao na most Clark Memorial i rekao mu da je to most koji je video u viziji u detinjstvu.)

Što se tiče poslanja, u preko 19 godina međunarodne službe William Branham je često spominjao tu noć u maju 1946. kad ga je anđeo sreo u pećini i razgovarao s njim oko pola sata. Njegov je razgovor s anđelom, koji sam izneo u 28. poglavlju *Anđeo i pećina*, sastavljen od svega što je William Branham rekao o toj poseti anđela tokom mnogih godina svog propovedanja. Zbog toga ga nije moguće naći celog u samo jednoj od njegovih propovedi.

Još jedna stvar o toj ključnoj noći: u svojim najranijim službama William Branham je obično govorio da se molio u jednoj staroj, napuštenoj šumarskoj kolibi kad se sreo s anđelom i kada mu je dao poslanje. Međutim, privatno je rekao Pearryu Greeenu i drugima da se to zapravo dogodilo u pećini nedaleko od te kolibe. Bez sumnje, bojao se da bi ljudi mogli, ako javno kaže da ga je anđeo posetio u njegovoj pećini, pretraživati šumu dok je ne nađu. Budući da je tu pećinu koristio kao skrovište za molitvu, hteo je sačuvati tajnom gde se ona nalazi. Jednom je javno priznao da mu se anđeo prvi put pojavio u njegovoj pećini: "Jedne noći u Greenovom Millu u Indianai, u pećini u kojoj sam bio, pojavio se Anđeo Gospodnji i rekao: 'Ići ćeš se moliti za bolesne.' Zatim mi je rekao šta će se dogoditi. Rekao je: 'Ne boj se. Ja ću biti s tobom.' Krenuo sam i prošao državom, dole do Jonesboroa, govoreći ljudima šta je On rekao da će se ispuniti. I tako je bilo, dokazano širom sveta."[44]

Konačno, evo nekoliko mojih misli o znaku u njegovoj ruci. Iako je znak bio natprirodan dar, postojala je i njegova prirodna strana. Kad je njegova leva ruka

[44] William Branham: "Vatreni Stub", propoved propovedana u Jonesborou u Arkansasu, 9. maja 1953.

dotaknula desnu ruku nekoga s bolešću, mikroorganizam ili virusu bi uzrokovao **fizičku** reakciju u njegovoj ruci. Njegov dodir nije stvorio te vibracije. Vibracije su već bile prisutne u toj drugoj osobi, a uzrokovao ih je demonski život bolesti. Svojim je darom William Branham mogao osetiti te vibracije i gledati kako one menjaju njegovu ruku. Svaka je bolest drugačije uticala na njegovu ruku. U svojoj propovedi *Deca u pustinji* 23. novembra 1947. godine, rekao je da mu je ruka postajala "krvavo crvena i na njoj su iskočile bele bobuljice **prema bolesti**."

Na osnovu svog proučavanje hemije, znam da svi elementi vibriraju na drugim frekvencijama, to jest, elektroni se konstantno vrte oko jezgra atoma. Budući da materiji njihov oblik daje elektronska konfiguracija, u određenom su smislu materija i gibanje sinonimi. Svi su atomi, svi su molekuli, a prema tome i stanice svih živih tkiva sastavljene od vibracija. Sledi da demonski život u mikroorganizmu i virusu takođe vibrira različitim frekvencijama i da je podložan prirodnim zakonima svemira.

Život ima dve strane: fizičku i duhovnu. To bi trebalo biti očigledno svakom ko posmatra smrt živog tkiva. Mogu postojati sva fizička svojstva, a život je otišao. Život je, u osnovi, duhovan. Demonski život bolesti takođe ima fizičku i duhovnu stranu. Iako je prvi znak manifestovao fizičku stranu bolesti tako da je ljudi mogu videti, samo duhovna snaga Isusa Hrista može okončati demonski život.

Što se tiče toga koliko je dugo William Branham morao učiti da bi koristio ovaj znak, znam da mu je bilo potrebno učiti, jer kad je uzeo ruku Margie Morgan i po prvi put osetio vibracije, nije znao šta one znače. Morao je pitati njenog muža u čemu je njen problem. Ne znam koliko je dugo potrajao ovaj proces učenja. Možda je bio

kratak. Čak i kad je učio, nikad nije pogrešio u otkrivanju tajni srca. Ako ne bi prepoznao bolest, pitao bi. Od 1947. godine, od kada postoje prvi snimci njegovih propovedi, nije pitao, već je ljudima govorio njihove bolesti i nikad nije pogrešio.

Postoji takođe i duhovna strana njegovog dara koja je neshvatljiva. U pećini, kada je anđeo govorio Williamu Branhamu o prvom znaku, anđeo je rekao: *"Pod pomazanjem od Boga, nemoj pokušavati misliti svoje vlastite misli, biće ti dano šta reći."* To se ne može objasniti, ali se rezultati toga mogu čuti na snimljenim kasetama njegovih molitvenih službi.

William Branham je uvek naglašavao da njegov dar ne može nikoga isceliti. Međutim, kad su ljudi videli da je dar dijagnoze problema 100% precizan, vera im je mogla uzrasti do tačke da ljudi mogu prihvatiti svoje isceljenje od Isusa Hrista. Vera je duhovni zakon. Snaga vere je dostupna svakom hrišćaninu koji je hoće koristiti. Završiću s ovom mišlju: nemojte misliti o životu Williama Branhama samo kao prošlosti. Razmislite kao se to odnosi na vas. Bog je ponovo otkrio Svoju snagu našoj generaciji. Omogućite svojoj veri uzrasti do tačke gde možete primiti od Boga šta god trebate: spasenje, isceljenje, otkrivenje, šta god. Isus je rekao: "Molite i primićete..."

Izvori i literatura

Prorokova dela, od Pearry Greena, 1969. Pokriva najvažnije delove života William Branhama, uz lična iskustva Pearry Greena s William Branhamom. 207 stranica

Možete naručiti od Tucson Tabernacle, 2555 North Stone Avenue, Tucson, Arizona 85705, SAD.

Sve je moguće: Probuđenje isceljenja i harizmatsko probuđenje u modernoj Americi, od David Harrell, Jr., 1975. Pokazuje kako je služba William Branhama pokrenula druge službe isceljenja/probuđenja u 1950–tima. 304 stranice

Možete naručiti od Indiana University Press, 601 North Morton Street, Bloomington, Indiana 47404. SAD.

Iscelitelj Hrist, od F. F. Boswortha, 1973. Fleming H. Revell Co., Old Tappan, New Jersey. Kolekcija propovedi Fred Boswortha propovedanih 1920–tih i 1930–tih, koja

dokazuje po Pismu da je Isus Hrist još uvek iscelitelj u današnjem svetu. 241 stranica

Možete naručiti od World Outreach Publications, P.O. Box 4402, Dalllas, Texas 75208, SAD.

Tragovi u pesku vremena, uredilo osoblje Spoken Word Publications, 1975. Skup priča koje je William Branham pričao o svom neuobičajenom životu, prepisanih iz njegovih snimljenih službi i stavljenih u autobiografskom obliku. 700 stranica

Nisam bio neposlušan nebeskoj viziji, od William Branhama, 1947. Opisuje isceljenje sedmogodišnje Betty Daugherty i iznosi dnevnik događaja, iz dana u dan, skupa isceljenja u St. Louisu, Missouri, 27 stranica

Isus Hrist je isti juče, danas i zauvek će biti isti, od William Branhama, 1963. Ukratko opisuje svoj rani poziv u službu propovednika i svoje prve vizije i isceljenja nakon obraćenja 1932. 24 stranice

Možete naručiti od Voice of God Recordings, Inc., P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Časopis ***Only Believe***, urednice Rebekah Smith. Ovaj časopis sadrži članke o životu William Branhama i njegovoj službi. Objavljuje ga Believers International, P.O. Box 78270, Tucson, Arizona 85703, SAD.

Propovedi William Branhama možete naručiti:

Na srpskom jeziku:

www.nevesta-hristova.com

Na engleskom jeziku:

Eagle Computing, P.O. Box 490, Elizabethton, Tennessee 37643, SAD, izdaje propovedi na CD–ima i DVD–ima.

End Time Message Tabernacle, 9200 – 156 Street, Edmonton, Alberta T5R 1Z1, Canada, izdaje neke štampane propovedi.

The Word Publications, P.O. Box 10008, Glendale, Arizona 85318, SAD, izdaje neke štampane propovedi.

Voice of God Recordings, Inc., P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana, 4731, SAD, izdaje audio kasete, štampane propovedi i indeks tih propovedi.

William Branham, čovek poslan od Boga, od Gordon Lindsayja (u saradnji s William Branhamom), 1950. Pokriva život William Branhama do 1950., s poglavljima od Jack Moorea, Gordon Lindsayja i Fred Boswortha. 261 stranica

Možete naručiti na srpskom jeziku na web stranici www.nevesta–hristova.com, ili na engleskom od The

William Branham Evangelistic Association, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

William Branham, prorok posetio južnu Afriku, od Julius Stadskleva, 1952. Detaljni opis posete William Branhama 1951. južnoj Africi.

Možete naručiti na srpskom jeziku na web stranici www.nevesta–hristova.org, ili na engleskom od The William Branham Evangelistic Association, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Indeks

Adair, dr. Sam
- govori Billu da Sharon Rose ima tuberkolozu, 104
- otkriva da Hope ima upalu pluća, 82
- otvara privatnu ordinaciju, 82
- s Billom pre nego je Hope umrla, 99
- upućuje Hope dr. Milleru koji je imao iskustva u lečenju tuberkoloze, 96

Anđeo Gospodnji (pogledajte takođe "Vatreni stub" i "Natprirodno svetlo")
- "... tvoj šator", 34
- "Ja ću biti s tobom", 195
- "Moraš im reći da njihove misli u nebu govore glasnije od njihovih reči", 192
- "Ne boj se...", 191
- brani Billa od napadača, 12
- korišćenje King James engleskog prevoda kod citiranja Biblije, 193
- objašnjava citate iz Biblije, 195
- objašnjava vizije, 195
- opis, 191
- pojavio se u pećini kao čovek, 220
- približavanje prisutnosti za vreme pesme, 201
- stavlja ruku Billu na rame, 164
- ukazao se u pećini kao čovek, 190

Anđeo Gospodnji u viziji
- Branhamovog šatora, 33
- gomile Hleba Života iza zavese na zapadu, 184
- isceljenja sina gospodina Himmela i kćeri gospođe Nale, 127
- izgubljenog jagnjeta u Milltownu, 140
- tegle s moljcem, 9

voćnjaka, 34
Braham, Ella (Harvey)
iznajmljuje sobe u kući, 116
Branham, Billy Paul
rođen 1935. godine, 55
Branham, Charles Edward, mlađi
umro 1936. godine, 80
Branham, Charles, stariji
umro 1936. godine, 81
Branham, Ella (Harvey)
krštena u Isusovo Ime, 5
priča san o Billu na belom oblaku kako propoveda, 70
Branham, Hope (Brumbach)
dr. Miller provodi tretman veštačkog pneumotraksa, 97
ima tuberkolozu, 96
ima upalu pluća, 82
pristaje se udati za Billa, 43
u snu na zapadu, 112, 115
udaje se za Billa Branhama, 52
umrla 1937. godine, 102
Branham, Meda (Broy) (pogledajte takođe "Meda Broy")
medeni mesec/lovački izlet, 158
pokazan joj citat Biblije koji je proroštvo o Billu, 213
udaje se za Billa Branhama, 157
zajedno s Billom na skupu u St. Louisu, 210
Branham, Rebekah ("Becky")
rođena 1946. godine, 181
Branham, Sharon Rose
rođena 1936. godine, 80
u snu na zapadu, 111, 115
umrla 1937. godine, 106
Branham, William Marrion ("Bill")
događaj s Morrisovom foteljom, 54, 112
događaj s najlonkama od šifona, 78
isceljen od želučanih tegoba i velikog astigmatizma, 75
medeni mesec/lovački izlet, 158
napasnik ga pokušava okrenuti od Boga, 106
njegovo obećanje Bogu, 196, 207, 209
piše knjižicu "Isus Hrist isti je juče i danas i zauvek će biti isti", 73
počinje svoju crkvu, 19
pokušaji samoubistva, 109, 110
prelazi na evanđelističku službu, 209
propoveda svoju prvu propoved, 4
raspravlja s bivšim sveštenikom koji je postao nevernik, 13
središnja tema: Isus Hrist isti..., 73
stav prema novcu, 47, 169, 199, 207, 209

sreće Hope Brumbach, XIV
ukazuje mu se anđeo u pećini, 190
ženi Hope Brumbach, 52
ženi Medau Broy, 157
Branhamov šator
nakon poplave 1937. godine, 114
postavljen kamen temeljac, 36
završena gradnja, 46
Broy, Meda (pogledajte također "Branham, Meda")
čuje glas koji je prorokovao na krštenju na reci Ohio, 27
dan joj znak da će se udati za Billa Branhama, 156
ide sa grupom drugih videti ispunjenje vizije, 136
zaposlena kao dadilja Billyja Paula i Sharon Rose, 85
Brumbach, Charlie
daje Billu dopuštenje da oženi njegovu kći, Hope, 45
Brumbach, gospođa
buni se da Bill i Hope idu sa "svetim valjačima", 71
Davis, dr. Roy
iznosi stav o vizijama, 6
kritikuje Billa Branhama, 198
podstiče Billa da počne propovedati, XV
razilazi se od Billa Branhama, 19
DeArk, George
Bill mu govori viziju, 9
pismo gospođe Ohanion, 76
Demonologija
izbačen demon, 50
uzrok mnogih bolesti, 174
Doktrina
desetak, 168
Ilija treba prethoditi oba Hristova dolaska, 30
istiniti i lažni duh, oba crpe iz Hrista, 123
krštenje u Ime Gospoda Isusa Hrista, 24, 25, 147
ples u duhu, 124
pomazanje uljem, 211
žene ne smeju biti postavljene za propovednike, 18
Drugi znak (pogledajte također "Dva znaka")
objašnjenje, 193
otkrivanje tajni ljudskih srca pomoću vizije, 193
Dva znaka (pogledajte također "Znak, prvi", "Prvi znak", "Znak, drugi" i "Drugi znak")
"Kao što su proroku Mojsiju dana...", 193
Hall, William
budući pastor baptističke crkve u Milltownu, 153
dolazi na propoved u Milltownu, 144
govori Billu o Georgie Carter, 145

Isceljenje
Betty Daugherty, 209
Bill naglašava da njegov dar ne može isceliti nikoga, 10
citati Biblije na temu isceljenja, 50, 211
čoveka iz Paducaha u Kentuckyju, 201
Georgie Carter, 151
gospođe Andrews, 180
gospođe Reed, 174
kćeri gospođe Harold Nale, 139
Margie Morgan, 204
Mary Der Ohanion, 76
sina Johna Himmela, 133
Williama Merrilla, 76
Isus Hrist isti...
Bill piše knjižicu, 73
knjižica, 73, 135, 146
Lov/ribolov, 59, 158
Margie W–
na krštenju na reci Ohio, 24
u umobolnoj ustanovi, 49
McKinney, pastor
iznosi stav o vizijama, 7
Mishawaka
Bill u nedoumici oko dva čoveka koja su govorila u jezicima, 69
skup, 61
Morgan, Margie
isceljena od raka, 204
na samrti od raka, 202
pridružuje se Billu i Medi na skupu u St. Louisu, 210
Natprirodna iskustva
"Nikada nemoj piti, ni pušiti niti okaljati svoje telo na bilo koji način.", XIV, 74, 117, 191
Hope vidi raj, 100
napuštanje svog tela, 139, 151
pojavljuje se zvezda na kršenju na reci Ohio, 26
proroštvo na krštenju na reci Ohio, 27
savršena ljubav prestaje optuživati bika, 172
susreće anđela licem u lice, 190
Velika vihor udara u Billova prsa, 185
vidi demona nalik šišmišu, 50
vidi Isusa u polju žalfije, 5
Natprirodno svetlo (pogledajte takođe "Anđeo Gospodnji" i "Vatreni Stub")
iznad reke Ohio 1933. godine, 26
kada je anđeo napustio pećinu, 196
kada se anđeo pojavio u pećini, 190
mesta gde se spominje u Bibliji, 28
pojavljuje se, 126, 140, 150, 207
Naučavanje
desetak, 168
Ilija treba prethoditi oba Hristova dolaska, 30

istiniti i lažni duh, oba crpe iz Hrista, 123
krštenje u Ime Gospoda Isusa Hrista, 24, 25, 147
ples u duhu, 124
pomazanje uljem, 211
žene ne smeju biti postavljene za propovednike, 18
Vatreni Stub (Pogledajte takođe "Anđeo Gospodnji" i "Natprirodno svetlo")
napušta pećinu, 196
pojavljuje se, 207
Pentakostalci
Davidova kuća, 56
plešu na službi dočeka nove godine, 123
skup u Mishawakai, 61
Vihor, natprirodan, 117, 185, 207
za krštenja na reci Ohio, 26
Pismo
od gospođe Harold Nale, 135
prošnja Hope, 40
svedočanstvo gospodina Merrilla, 75
svedočanstvo gospođe Der Ohanion, 76
Pesma
"Isuse, drži me blizu krsta...", 152
"Jedan od njih...", 61
"Jednom će biti taj sastanak gore...", 123
"Točak na kočiji...", 111
"Postoji zemlja preko reke...", 108
"Samo veruj", 201
"Stojim na olujnim obalama Jordana...", 24
Billova tematska pesma, 201
Pomazanje, pod
"Nemoj pokušavati misliti svoje vlastite misli, biće ti dano", 36, 193
Poplava reke Ohio 1937. godine, 86
Pronicanje tajni srca (pogledajte takođe "Znak, prvi", "Prvi znak", "Znak, drugi" i "Drugi znak")
nepogrešiv, 220
Proročanstvo (Pogledajte takođe "Tako kaže Gospod" i "Vizija")
"Ako budeš iskren kada se budeš molio...", 192, 203
"Biće posao za tebe da ga izvršiš kada budeš stariji.", 74, 117, 191
"Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da prethodi...", 27, 28, 30, 75, 156, 189
"Kao što su proroku Mojsiju...", 193
"Molićeš se za kraljeve, i vladare...", 192
"Odneti dar božanskog isceljenja...", 192
"Tajne njihovih srca...", 193, 195
"Vrši posao evanđeliste...", 36, 69

22 stope vode (6.7 metara) u ulici Spring, 84
6.7 metara vode (22 stope) u ulici Spring, 84
anđeo proriče Drugi znak, 193
dečaka s brkovima od mleka, 127, 134
Georgie Carter će biti isceljena, 149
gospođa Andrews će biti iscijeljena, 179
Margie Morgan će živeti, 203
Ryan prorokuje o Billu Branhamu, 58
Proroštvo (Pogledajte takođe "Tako kaže Gospod" i "Vizija")
" Kao što su proroku Mojsiju...", 193
"Ako budeš iskren kad se budeš molio...", 192, 203
"Biće posao za tebe da ga izvršiš kad budeš stariji.", 74, 117, 191
"Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da prethodi...", 27, 28, 30, 75, 156, 189
"Moliće se za kraljeve, i vladare...", 192
"Odneti dar božanskog isceljenja...", 192
"Tajne njihovih srca...", 193, 195
"Vrši posao evanđeliste...", 36, 69
22 stope vode (6.7 metara) u ulici Spring, 84
6.7 metara vode (22 stope) u ulici Spring, 84
anđeo proriče Drugi znak, 193
dečaka s brkovima od mleka, 127, 134
Georgie Carter će biti isceljena, 149
gospođa Andrews će biti isceljena, 179
Margie Morgan će živeti, 203
Ryan prorokuje o Billu Branhamu, 58
Prvi znak (pogledajte takođe "Dva znaka")
karakteristike, 203, 206
objašnjenje, 193
otkrivanje na osnovu vibracija bolesti, 193
primeri, 203, 211
prvi put kada ga je upotrebio, 203
Ryan, John
daje Billu bicikl, 169
poziva Billa da dođe u posetu, 59
upoznaje Billa Branhama, 57
San
čovek sanja anđela kako mu kaže neka se "Branham" pomoli za njega, 200
Ella Branham iznosi san o Billu na belom oblaku kako propoveda, 70

Hope i Sharon na nebu, 112, 115
razlika između sna i vizije, 115
slomljenog točka na kočiji na zapadu, 111
Sanders, Nellie, 48
Skupovi
Billov prvi, 23, 31
Skupovi, lokacije
St. Louis u Missouriju, 210
Pećina kod Tunnela Milla (pogledajte također "Tunnel Mill, područje")
"raščistiti s Bogom", 187
Bill sreće anđela Gospodnjeg kao čoveka, 190
događaj s Hebrejima 6, 120
opis, 119
Tako kaže Gospod (pogledajte takođe "Proročanstvo")
"Betty Daugherty će biti isceljena", 208
"Georgie Carter će biti isceljena", 149
"Imam 'tako kaže Gospod' za tvoju kćer, 208
"Ti ćeš biti zdrava.", 139
"Ti ćeš poživeti!", 173
"Tvoja će žena biti u redu.", 179
"Tvoja će žena živeti!", 203
voda u poplavi će biti visoka 6.7 metara (22 stope), 84
Tunnel Mill, područje (pogledajte takođe "Pećina kod Tunnela Milla")
"raščistiti s Bogom", 187
događaj s Hebrejima 6, 120
Vizija (pogledajte takođe "Proroštvo")
1. deo od 7 glavnih događaja kraja vremena: Mussolini, 20
2. deo od 7 glavnih događaja kraja vremena: Hitler, 20
3. deo od 7 glavnih događaja kraja vremena: Komunizam, 20
4. deo od 7 glavnih događaja kraja vremena: napredak nauke, 21
5. deo od 7 glavnih događaja kraja vremena: opadanje morala, 21
6. deo od 7 glavnih događaja kraja vremena: dominantna žena, 21
7. deo od 7 glavnih događaja kraja vremena: Amerika u ruševinama, 21
anđeo Gospodnji objašnjava vizije, 195
belog anđela kod očeve smrti, 82
Bill Branham bere u Božijem voćnjaku, 35
budućeg Branhamovog šatora, 34
citati iz Biblije vezani za vizije, 195
dva sejača koja seju na isti svet, 121
gospođa Carter vidi u viziji Billa Branhama, 150

gomile Hleba Života iza zavese na zapadu, 184
isceljenje gospođe Andrews, 178
isceljenje gospođe Reed, 173
isceljenje kćeri gospođe Harold Nale, 128
isceljenje Margie Morgan, 203
isceljenog sina Johna Himmela, 127
jagnjeta izgubljenog u Milltownu, 141
ljudi koji su govorili u jezicima na skupu u Mishawakai, 68, 69
mosta preko reke Ohio, 116
objašnjenje, 195
poplave reke Ohio 1937. godine, 84
problema Betty Daugherty, 208
razlika između sna i vizije, 115
spuštanje crne zavese, 83, 106
tegle s moljcem, 9
komšinice koja je umirala da će biti isceljena i da će mu ispeći pitu, 178
zamenio čoveka za crnog psa, 11
Wright, George
pokušava pomoći govoreći gde je South Boston, 135
pomaže govoreći gde je Milltown, 141
Znak, drugi (pogledajte takođe "Dva znaka")
objašnjenje, 193
otkrivanje tajni ljudskih srca pomoću vizije, 193
Znak, prvi (pogledajte takođe "Dva znaka")
karakteristike, 203, 206
objašnjenje, 193
otkrivanje na osnovu vibracija bolesti, 193
primeri, 203, 211
prvi put kad ga je upotrebio, 203

Informacije o knjigama

KNJIGA 1
Dečak i njegova neimaština
(1909. – 1932.)

Od trenutka kad je rođen, William Branham je bio drugačiji. Opterećen siromaštvom i odbačenošću, postao je nervozno dete. Događalo mu se neuobičajeno: neobjašnjive i duhovne stvari koje su ga plašile. O Bogu nije počeo razmišljati do svoje 14. godine kada je skoro izgubio obe noge u nesreći sa sačmaricom. Dok je ležao umirući u lokvi krvi, imao je zastrašujuću viziju pakla. Video je sebe kako neprekidno pada sve dublje u područje izgubljenih i lutajućih duša. Zavapio je Bogu za milost i milostivo mu je pružena druga prilika – prilika koju je kasnije skoro propustio.

KNJIGA 2
Mladić i njegovo očajanje
(1933. – 1946.)

Kao mlad pastor, William Branham se mučio shvatiti svoj neobičan život. Zašto je on jedini

propovednik u gradu koji ima vizije? Kada ga je Bog pozvao u evangelizaciju širom države 1936. godine on je to odbio, da bi za svoju grešku grdno platio gubitkom svoje supruge i kćeri koje su umrle od tuberkuloze. Vizije su se nastavile. Propovednici su mu govorili da te vizije dolaze od sotone. Očajanje ga je konačno nateralo da ode u divljinu i potraži Boga, gde se susreo licem u lice s natprirodnim bićem. Anđeo mu je dao Božije poslanje da odnese dar božanskog isceljenja narodima sveta. Kada je William Branham pitao hoće li ljudi verovati da je zaista sreo anđela, anđeo mu je rekao da će mu biti dana dva natprirodna znaka da potvrde njegov poziv. Onda će morati verovati. *I poverovaše!*

KNJIGA 3
Čovek i njegovo poslanje
(1946. – 1950.)

Uskoro nakon što je anđeo posetio Williama Branhama i rekao mu da je određen odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta, pojavio se prvi znak – fizička reakcija u njegovoj ruci koja se pojavljivala samo kad bi dotakao ruku nekoga ko boluje od bolesti uzrokovane mikroorganizmima. U roku dva meseca od njegovog poslanja izvanredan dar Williama Branhama je privukao pažnju na nivou države. Na njegovim su se skupovima, na kojima je propovedao spasenje i božansko isceljenje u ime Isusa Hrista, skupljale na hiljade ljudi. Događalo se mnoštvo čudesa. Svet tako šta nije video još do vremena kad je Isus hodao Galilejom izbacujući demone i isceljujući sve koji su bili bolesni.

Međutim, mnogi su ljudi i dalje sumnjali da se anđeo zaista pojavio ovom poniznom čoveku. Tada se pojavio drugi znak… i morali su verovati!

KNJIGA 4
Evanđelist i njegova prihvaćenost (1951. – 1954.)

William Branham je paradoks u modernoj istoriji. Počevši s 1946. godinom njegova je služba naglo, u manje od šest meseci, prešla iz anonimnosti do velike pažnje na državnom nivou, a tokom toga je rasplamsala probuđenje isceljenja verom širom sveta. To je postigao uz pomoć svog jedinstvenog dara – natprirodnog znaka koji je naglo privukao pažnju ljudi. Ubrzo su ga primetili hrišćani širom sveta. Između 1951. i 1954. godine William Branham je održao najveće hrišćanske skupove u istoriji do tog vremena – oko 300 hiljada ljudi na jednom skupu u Bombaju u Indiji. Interes za njegove službe u Americi i dalje činio se nezasitim. Ali William Branham nije bio zadovoljan. Nešto se činilo pogrešnim. Dugo vremena nije znao šta, a saznao je krajem 1954. godine. Njegova se služba trebala promeniti.

KNJIGA 5
Učitelj i njegova odbačenost (1955. – 1960.)

Međunarodna služba Williama Branhama je imala tri glavne faze. Prva, prepoznavao je bolesti natprirodnim darom u svojoj ruci. Kasnije su mu vizije omogućavale prepoznavanje bolesti i više od toga. Između 1946. i 1954. godine preko 500 hiljada je ljudi prihvatilo Isusa Hrista za svoga Spasitelja zahvaljujući njegovom propovedanju, a nije moguće proceniti koliko je miliona ljudi isceljeno zahvaljujući njegovim molitvama. Uviđajući da ljudi ne prihvataju duhovne dubine i visine koje im nudi Božija Reč i Duh, William Branham je osetio da ga Duh Božiji

poziva da napravi nešto više. Znao je da ljudi dolaze na skupove iz mnogih razloga. Neki su dolazili jer su verovali da je prisutan Duh Isusa Hrista. Drugi su dolazili zbog toga što je to bilo novo i uzbudljivo, isto kao što su se ljudi skupljali videti Isusa kako isceljuje bolesne i umnožava vino, hleb i ribu. Ali Isusovo učenje je promenilo istoriju sveta. William Branham je osećao da ga Bog poziva da tokom skupova isceljenja verom još više naučava. Verovao je da njegova služba može dati trajan, dobrotvoran doprinos hrišćanskoj crkvi. Počevši s 1955. godinom, više nije naučavao samo božansko isceljenje, već je takođe naučavao i druge aspekte Božije Reči. Bog mu je dao viziju nove faze njegove službe, "trećeg poteza" (ako ćemo koristiti anđelove reči), koji će nadmašiti sve što je Bog do tad učinio kroz njega. Što je neizbežno, neki su se ljudi uvredili.

Uskoro izlazi…

KNJIGA 6
Prorok i njegovo otkrivenje
(1960. – 1965.)

Narudžba knjige

Na srpskom jeziku:

www.nevesta–hristova.com

Na engleskom jeziku:

Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
SAD